

ဝတ္ထုအသံကလေး

မမသဒ္ဓါမောင်

ဂုတတ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

BURMESE
CLASSIC

ပျဉ်သုသာနာရောင်

ပျဉ်သုသာနာရောင်

ဒီအရောင်

ပျဉ်သုသာနာရောင်

ဒီအရောင်

ပျဉ်သုသာနာရောင်

ဒီအရောင်

ပျဉ်သုသာနာရောင်

- ပျဉ်သုသာနာရောင်ကို အဆင့်မြှင့်တင်ပေးရန် ဆန်းကိုင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန်းကိုင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန်းကိုင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၇) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးတည်ချက် (၇) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေတွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြည့်စုံ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးတည်ချက် (၇) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ စာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

မမသဒ္ဒါမောင်

၅၀၀၀

ပုံနှိပ်ခွက်တမ်း

အမျိုးမျိုးအမျိုးမျိုး

- ၅၀၀၄၃၆၁၁၁၁

အမျိုးမျိုးအမျိုးမျိုး

- ၅၀၀၄၀၂၁၂၁၁

ပုံနှိပ်ခွက်တမ်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၂ မတ်လ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

တိုက် (၄)၊ အခန်း (၁၀)

ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

ရွှေပဒေသာအောင်ဆု

အမှတ်တံဆိပ်၊ ကျွဲတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်။

ဖုန်းနံပါတ်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

မြန်မာ

- ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

စေသဒွါမောင်

စက္ကန

ဓူတာ / စေသဒွါမောင် - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ : ၂၀၁၁ ။

၃၀၃ - ၈ : ၁၂၃ * ၁၈ ဇန်နဝါရီ ။

(၁) ဓူတာ

‘ဘဝ’ဆိုတာ အကွေ့အကောက်များသည့် ‘လမ်း’ ဟုဆိုလျှင် သူမ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့လမ်းဟာ ခြောက်ဖြူးခြင်းမရှိသလို အမှန်တကယ်လည်း ဆူးညှောင့်စလတ်တွေ များလွန်းနေတာ လေ...

‘ဝိုင်း’

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

“ဝိုင်း၊ သွားပြီမေမေ”

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့်မေမေ့ကို အသိပေးပြီး အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ တင်ပါးကျော်အထိ ဖုံးနေသည့် ဆံနွယ်ရှည်အိတ်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မြင့်မြင့်လေး ချည်နှောင်ထားကာ Blouse အဝါဖျော့ဖျော့လေးကို အပျော့သား ရှုဖွဲ့ရင်း အနက်ခံမှာ နှင်းဆီဝါလေးတွေ အရွက်စိမ်းလေးတွေ ကျဲထားသည့်လုံခြည်ဖြင့် ခပ်ယဉ်ယဉ်လေး တွဲဝတ်ထားသည်။

ဖိနပ်အမြင့်မကြိုက်တဲ့သူမို့ Slipper အဖြူလေးကိုသွန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိပြီး နောက်မှာတော့ သျှားညှိရောင်ကျောပိုးအိတ်လေး
ကို သွယ်ထားပါ။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားသည်က ပထမဦးဆုံး
သတ်ရမည့်သင်တန်း File ပါပဲ။ မနက်စောစောမှာ မုန့်ဟင်းခါး
ဖုတ်လေး စားခဲ့ရတာမို့ 'ဝိုင်း' အကြိုက်ဆုံး ကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံ
သည့် မနက်ခင်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။

“ဟိ... ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လမ်းဘေးမှ ကပ်လျှောက်လိုက်
ပါ၏။ လမ်းထိပ်ကိုလျှောက်ပြီးမှ ကားဂိတ်မှာ ကားရပ်စောင့်ရ
မှာလေ။

“Morning...ဝိုင်း၊ သင်တန်းသွားတော့မလို့လား”

အသံကြောင့် ဘေးနားဖြည်းဖြည်းမောင်းလာသည့်ကား
ကို ဝဲကြည့်လိုက်မိ၏။ အရုဏ်ဦးနေရောင်အောက်မှာ ပြုံးပြလိုက်
သည့် ကိုကိုညွှနာမို၏အပြုံးက နွေးထွေးလေစွ။

“ဪ၊ ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို”

“ကိုယ်နဲ့ကားကြိုလိုက်ခဲ့လေ၊ ဝိုင်းရဲ့”

ကားကြိုတဲ့ ဟင့်အင်း... ဘယ်လိုကလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုကိုနဲ့ကားကြိုလိုက်တာကိုသိရင် ‘သက်မွန်’ ရန်လုပ်တာကို ခံ
ရဦးမှာလေ။ သက်မွန်ဆိုတာ ဝိုင်းနဲ့ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်း
အတူတက်ခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ကိုကိုညီမပါပဲ။ အိမ်
နီးချင်းဆိုတာထက် ဝိုင်းနှင့် သက်မွန်တို့အိမ်က မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဖြစ်ပြီး ကြားမှာ ကတ္တရာလမ်း ခြားနေတာလေ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ကြသလို အဝတ်
အစား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကအစ ဝိုင်းနှင့် အပြုပြင်ဆိုင်
ကိုင်တွယ်တတ်သည့်ကောင်မလေးပါပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့
လည်း ဂုဏ်ထူးသုံးလုံးပါတာချင်းလည်းတူ၊ အမှတ်လည်းတူကာ
ယူတဲ့ Major ကအစ တူတာမို့ ဒီလိုသင်တန်းတွေ တက်ရာမှာ
ပါ ဆုံနေတာလေ။

“လမ်းမှမကြိုဘဲ ကိုကိုရဲ့ ကိုကိုက ဆေးရုံသွားရမှာ၊
ဝိုင်းက သင်တန်းမို့ တစ်လမ်းဆီပဲ။ မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝိုင်းရဲ့၊ ကားဂိတ်ထိတော့ ဝိုင်းကို လမ်း
ကြိုပို့ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ ပြီးမှ ကားကိုပြန်ကွေ့သွားလို့ ရတာ
ပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ဝိုင်းပြီးလိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေး ခွက်
ခနဲပေါ်လာတတ်တာမို့ လျှင်မြင်ရင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုသည့်ဆုနှင့် ပြည့်
နေတာလေး။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်... နင်၊ ငါ့အစ်ကိုကို
အိမ်ကလီလုပ်မယ် မကြုံနဲ့ လို့ မကြာခဏပြောနေတဲ့ သက်မွန်
ကားကို ကြားယောင်မိသွားရတာကိုး။

“မလိုက်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ သွားပါ... ကိုကို duty ဝင်
ဖို့ နောက်ကျနေပါဦးမယ်”

“အချိန်မီပါတယ် ဝိုင်းရယ်၊ ကားနဲ့သွားတာ နာရီဝက်
လောက်ပဲ ကြာတာပါ။ ဘာလဲ၊ မိသက် ရန်ရာမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ကိုယ်ခေါ်တာကို ငြင်းစရာလား ဝိုင်းရယ်”

“ကိုကိုက လူမှားခေါ်နေတာကိုး ကိုကိုရဲ့”

“ဟင်! ကိုယ် ဘာမှားလို့လား”

“မှားတာပေါ့၊ တကယ်ဆို တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့ကိုကို

ညီမကို ကားနဲ့ခေါ်ခဲ့ရမှာလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒီတစ်ခါ ပြုံးလိုက်သူက ကိုကိုဖြစ်သွားရပါ၏။ အစ်ကို

ကိုတွန့်တိုပြီး မစ္စရိယစိတ်တွေနှင့် အမြဲဒွန်ကွဲနေသည့် သက်မွန်
ရဲ့ ပြဿနာရှာတတ်ပုံကို ကိုကိုလည်း အသိဆုံးပင် မဟုတ်ပါ
လား။ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးနှင့် အမျိုးတော်စပ်ရမှာကိုလည်း ဝိုင်း
အကြောက်ဆုံးပါလေ။

“မိသက်က သွားနှင့်ပါပြီ ဝိုင်းရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ဘယ်တုန်း
ကများ အပြင်ထွက်ဖူးလို့လဲ။ သူ့အကြောင်းလည်း ဝိုင်းသိရဲ့သား
နဲ့”

ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိပါ၏။ ကို
ကိုက ဝိုင်းတို့ထက် ခြောက်နှစ်ကြီးသည့်သူမို့ လေးစားရုံသေမှု
ထားသည့် တတိယမြောက်လူကြီးပါပဲ။ ဒုတိယနေရာမှာတော့
ကိုကိုတို့ရဲ့မိဘနှစ်ပါး ရှိနေတာမို့လေ။

“ကဲပါလေ၊ ဝိုင်း မလိုက်ချင်ရင်လည်း ကိုယ် အတင်း
မခေါ်တော့ပါဘူး။ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ဆရာဝန်ပေါက်စလေးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြု
နှုတ်ဆက်ကာ ကားကိုဆက်မောင်းသွားလေတော့၏။ လက်မှာ

ဟတ်ထားသည့် ရွှေအိုရောင် Omega နာရီဝိုင်းလေးကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ ကားကိတ်ရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ မိုးစင် စင်လင်းနေပြီဖြစ်ပေမယ့် မိုးသားတွေကို တွေ့နေရတာမို့ ဒီနေ့ လည်း မိုးရွာဦးမည်ထင်ပါ၏။

“ရင်ထဲမှာ ရေခဲမြစ်လေး စီးသွားသလို အေးသွားတာ ပဲကွာ”

ဂိတ်မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်နှင့် အနှောင့်အယှက်က စချေပြီ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ... ဝိုင်းက လူတွေအမြင်ရိုင်းအောင် သတိထားမိအောင် ထင်ပေါ်အောင် မဝတ်စားတတ်ပေမယ့် အဲ ဒီလို ကောင်လေးတွေရဲ့ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကြတာကို နိစ္စဝင်ကြုံရတာလေ။

သက်မွန်သာ ခုချိန် ဝိုင်းဘေးနားမှာ ရှိနေရင် Korea ကားတွေထဲက ဗီလီနီမင်းသမီးလေးတွေလို လှလှလေး မဲ့ ပြမှာအမှန်ပါပဲ။ ပြီးရင် ဝိုင်းကြားသားအောင် ‘မိန်းမကိုက သံ လိုက်လို့ပဲ ကောင်လေးတွေကို ညှို့ယူဆွဲငင်နေတာလေ’ဟု အား မနာစတမ်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောဦးမည်သာ။

ဝိုင်းကတော့ ဝိုင်းကိုယ်ဝိုင်း မိန်းမချောလေးဟု မမြင်ပါ။ အသက် (၁၉)နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်ပေမယ့် ဝိုင်းရဲ့မျက်နှာလေးက ခုချိန်အထိ ကလေးဆန်တုန်းပါပဲ။ သက်မွန်လို ချောချောကလေး ဟုတ်တာမို့ ဝိုင်းမျက်နှာကို သနပ်ခါးရေကျလေးကလွဲပြီး ဘာ ဆိုဘာမှ မလှူးဖူးပါ။ သက်မွန်မျက်နှာထက်မှာ အဝတ်အစားနှင့် လိုက်ဖက်သည့် Colour စုံတွေ မြင်ရတတ်ပေမယ့် ဝိုင်းရဲ့နှုတ် ခမ်းထက်မှာ မည်သည့်ဆိုးဆေးမျှ မတင်ဖူးခဲ့။

ဒါနဲ့တောင်မှ ကောင်လေးတွေကို ဝိုင်းကပဲ ဖြားယောင်း နေသလို အပြောခံရတာတော့ အတော်လေး နာစရာပင်။ လမ်း လျှောက်ရင် ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်မြင်ရုံလေး မျက်လွှာချပြီး လျှောက်လေ့ရှိသလို ဆံပင်ကိုလည်း နဖူးပေါ်သည်အထိ လှန် ပြီးပြီး စည်းထားတတ်တာကြောင့် ဝိုင်းရဲ့ပုံစံဟာ ရှိရင်းစွဲအသက် ထက် ပိုပြီးရင့်ကျက်နေမည်သာ။

သို့သော် အင်မတန် ကလေးဆန်လှသည့် ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးကိုက လူမြင်သမျှ ပြုံးပြန့်တံဆက်ချင်ကြသလို အစ် ကိုကြီးအရွယ် ကောင်လေးတွေအတွက်ကတော့ဖြင့် ချစ်စနိုးစ၊

နောက်စရာလေး ဖြစ်နေရတာတော့ အခက်ပါလေ။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

နားနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်တာမို့ မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်မိ၏။ ဒီနေ့မှ လိုင်းကားကလည်း ကြာလိုက်တာ နော်။ ခါတိုင်းတော့ဖြင့် ဂိတ်ကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး အပြိုင်အဆိုင် ရောက်တတ်ကြပါလျက်နဲ့။ ကြည့်ရတာ လမ်းဆုံပွိုင့် မိနေကြလို့ ထင်ပါရဲ့။

“သင်တန်းသွားမလို့လား”

လက်ထဲပိုက်ထားသည့် File က အကြည့်ရောင်လေး မို့ မြင်သွားလေသလား။ File ကို တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြန်ပြင် ပိုက်လိုက်စဉ် ဘေးရှိလူထဲမှ ရယ်သံခပ်တိုးတိုးထွက်လာလေ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ဝိုင်းကိုလှောင်တာပေါ့လေ။ အမြင်ကပ်လိုက်တာ နော်။ လူကို လှောင်စရာသတ္တဝါလို့များ ထင်နေလေသလား။

“မင်း File ကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူးကွ၊ ဥစ္စာခြောက် လိုက်တာ”

မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်ချင်ပေမယ့် ထိုသို့ ဝိုင်း မလုပ်

ခဲ့ပါလေ။ သက်မွန်ဆိုရင်တော့ Step ညှပ်ထားတဲ့ဆံပင်ကို ဝဲ ခုတ်လွှင့်သွားအောင် ခါလိုက်ပြီး မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်တဲ့အကြည့်နှင့်အတူ နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေးက လှလှပပ ဆေးရွှေကာ ပြုံးပြလိမ့်မည်သာ။

သိပ်ပြီး မကျေနပ်တဲ့ဟန်ကိုလည်း လူမြင်ကောင်းရ အောင် ခြေတစ်ဖက်ဆောင်ပြပြီး နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်တစ်ခြမ်း ဆေး ကိုက်ကာ မျက်စောင်းချိပြမှာ အသေအချာ။ အဲဒါကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်လူတွေရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြတဲ့အမူအရာတွေပါပဲ။

ဝိုင်းရှေ့မှာဆိုရင်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးလေး ခြောက်ကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်တာ မို့ လိပ်ပြာလွင့်လှမတတ် ဝိုင်းအလန့်တကြားဖြစ်ရတာအမှန်ပါ။ ထိုသို့သောမျက်နှာနှစ်ဖက်နှင့် ‘သက်မွန်ခင်’ ပါပဲ။

“လည်တိုင်လည်း ကျိုးသွားပါဦးမယ် ကောင်မလေး ချယ်။ အဲဒီပွိုင့်က အနည်းဆုံး မိနစ်(၂၀)ကြာတတ်မှန်း မင်းသိ အယ်မဟုတ်လား”

ကျစ်! စိတ်ရှုပ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ဒီ Bus တွေကလည်း

၁၈ ■ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘီးတ လိပ်တပ်ထားပြီး မောင်းလို့ နွေးကွေးနေလိုက်တာမျိုး လားနော်။

“မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်မထားနဲ့လေ။ အဘွားအိုလေး နဲ့တူသွားမှာပေါ့။ ဟော... နှုတ်ခမ်းကပါ စုလာပြန်ပြီ”

တောက်! ငါနော်၊ လွယ်ထားတဲ့အိတ်နဲ့ ဒင်းကို စိတ်နှိုး လက်နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ မကောင်းဖြစ်တော့မယ်။ သို့သော် ဝိုင်းက အဲဒီလို နှုတ်ရဲလက်ရဲလုပ်တာတို့အတွက် မဟုတ်တာလေ။

ဟော... ခုမှပဲ အပြိုင်အဆိုင်ရောက်လာတော့တာပဲ လား။ ဂိတ်မှာဆင်းသည့်လူ ကုန်သည်နှင့် ကားပေါ်တက်လိုက် ပါ၏။ ဒုက္ခပဲ... ခုနက ဂိတ်မှာရပ်စောင့်နေသည့်လူပါ လိုက် လာတာပါလား။ တစ်လမ်းလုံးတော့ စိတ်ရှုပ်ရတော့မှာလေ။

“မော်တော်ယာဉ်စီးနင်းခလေးတွေ ပြင်ထားပါ”

စပယ်ယာတစ်ဦးက ကားရှေ့ပိုင်းသို့ နောက်မှဝင်လာ ပြီမို့ လက်ထဲအသင့်ကိုင်ထားသည့်တစ်ရာတန်ကို ဘယ်လိုစေ ရမလဲဟု စိတ်ရှုပ်ရပြန်၏။ လက်တစ်ဖက်က ကားဘားတန်းကို မြဲမြံကိုင်ထားရတာမို့ လွတ်လို့မဖြစ်တာလေ။ နောက်တစ်ဖက်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉ ■ မမသဒ္ဓါမောင်

ကို ဝိုက်ထားပြီး အဲဒီလက်ထဲမှာမှ ဝိုက်ဆံကို ကိုင်ထားတာ မို့ လက်မြှောက်လို့မဖြစ်ပြန်။

“ကားခလေးတွေ”

“ဒီမှာ”

“သူနဲ့နှစ်ယောက်”

“ရှေ့ပိုင်းတက်တဲ့ ငါးယောက်စာ ရပြီ”

“ဒီမှာရှင့်... ဒီမှာ”

ဝိုင်းအသံ တိုးလျှလျလေးက ကားသံကြောင့် မကျယ် တာပါ။ စပယ်ယာက မကြားဘဲ အလယ်ပေါက်ကို သွားနေပြီမို့ ခြံချားထောက် လည်ဆန့်လျက် ခေါ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် စောစောကလေးက ဝိုင်းကိုငုံပြောလိုက်လေ၏။

“နှစ်ယောက်စာ ပေးပြီးပြီလေ”

“အို... ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ ပေးရမှာလဲ”

“မဆိုင်လည်း ဆိုင်တယ်လို့မှတ်လိုက်ပေါ့”

စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ စကားပြန်မပြောဘူးလို့ တင်း တင်းပါလျက်နဲ့ လွတ်ခနဲပြောမိရတယ်လို့။ လူကြားထဲရောက်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

တာထောင် ဒီလိုကြီးလိုက်နှောင့်ယှက်ခံရတာမျိုးကို ဝိုင်း အရမ်း
ရွက်ရသည်လေ။

နား၊နား တီးတီးစကားလိုက်ပြောနေတာမို့ စိတ်တိုက်
ဖြင့် တစ်ဖက်ခုံတန်းဘက် ရွှေ့ရပ်လိုက်စဉ် ခုံမှာထိုင်နေသည့်သူ
တွေကပါ ဝိုင်းကို ပြုံးစရာကြည့်ကြချေပြီ။ အလို! ဒါ ဘာသဘော
ပါလိမ့်။

“သိပ်ပြီးမျက်နှာပျက်မနေရဘူးလေ၊ ချာတီတ်ရဲ့”

ဘုရားရေ! သူထပ်ပြောမှပဲ ဝိုင်းနဲ့သူက စိတ်ကောက်
လို့ လိုက်ချောနေပုံဖြစ်တဲ့ သမီးရည်းစားတွေလို့ ထင်ကုန်ကြ
လား။ ကားပေါ်မှအဆင်းမှာ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည့်
အလှူခံကလေးတွေ၏ဖလားထဲသို့ လက်ထဲကိုင်ထားသည့်ပိုက်
ဆံကို ထည့်လိုက်စဉ် သူ၏ ‘သာဓု’ခေါ်သံက ဝိုင်း၏စိတ်ကို
ဆွလိုက်သည့်နယ်လေ။

အခန်း (၂)

“တောက်! စိတ်တိုလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လာရပြန်တာတုန်း”

File ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး လွယ်ထားသည့် ကျော
အိတ်လေးကိုပါ ဖြုတ်လိုက်ပါ၏။ ပုံပုံက ဝိုင်းထံမှ ညည်းညူ
သံကြောင့် မအံ့သြသော်လည်း စိတ်ဖြေသာအောင် မေးခွန်းတော့
ပြန်ထုတ်ပေးလေသည်။

“ဂိတ်ကနေ တစ်လမ်းလုံး လိုက်လာတာ... ပြီးတော့
ဘေးကနေပြီး ပွစိပွစိရွတ်နေတာ အမြင်ကပ်စရာကြီး”

“ဘာက လိုက်လာတာလဲ”

“လူ”

ပုံပုံ တဟိဟိနှင့် ကျိတ်ရယ်ချေပြီ။ ဝိုင်းနောက်ကို လှေ့လိုက်တဲ့သတင်းက အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲကိုး။ ဘယ်ဘဝရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိပါ။ လမ်းထွက်လာရင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ တခြားလူဆီက အလှူမခံဘဲ ဝိုင်းကိုမြင်သည်နှင့် လာအလှူခံတော့တာလေ။

မေမေကတော့ အဲဒါ သမီးလေးမျက်နှာချိုလို့တဲ့။ ဖေဖေကတော့ဖြင့် ဝိုင်းကို ဒီဘဝမှာ လှူဖို့က ပါလာသည်ဟုပြောတာလေ။ အဲဒီလိုမျိုး ဝိုင်းက ကုသိုလ်ထူးတဲ့ကလေးမလေးပါပဲ။

“ချောလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နင့်နောက်လိုက်တဲ့ကောင်လေးကို မေးတာပေါ့ဟဲ့”

“ဘယ်သိမှာလဲ... ဝိုင်းက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်တာမှမဟုတ်တာ”

“ငါသိသားပဲ၊ နင့်ကိုတမင်မေးတာ၊ တကတည်းမှပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မျက်နှာလည်း ကောင်လေးတွေ တကောက်ကောက်လိုက်တာနဲ့ စာလိုက်ပေးတာမျိုး ကြုံဖူးကြတာပဲ။ နင့်လို လူမကြောက်ကြပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေဆင်လာတာပဲမဟုတ်လား”

ပုံပုံကိုတော့ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ဝိုင်းကလည်း နှိုင်းပါပဲ။ လူကြောက်တာက ငယ်စဉ်ကတည်းက ခုအရွယ်ထိပါ။ ဆစ်ယောက်တည်း လမ်းသွားရင် စကားလိုက်ပြောတာ ထားပါတော့။ လူကြားထဲ ဖြတ်လျှောက်ရင်းနဲ့ ရှုတ်တရက် ပါးလိမ်ခွဲခဲရတာလည်း ခဏခဏ။ ပါးကွက်ကြားလေး ကွက်မိသည့်နေ့ဆို ပါးနားမှာ ‘ရွတ်’ခနဲအသံပေးသလိုနဲ့ နမ်းသလိုမျိုးလုပ်တတ်ကြတာမို့ ပါးကွက်ပင် မလူးရဲတော့ပါချေ။

ထိုသို့သော အန္တရာယ်မျိုးတွေ ဝိုင်းနေသည့် ‘ဝိုင်းသော်တာကြည်’ ပါလေ။

“ဖောက်!...”

PK ဖောက်သံကြောင့် သက်မွန်ခင် ရောက်လာပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဘေးနားမှာတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတူ အတန်းထဲဝင်လာတာပါ။ အဲဒီကောင်လေးက ဝိုင်းတို့သင်
တန်းမှာ အချောဆုံး အသန့်ဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့နာမည်က မိုးထက်
ကျော်။

ဒီသင်တန်း စတက်ခါစက ဝိုင်းနောက်မှာ တကပ်ကပ်
နှင့် သူပါလာတတ်ခဲ့ပါ၏။ ဘယ်လိုမှချဉ်းကပ်၍မရသည့်နောက်
ဆုံးမှာ သက်မွန်ခင်နှင့် တွဲဖြစ်သွားတာပင်။ ဝိုင်းနောက်ကို သူ
လိုက်လို့မရသည့်အကြောင်းထဲမှာ သက်မွန်က အဓိက ဇာတ်
ဆောင်အဖြစ် ပါခဲ့သည်မှာအမှန်ပါ။

“ဝိုင်း”

“ဟင်”

“နင့်ကိုကြည့်သွားတယ်”

“သက်မွန်လား”

“မဟုတ်ဘူး... မိုးထက်ကျော်”

ဝိုင်းတို့တိုင်တာက အလယ်ဘက်ကျပြီး တတိယမြောက်
ခုံပင်။ သက်မွန်က ဝိုင်းတို့ရှေ့ မျက်စောင်းထိုး ဒုတိယတန်းမှာ
ထိုင်လေ့ရှိ၏။ အရင်က ပထမဆုံးတန်းမှာ ပွဲပွဲနှင့်ဝိုင်း ထိုင်စေ

မယ့် နောက်ကနေ သက်မွန်နှောင့်ယှက်တာကြောင့် ခုံပြောင်းခဲ့
ရတာလေ။

အနောက်ကနေ ခုံကို ဆောင်တွန်းလို့ စာရေးပျက်ရတာ
လည်း မကြာခဏ။ အင်္ကျီအဖြူပတ်မိတဲ့နေ့ဆို ကျောပြင်မှာ ဘော
ပင်မင်ရာတွေ ထင်ကုန်လို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရတဲ့အင်္ကျီဆိုတာ မနည်း။
မင်ဆိုတာ ချွတ်လို့မရတဲ့အရောင်ကို။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဝိုင်း
အမြတ်တန်းထားတဲ့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို ဘောပင်နှင့် ငြိသလို
ဟန်ဆောင်ပြီး ဆောင်ဆွဲဖြတ်ပစ်တာပင်။

မိုးထက်ကျော်တစ်ယောက် ဝိုင်းဆီက Exercise စာ
အုပ်ငှားတာကို ပေးလိုက်မှန်းသိသွားသည့်နေ့ကမှ ဝိုင်းအပေါ်
အပြီးတကြီးထားသည့် သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်
လိုက်ရတာပါပဲ။

အဲဒါကတော့ ဝိုင်းရဲ့ဆံပင်(အနည်းငယ်)ကို မသိအောင်
ဖြတ်ပြီး ဝိုင်းရဲ့စာသင်ခုံမှာ တင်ထားတာကို မြင်လိုက်ရခြင်းပါ။
ဆိုနေက ကိုယ့်ဆံပင်ကို နှမမျှတာရော၊ သူမကိုလန့်တာတွေပါ
ဆင်းပြီး မျက်ရည်တောင် ကျခဲ့ရတာပင်။

“သူ့ကိုဆက်ပြီး နင် အကြာရိုက်ဖို့ပြင်ရင် နင့်ဆံပင်တွေ အကုန်ပြတ်ပြီ၊မှတ်”

မျက်လုံးပြူး အံကျိတ်ပြီး သွားကြားက ထွက်တဲ့လေသံ နဲ့ ကြိမ်းတုန်းက ဝိုင်းမှာ မှင်သက်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေခဲ့မိတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ပုံပုံတစ်ယောက် သက်မွန်ကို ‘လင်တရူးမ’ လို့အော်ဟစ်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အထိ အတော့်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတာပါလေ။

သင်တန်းဆရာ ဘာမှမသိလိုက်ပေမယ့် အတန်းသား အနည်းငယ်ရှေ့မှာ ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ထို့နောက်ပိုင်း မိုးထက်ကျော်တစ်ယောက် ဝိုင်းနောက်ကို ဆက်မလိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ အီလယ်လယ်ဇာတ်လမ်းလေး မျောသလိုဖြစ်ပြီး ခုတော့ဖြင့် သက်မွန်ခင်ရဲ့ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်လေး ဖြစ်နေပြီလေ။

“သူတို့ကြိုက်သွားကြပြီထင်တယ်”

ပုံပုံ အကဲဖြတ်တာကို မသိကျိုးကွဲပြုကာ Lesson စာအုပ်တွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ နှိုက်နေစဉ် သင်တန်းဆရာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝင်လာလေ၏။ ဝိုင်းတို့သင်တန်းဆရာက ငယ်ငယ်ချောချောလေးပေမယ့် စည်းကမ်းအတော်ကြီးသည့်ဆရာပါ။ စာသင်ချိန်အတွင်း မုန့်စားတာ၊ စကားပြောတာမျိုးကို လုံးဝခွင့်မပြုသည့်အပြင် စိတ်တိုသည့်အခါမှာတော့ ဒဏ်ကြေးကောက်သည်အထိ အပြစ်ပေးလေ့ရှိလေ၏။ (ထိုအချိန်မှာတော့ သက်မွန်၏ PK ဖောက်သံကို ကြားရလေ့မရှိပါချေ။)

“နော်... ဝိုင်း”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဝိုင်းနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ ဝိုင်းရဲ့၊ သူအရင်ကြိုက်တာ နင်ကိုလေ။ အလကားကောင်... မုန့်ဟင်းခါးစားမလိုလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ အလွယ်ရတဲ့ကော်ဖီပဲ ကောက်မော့သွားတာကိုး။ အမြင်ကပ်ပါ့ဟယ်”

“Don't talkactive, Pone Pone and Winee!
Have you finished your Homework?”

“Yes, I'm finished, Sir!”

Stage ပေါ်မှာမို့ ဆရာက အတန်းသားအားလုံးကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြင်သာပါ၏။ ဝိုင်းနားနား ကပ်ကာ တီးတိုးလေ့များနေသည့်
ပုံပုံတစ်လောက် ဖက်ပုသွားချေပြီ။ ဝိုင်းတို့စကားပြောနေတာကို
မှ တည့်တည့်ကြီးမြင်သွားတာကိုး။

မုန့်ဟင်းခါး စားမလိုလိုနဲ့ ကော်ဖီကို ရွေးလိုက်တာတဲ့
ထား။ စကားပုံနှိုင်းတာလေးက ချစ်စရာပါလား။ ပုံပုံရယ်။ ဟုတ်
တယ်လေ၊ ဝိုင်းက မုန့်ဟင်းခါးအသည်းစွဲကြိုက်သူဖြစ်ပြီး သက်
မွန်ကတော့ အခြေကြီးသူပီပီ ကော်ဖီမုကော်ဖီကိုး။ ဒါကြောင့်မို့
ဝိုင်းကိုမဟုတ်ဘဲ သက်မွန်ကိုရွေးသွားသည်သူ့ကို ကော်ဖီပဲမော့
သည်ဟု တင်စားပြီး ပြောလိုက်တာလေ။

ဆရာက ဟိုတစ်ပတ်က ပေးလိုက်သည့်အိမ်စာ စာအုပ်
တွေ လာထပ်ခိုင်းတာမို့ အစွန်ဆုံးထိုင်နေသည့်ဝိုင်းက အတန်း
သားသုံးဦး၏စာအုပ်ထပ်ကိုယူ၍ ဆရာစားပွဲသို့လျှောက်လာစဉ်
ရှုတ်တရက် လမ်းပေါ်သို့ထွက်လာသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို
ခလုတ်တိုက်မိတော့သည်။ လူက ရှေ့ကိုငိုက်သွားရပြီး ရှေ့ဆုံး
တန်းမှာ ထိုင်နေသည့်သူက ဝိုင်းပခုံးကို အမြန်ဖမ်းထိန်းပေး
လိုက်လေ၏။

“Be careful!”

သတိထားရန် သူ့သတိပေးလိုက်စဉ် သက်မွန်ထံမှ ကျစ်
ခနဲ စုပ်သတ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ တမင်သက်သက် ဝိုင်း
ချော်လဲအောင် လုပ်ပြန်ပါရောလား။ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါက လုပ်ခဲ့
ဖူးသည်ပဲ။ အဲဒီတုန်းက သင်တန်းစတင်ခါစ တစ်ပတ်သာ ရှိ
သေး၏။ သင်တန်းက တတိယထပ်မှာမို့ အုတ်လှေကားထစ်တွေ
ကို နင်းတက်ခဲ့စဉ် ထောင့်မျိုးတစ်နေရာမှ ဘွားခနဲထွက်လာပြီး
ဝိုင်းပခုံးကို ပစ်တိုက်လိုက်ခြင်းပါ။

လွင့်ခနဲ နောက်ကိုလည်ကျသွားစဉ် လူတစ်ယောက်
က ဝိုင်းကို အမြန်ဆီးပွေ့ပေးလိုက်၍ လှေကားထစ်တွေပေါ် ပြုတ်
ကျမသွားတာလေ။ အဲဒီနေ့က ဝိုင်းကိုဖမ်းပွေ့လိုက်သူဟာ မိုး
ထက်ကျော်ဖြစ်ပြီး သူ သင်တန်းစတင်တဲ့နေ့မှာ အမှတ်တရဆုံ
ခွင့်ရခဲ့တာပါပဲ။

“Sorry!”

ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးပြောလိုက်တဲ့ သက်မွန်ပင် ဝိုင်းကို
စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ မိုးထက်ကျော်ရဲ့ကြည့်ကောင်းတဲ့ Style

မှာ မျောသွားတာလည်း အထင်ကရပါ။ အဲဒီလို ဝိုင်းတို့သင်တန်း
ရဲ့ Star က မိန်းကလေးတွေကို ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိခဲ့တာပင်။

ကျောင်းတက်တော့ရော ဘာများထူးသလဲ၊ အများအား
ဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေ ဟိုဘက်ဒီဘက် (Corridor) မှာ ရပ်
နေသည့်ကြားထဲ ဖြတ်လျှောက်ရတိုင်း လူရှေ့အရှက်ရအောင်
နောက်ကနေပြီး ဖိနှပ်လိုက်နင်းရင်နင်း၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဝိုင်း
ဆံပင်တွေကို ဖွားခနဲဖြစ်အောင်ဆွဲဖွဲ၊ သို့မဟုတ် ဆတ်ခနဲဆောင့်
ဆွဲတတ်တာမို့ အမြဲအနာတရဖြစ်ပြီး အရှက်ရပေါင်းလည်း မနည်း
ခဲ့ပါချေ။

စာအုပ်ထပ်ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့တော့ သူမနုတ်မှ 'Stupid'
ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။ တွေ့လား... ဝိုင်းက ဘာမှ
ပြန်မလုပ် ပြန်မပြောဘဲ အမြဲရန်လုပ်နေတာလေ။ ဘယ်ဘဝက
ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဝိုင်းကို သူ့အမြဲပြဿနာရှာမှန်းကို မသိ
တော့ပါချေ။

“OK! Goodbye Class. See you tomorrow.”

“Goodbye, Sir. Thanks for today.”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်မို့ ဒီနေ့သင်သမျှ ဘာတစ်ခုမှမပင် သေချာ
မမှတ်မိလိုက်ပေ။ စာရွက်တွေထပ်ပြီး File ထဲထည့်နေစဉ် PK
ခွဲအလုံးလေးက ဝိုင်းရင်ဘတ်ကို လာထိလေ၏။ ဖျတ်ခနဲကြည့်
လိုက်စဉ် သက်မွန်က PK ဝါးနေတာကို ပူစီဖောင်းဖြစ်အောင်
မူတ်ကာ ဝိုင်းဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားတော့သည်။

“ဘာလုပ်သွားပြန်ပြီလဲ”

ပုံပွဲအမေးကို ခေါင်းပင် ခါပြလိုက်မိ၏။ နို့မို့ ခပ်စွာစွာ
ပုံပွဲနှင့်သက်မွန်တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြဦးမှာလေ။ ဝိုင်းတို့ရပ်လိုက်
ကြစဉ် ရှေ့ဆုံးရံမှ ထလျှောက်လာသည့် မိုးထက်ကျော်က ဝိုင်း
ကို လှစ်ခနဲပြုံးပြလိုက်လေသည်။ ပြန်ပြုံးပြရမှာလား... ဟင့်
အင်း... ဝိုင်း၊ သက်မွန်နှင့် ပြဿနာမတက်ချင်ဘူးလေ။

“ခြေထောက် နာသွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အသက်က ဝိုင်းကိုအမြဲကျွံရှာတတ်တယ်နော်။ ကိုယ်
နဲ့ဝိုင်း ရင်းနှီးသွားရင် ဝိုင်းကို ပိုပြီးကျွံရှင်နေမှာစိုးလို့ သူနဲ့အဆင်
ပြေအောင် ကိုယ်နေနေရတာ။ ဝိုင်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်မထား

နဲ့နော်”

ဖြေရှင်းချက်လေးလား။ ဝိုင်း၊ ဘယ်လိုမှထင်မထားပါဘဲ
ခပ်တိုးတိုးဖြေရှင်းပြနေတာလေ။ အတန်းထဲမှထွက်တော့ ဝိုင်း၊
နောက်မှာ ပုံပုံပါမလာဘဲ သူကပ်ပြီးပါလာတာမို့ အပေါက်ဝမှာ
ရပ်စောင့်နေသည့်သက်မွန်၏အကြည့်က ဝိုင်းထံ စူးခနဲရောက်
လာပြန်လေသည်။

“ဘယ်လောက်ပြောပြော သည်းခြေကိုမရှိဘူး၊ ပုစဉ်း
ရင်ကွဲမ”

“ဟာ! အသက်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ယူနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ဝင်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကျော်ရဲ့”

“မဆိုင်ဘူးလို့မပြောနဲ့လေ အသက်ရဲ့၊ ဘာလို့ ဝိုင်းကို
ခဏခဏပြဿနာရှာရတာလဲကွာ”

“ကျွတ်! ယူနော်၊ တို့ပြောနေတဲ့ကြားက သူ့ဘက်က
ကာဆီးကာဆီးလုပ်ပြန်ပြီလား”

နှစ်ဦးသား စကားများနေကြတာကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ပုံ
ပုံလက်ကိုကိုင်လျက် လှေကားထစ်တို့ကို အပြေးတစ်ဝိုင်း ဆင်း

တော့၏။ နှင် ဒီလိုပူလောင်ပွာလောင်လုပ်နေတော့ရော နှင်
သူ့ချစ်သူကောင်လေးတွေ မြဲမယ်ထင်နေလား၊ သက်မွန်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝိုင်းနဲ့ပြိုင်ဘက်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထား
ခဲ့တာကို ဘယ်သူများ ပြင်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်
နေရပါ။ ဝိုင်းရဲ့ခဲတံလှလှလေးကိုင်ရင် အဲဒီခဲတံပုံစံအတိုင်း လိုက်
လို့မရတာနဲ့ ဝိုင်းရဲ့ခဲတံကို ချိုးတာမျိုး။ ခဲဖျက်လှလှလေး
အသံများပြန်ရင်လည်း ဝိုင်းရဲ့ခဲဖျက်တုံးကို ကိုက်ဖဲ့ဖျက်ဆီးတတ်
တဲ့ အဲဒီစိတ်ရိုင်းတွေကို ဘယ်လိုဖျောက်လို့ရမှာလဲ။

နှင်ဘာလုပ်လုပ် အိမ်ကို ဝိုင်း ပြန်တိုင်လေ့မရှိခဲ့ပေမယ့်
အမြဲပြန်တိုင်လေ့ရှိတာမို့ တစ်ဆင့်နားနဲ့ ဝိုင်းအိမ်က သိခဲ့
(၁၈)နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ။

အခန်း (၃)

“ဒါပြီးရင် သမီး ဘာထပ်တက်ဦးမှာလဲ ဝိုင်း”

“လောလောဆယ်တော့ Final ပြီးအောင် ဆက်တက်
ဦးမှာပါမေမေ၊ ပြီးရင် မုန့်ဖုတ်သင်တန်း တက်ချင်တာ၊ ဖေဖေက
ဦးနော် ကုမ္ပဏီအလုပ် ဝိုင်းတော့မယ်ဆိုတော့ တက်ဖြစ်ပါတော့
အားမသိဘူး”

“အလုပ်က ဘွဲ့ယူပြီးမှ ဝင်ပါသမီးရယ်၊ သမီးတက်ချင်
အတွဲသင်တန်းတွေသာ ဆက်တက်ပါဦး၊ ဖေဖေသမီးကတော့
အခြေခံမယ်မှန်းသာ မသိတာ၊ သင်တန်းတွေကတော့ တက်လို့

ကို ခြိတ်သံများ”

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဖေဖေဝင်လာပြီး ဟင်းချိုနွေးထား
တာကို ခလုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ပန်းကန်လုံးကြီးထဲသို့ ထည့်လာခဲ့
ပါသည်။ ဝိုင်းတို့အိမ်မှာ အိမ်အကူခေါ်လေ့မရှိပါ။ ထမင်းဟင်း
ချက်တာ ဈေးဝယ်တာတို့ကို မေမေနှင့်အတူ ဝိုင်းပင် ကူလုပ်လေ့
ပါ၏။

အဝတ်လျှော်သည့်အခါ Washing Machine ဖြင့်
လျှော်ပြီး အိမ်ရှင်းသည့်အလုပ်ကို မနက်စောစောလေးထဲသို့
ဝိုင်းပင် လုပ်ပါ၏။ ဝိုင်းရဲ့အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေကိုတော့ လယ်
ဖြင့်သာ လျှော်လေ့ရှိပါသည်။

ခြံရှင်းဖို့ကို ဦးကပ္ပလီက တစ်ပတ်တစ်ခါ Sunday
တိုင်း လာလေ့ရှိပြီး နေ့စဉ် တံမြက်လဲ့၊ အမှိုက်မီးရှို့သည့်အလုပ်
ကိုတော့ ညနေ ကျောင်းကပြန်ရောက်သည်နှင့် ဝိုင်းပင် လုပ်လေ့
ရှိလေ၏။ အဲဒီအလုပ်ပြီးရင်တော့ အပင်တွေကို ရေပိုက်ဖြင့် ရေ
လောင်းသည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်တတ်ပါသည်။

ဖေဖေအကျင့်ကတော့ မေမေချက်ကျွေးတာမှန်ပေမယ့်

သမီးဖြစ်သူဝိုင်းက ထမင်းပွဲပြင်ပေးမှ ထမင်းစားလေ့ရှိတာပင်။
အဲဒါ ဝိုင်း လေးတန်းနှစ်ကစပြီး လုပ်ခဲ့ရသည့်အလုပ်ပါပဲ။ ထမင်း
ခန်းတန်ပြင်တာ၊ ဇွန်းခက်ရင်း ထားတာ၊ ဟင်းခွက်တွေ စိတာ၊
အဆုတ်သောက်တို့၊ ငါးပိ တို့စရာပွဲ ပြင်တာတို့ကအစ မေမေက
အဲဒီအရွယ်လေးကတည်းက သင်ပေးခဲ့တာမို့ ဝိုင်းဟာ
အချက်အပြုတ်တတ်ရုံမျှမက Hotel ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လို
ကျင့်ကျင့်သည့်အတတ်ပညာတွေ ဝိုင်ဆိုင်ထားသည်လေ။

“ဝိုင်း တက်သမျှ သင်တန်းခမှန်သမျှ ဖေဖေ မပေးရ
ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ဒါကိုသိလို့ သမီးကို
အပြစ်မတင်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းအပ်လို့ ပိုက်ဆံလိုရင်
ဘာ့ မေမေဆီကပ်တောင်းတာပဲမဟုတ်လား။ မေမေဆီက ပိုက်
ဆံက ဘယ်သူပိုက်ဆံလဲကွ... ဟေ”

မေမေမျက်စောင်းကြီး ဖေဖေထံရောက်သွားစဉ် သား
အဖေနှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ဝိုင်းတို့အိမ်က အဲဒီ
သိရိဇဂဟာလေးပါပဲ။ ဖေဖေက အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းဖြစ်

သလို ဖေဖေတလည်း အိမ်မှာ စိစစ်သုံးစွဲတတ်သည်အိမ်ရှင်မ
တောင်တစ်ဦးပါပင်။ ဒီလိုစည်းစနစ်ကျစွာ အုပ်ချုပ်တတ်တဲ့မိဘ
နှစ်ပါးက မွေးတဲ့ကလေးက ဘယ်လိုပြုတ်စပြင်းတောင်းသုံးတတ်
မှာတဲ့လဲ။

တိုက်အိမ်ခပ်သေးသေး၊ ခြံအနေတော်၊ ဖေဖေ ရုံးသွား
ဖို့ ကားတစ်စီးဖြင့် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေတတ်သည်ဝိုင်းတို့ကို မသိပါ
က လူချမ်းသာဟု ထင်ကြမည်မဟုတ်။ သက်မွန်တို့ကတော့
ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက ကျိကျိတက် ချမ်းသာကြသည်
သူတွေပါ။ ဦးဦးတို့မှာ သားနှင့်သမီးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ အလို
လိုက်မှုရှိကြလေ၏။ ကိုကိုကတော့ သူ့ဗီစနှင့်သူ လိမ္မာရေးခြား
ရှိပြီး သက်မွန်ကဖြင့် တစ်အိမ်လုံးအပေါ် ဗိုလ်ကျဆိုးနွဲ့လေ့ရှိ
သည့် မိဆိုးလေးတစ်ယောက်ပါလေ။

“အခု Class က ပြီးတော့မှာလား သမီး”

“ပြီးခါနီးပြီ ဖေဖေ၊ ဒီလ နောက်ဆုံးပတ်လောက်ဖြစ်
မယ်ထင်တာပဲ”

“နောက်သင်တန်းတက်ရင် အသက်လေးလည်း တက်

သလား”

ဖေဖေအမေးကြောင့် မေမေနှင့်ဝိုင်း အကြည့်ဆုံသွားရ
အဲဒီ ဖေဖေနှင့်ဦးဦးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဝိုင်းတို့(ကလေး
တွေ) သေင့်မမြတ်ဖြစ်သမျှကို မေမေ ဖုံးဖုံးဖိဖိ သိုသိပ်ထားတတ်
သည်လေ။

“သက်မွန်က ဝိုင်းလိုမျိုး အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်
ဆင်စားဘဲ ဖေဖေရဲ့။ ဒီသင်တန်းတော့ လိုက်မတက်လောက်
လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတက်ရ
တာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့။ ပြီးတော့ အသက်လေးက
အိမ်ထဲမဟုတ်ဘူး၊ သွက်လည်းသွက်တယ်၊ ထက်လည်းထက်
တယ်၊ သတ္တိလည်း ရှိတာဆိုတော့ သူပါရင် ဖေဖေ သမီးကို
အိမ်ထဲမဟုတ်ဘူး ဝိုင်းရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

အလိုလေးနော်၊ ဝိုင်းကိုနှောင့်ယှက်ကြတဲ့ကောင်လေး
တွေထက် သက်မွန်ကသာ အဓိကရန်သူမဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေ
နှင့် ဘာမှသေချာမသိဘဲ သက်မွန်ကို ချီးမွမ်းနေတာလေ။

“ဖြူသမီးက အဲဒီလောက်ထိ လူကြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုအောင်ရယ်”

“ကိုယ်လည်း သိပါတယ် ဖြူရဲ့ ဒါပေမဲ့ ဖြူသမီးက လမ်းထွက်တာနဲ့ ကောင်လေးတွေ နှောင့်ယှက်တာ အမြဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“ဒီအရွယ်မှာ ဒီအန္တရာယ်တော့ ရှိတာပေါ့ ကိုအောင်ရယ်၊ အရေးကြီးတာက သမီး ရှောင်ရှားတတ်ဖို့ပဲ လိုတာမို့ အသက်က နှုတ်မြန်လက်မြန်ကလေးမို့ မတော်လို့ ပြဿနာဖြစ်ရင် သမီးပါ ကြားညပ်မှာကို ဖြူ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုမြန်မြန်သွက်သွက်လုပ်တတ်တဲ့ ဂိမ်းကလေးတွေပဲ ရှိမှကွ... ဖေသမီးနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ နှစ်ယောက်အားနဲ့ အန္တရာယ်ကို ယှဉ်ပြိုင်လို့ရတာပေါ့။ ကဲကဲ၊ စာစို့... ဒါက ဘာအသုတ်လဲ သမီးရဲ့”

“ဖေဖေစားချင်တယ်ဆိုလို့ ငှက်ပျောဖူးပြုတ်ပြီး သုတ်ပေးထားတာလေ။ ချဉ်ငံစပ်လေးပါ”

“အေး၊ ဖေသမီးလက်ရာကတော့ အမြဲတမ်း ဂွတ်ရှယ်

ပါပဲ”

“ဪ... ဖြူချက်ပေးတဲ့ ကြက်သားနဲ့ အာလူးကျတော့ မဝွတ်ဘူးပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖြူရယ်၊ ကိုယ်က သဘောပြောတာပါတဲ့။ ဘယ်နှယ် သမီးကိုချီးမွမ်းမိတာနဲ့ မနာလိုအူတိုဖြစ်ရတယ်လို့”

မေမေက ဖေဖေကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ဟင်းတွေ ဦးဖယ် ထည့်ပေးလေ၏။ အာလူးနှင့်ကြက်သားကို ဆီပြန်တစ်ခွက်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်ခွက်၊ ဝိုင်း သုတ်ပေးသည့် ငှက်ပျောဖူးသုတ်အရံဟင်းနှင့် ပူးသီးဟင်းခါးလေးအပြင် ငါးပိရည်ထဲကို ငရုတ်သီးစိမ်းလှော်ထောင်းထည့်ဖျော်ပြီး တို့စရာကတော့ သခွားသီးသေးသေးလေးတွေကို အရည်လိုက်၊ တုံးထားတာရယ်၊ ရှောက်ရွက်၊ ပဲသီးစိမ်းတောင့်ရည်ကို ဖြတ်ထားတာနဲ့ တညင်းသီးပြုတ်တို့ပါ။

ဝိုင်းကတော့ ထမင်းစားရင် အချဉ်မပါဘဲ မစားတတ်တာမို့ သံပုရာသီးကို သေးသေးစိတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားလေးထဲနဲ့

www.burmeseclassic.com

အညီတာ ထမင်းစားခွဲထက် ချထားပါ၏။ ဝိုင်းက အခါးနှင့်အချဉ်
ကို အထွန်နှစ်ဆက်ဆဲညှပ်သူလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

“တင်း! . . . တောင်! . . .”

ထမင်းစားချိန်မှာ Phone လာရင်တောင် ထကိုင်တာ
ကို ဖေဖေမကြိုက်တာမို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး Phone
ထမကိုင်ဖြစ်ပေ။ အခုက အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ် Bell ကိုနှိပ်ပြီး
ခေါ်ပြီမို့ ညှပ်သည်က အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီမှန်း သိလိုက်ရ
ပါ၏။ ဖေဖေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်စဉ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
တာမို့ စားလက်စထမင်းစွန်းကို ချလိုက်ရလေသည်။

“မေမေ သွားလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် မေမေ၊ ဝိုင်းပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါမယ်။
ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

သောက်ရေခွက်ကို နှစ်ငုံ့မျှ မော့သောက်လိုက်ပြီး ညှပ်
ခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အိုး! အိမ်ရှေ့မှာ ကားတောင် ရပ်
ထားပါလား။ ကားရပ်သံတောင် မကြားရအောင် စက်သံက ညက်
နေတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဝိုင်း”

“ဟင်. . . ကိုကိုပါဗျား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်
လာတာလဲ”

“ဒီကိပ် တမင်ဝင်လာတာ ဝိုင်းရဲ့၊ ဒါနဲ့ ဝိုင်း ဘာလုပ်
နေတာလဲ”

“ညနေစာ စားနေကြတာပါ ကိုကို”

“ဟာ! Sorry! ဝိုင်းရယ်၊ ကိုယ့်ဆေးရုံမှာ ကိုယ်ကုပေး
ဆိုက်တဲ့ Patient က ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ဆိုပြီး သစ်သီးတွေ
ခြွင်းလိုက် လာပေးသွားတာ၊ များလို့ လာပို့ပေးတာ။ ပြောတာ
တော့ ကန်တော့တာဆိုတော့ အားနာနာနဲ့ ယူခဲ့ရတာ ဝိုင်းရဲ့”

“ကိုကိုကလည်း အိမ်ပဲ ယူသွားတာမဟုတ်ဘူး”

“အများကြီးမို့ ဘယ်ကုန်မှာလဲ ဝိုင်းရဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

“အိမ်ထဲဝင်ပါ ကိုကို”

“နေဦးလေ၊ ခြင်းတောင်းအရင်. . .”

“နောက်မှယူပါ ကိုကိုရယ်၊ လာပါ”

နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ ‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု ဖေဖေမေးသံ

ကြောင့် တိုကိုက ပခုံးတွန့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး အိမ်တွင်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေ၏။ ဒီအိမ်ကိုလာတာ ကိုကိုအတွက် အဆန်းတကြယ်မှ မဟုတ်တော့တာလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝိုင်းနဲ့ကိုကိုက အတူကစားနေကျမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော်ပါ လေးလေး”

“ဗိုလား... လာလေ သားရဲ့”

“အားနာလိုက်တာ အန်တီလေးရယ်၊ ထမင်းစားချိန်မှ ကိုက်ပြီး ရောက်လာသလိုဖြစ်သွားရပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုစိတ်မဆိုး ကြပါနဲ့နော်”

“ရပါတယ် သားရယ်၊ ဒီလူနဲ့ဒီလူ ပြောစရာလား”

“Duty ပြန်ချိန်လား သား”

“ဟုတ်ပါတယ် လေးလေး”

“ဒါဖြင့် အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ဆာရောပေါ့သားရဲ့၊ သမီးကိုကိုအတွက် ထမင်း ခူးပေးလိုက်လေ ဝိုင်းရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“နေပါစေ ဝိုင်းရဲ့... မဟုတ်တာ”

“အားမနာပါနဲ့ သားရဲ့၊ သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ။ လာ၊ ဆိုင်လေ”

ကိုကိုက အားနာနာဖြင့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့၏။ ဝိုင်းကသာ ကိုကိုတို့ခြံမှာ သွားမကစားဖူးခဲ့ပါ။ ကိုကိုကတော့ ဝိုင်းတို့ခြံကိုလာတိုင်း ဖျော်သည်ဟု မကြာမကြာပြောခဲ့တာပင်။ ဦးဦးတို့ခြံက တစ်ခြံလုံး ကွန်ကရစ်ခင်းထားပြီး အပင်တွေကို အိုးဖြင့်သာ စိုက်လေ့ရှိ၏။ ဝိုင်းတို့ခြံကတော့ ဖေဖေကားကိုဒေါင် နှင့် ခြံအထိသာ ကွန်ကရစ်ခင်းထားတာဖြစ်ပြီး တခြားနေရာ တွယ်ကတော့ သဲမြေပင်။

မိုးရွာပြီးစအချိန် ရေဆင်းစေရန် ဝိုင်းက ရေမြောင်းလေး ဖော်ရန် ပေါက်တူးတစ်လက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်တတ်ချိန်မျိုးမှာ မြေ နွဲ့လေး ရှူချင်လို့လို့ အကြောင်းပြပြီး ကိုကိုရောက်လာတတ်တာ လေး ဦးဦး (ဦးမြတ်ဗို)နှင့်ကိုကိုက စိတ်ထားပြည့်ဝသူတွေ ဖြစ် ကြပြီး အန်တီသက် (ဒေါ်သက်ထားခင်)နှင့် သက်မွန်ကတော့

မိန်းမစိတ်အနည်းငယ်ရှိကြလေ၏။ (မိန်းမစိတ်ဆိုတာ အတွင်း
ကောက်တတ်တာကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

“စားလို့အရသာရှိလိုက်တာ၊ အဲဒီလို အိမ်ထမင်းအိမ်
ဟင်းတွေကို ကျွန်တော်စားချင်တာ အန်တီလေးရဲ့”

“သက်က ချက်မကျွေးဘူးလား သားရယ်”

“မာမိက သူ့ရွှေဆိုင်နဲ့သူ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါ အန်တီ
လေးရယ်။ အိမ်ကကောင်မလေးတွေကို ချက်ခိုင်းတာပဲ။ ဆီပြန်
ဆို အသားတုံးကို ဆီတောထဲ ဒိုက်ဗင်ထိုး ရှာရမလိုချက်တယ်။
ဆီစားရင် ဘေးဖြစ်တယ်လို့ ဆူလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဆေး
လာကုတဲ့လူမမာတွေလို ဖြူဖျော့နေတဲ့ အပြတ် လုပ်ကျွေးပြန်
ရော။ ပေါ့ရင်ပေါ့၊ မပေါ့ရင် ငံ၊ အချဉ်အစပ် ဘာမှအစပ်အဟပ်
တည့်အောင် မချက်တတ်ကြဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်ကပဲ မှာစား
နေရတာ ဖောက်သည်ကြီးကိုဖြစ်လို့”

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပေမယ့် ကိုကိုစကားကို ရယ်မီ
ကြပါသည်။ ကိုကိုက ဤသို့ဤနယ် ပွင့်လင်းသည့်လူငယ်လေး
ပါလေ။

“ဪ၊ ဟိုတစ်လောလေးက အန်တီ သတင်းကြား
သေးတယ် သားရဲ့။ သက်တို့က သားအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်
ရှာပေးနေပြီဆို”

ကိုကိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ ကြည့်ရတာ
ကိုကိုတစ်ယောက် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးတာပဲ ဖြစ်ချေမည်။
အင်းပေါ့လေ၊ အခုမှ ဆရာဝန်ဖြစ်ခါစလေးပေကိုး။

“အဲဒါ မာမိတို့စဉ်နေကြတာပါ အန်တီလေးရဲ့။ ကျွန်
တော်စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“သားမှာ ချစ်သူရှိနေရင်လည်း မြတ်မိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောပြလေ။ ဒီကိစ္စမျိုးက သေချာတိုင်ပင်ပြီးလုပ်မှ ဖြစ်တာ
ကွယ်”

ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကိုကို ငြိမ်သွားလေ၏။ ဝိုင်း မြင်ရ
သလောက်တော့ ကိုကိုမှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မိန်း
ကလေးတွေကလွဲပြီး ချစ်သူရှိတာမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးပါ
ချေ။

အခန်း (၄)

ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့်ကျွေးပြီး ပတ်လိုက်စဉ် ညကပဲ ကို
ပြောသွားတာကို သတိရလိုက်မိပါ၏။ 'ဝိုင်းက ဘီးဆံပတ်
ပြီးရယ်စရာလေး' တဲ့လေ။ စားစရာတွေ လုပ်ကိုင်တိုင်း ဤ
အတိုင်းတတ်တာ ဝိုင်းအကျင့်ပါ။ ဆံပင်ဖားလျားချတာမျိုးကို
ဆံပင်လျှော်ထားစဉ်၊ ခဏသာ လုပ်လေ့ရှိပြီး ခြောက်တာနဲ့ ပြန်
လျှော်ထားလေ့ရှိတာလေ။

“သမီး သင်တန်းမသွားရဘူးလား”

“ဒီနေ့ပိတ်တယ် ဖေဖေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ကပ္ပလီကို ဒီနေ့ ခြံလာရှင်းဖို့မှာထားတာ၊ သမီး ကူပေးလိုက်ဦးနော်။ နောက်ပြီး သမီးမေမေပြောထားတာလေ... ဘာပါလိမ့်”

“ပန်းအိုးတွေအောက်ခြေကို ထုံးသုတ်ခိုင်းထားတာလေ သူများပြောရင် မေ့လိုက်တာချည်းပဲ”

ဖေဖေတိုက်ပုံကို မီးပူတိုက်ပြီး ယူလာပေးသည့်မေမေထံမှ အသံထွက်လာလေ၏။ ဖေဖေက ဝိုင်းကို မျက်စပစ်ပြရင်း ပြုံးလေသည်။ ဝိုင်းတစ်သက် ဝိုင်းရှေ့မှာ မိဘတွေ စကားများရန်ဖြစ်တာမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါချေ။ သက်မွန်တို့မိဘတွေကတော့ ငွေရှာနိုင်ကြပြီး အဲဒီငွေနှင့်ပင် မကြာခဏစကားများလေ့ရှိလေ၏။

“အရောင်လှအောင် အပြာလေးရော သုတ်ချင်သေးလား၊ ဖြူ”

“မလိုပါဘူးတော်... ပန်းအိုးလှအောင် ထုံးသုတ်တာမဟုတ်ဘူးရှင်။ ပန်းပင်တွေကို ခရုကိုက်လို့ ထုံးသုတ်ခိုင်းတာ ကျွန်မတို့သမီးလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆားရည်ပုံးထဲ ခရုထည့်

ခင်းထည့်ရတာနဲ့ နေ့တိုင်း အကုသိုလ်ရနေတာ သနားလို့”

“အေးအေး၊ ဒါဖြင့် ကပ္ပလီကိုပဲ ပန်းအိုးတွေ ရေဆေး ခိုင်းနော် သမီး၊ နို့ပို့ ဖေသမီး အအေးမိမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ကိုယ်သွားပြီ အမေကြီးရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေကြီးရှင်”

ဖေဖေကားလေး ထွက်သွားမှ မေမေက အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာ၏။ ဝိုင်းက မနေ့က ကိုကိုလာပေးသွားသည့်သစ်သီးတွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းနေပါသည်။

“သစ်သီးတွေက များလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါ... စိတ်ထားပြည့်တဲ့သူဆိုတော့ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့လူ မရှားဘူး။ ဗိုကတော့ သူတို့မိသားစုမှာ တစ်မိမိပေါက် ခစ်ယောက်ထွန်း၊ ရှားပါးလူငယ်လေးပါပဲ”

“စိတ်ပြီးမှပဲ ဆွမ်းတော်ကပ်လိုက်မယ်နော် မေမေ”

“ကောင်းသားပဲ သမီးရဲ့”

ဝိုင်းက နာနတ်သီးတစ်လုံး၊ ကျွဲကောသီးတစ်လုံး၊ သစ်

တော်သီး၊ လိမ္မော်သီးနှင့် ရှောက်ချိုသီးတို့ကို တစ်လုံးစီဖယ်ကာ
ကောထဲထည့်လိုက်ပါ၏။ လူလေး သုံးလေးယောက်ထဲ ဂွိုတွဲအိမ်
ကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီလောက်အများကြီးပေးသွားတာပါလိမ့်
နော်။

“မျက်စိကုန်အောင် ဖယ်ဦးနော်”

“ကျွဲကောသီးက အဖြူလား၊ အနီလား”

“အနီပါ မေမေ”

“အေး၊ အဲဒါမှ ချိုတာ၊ လာကန်တော့သွားတဲ့ခြံရှင်တွေ
ရော၊ ကုပေးတဲ့ဆရာဝန်လေး၊ ဗိုပါ ဒီလှူဒါန်းတဲ့ကုသိုလ်ကြောင့်
လိုရာဆန္ဒ အလုံးစုံပြည့်ဝကြပါစေတော်”

သစ်သီးတွေက ခြံထွက်တွေမှန်း သိသာပါ၏။ အနီ
တွေ အရွက်တွေပင် ပါလာသည်ကိုး။ ကိုကိုပြောတုန်းက ဈေး
ကဝယ်ပြီး တမင်များ လာပေးတာလားဟု စိတ်ထင်နေခဲ့တာပါ။
အခုတော့ ကိုကို မညာတတ်တာ တကယ်ပါပဲလား။

“ညကတောင် သမီးဖေဖေနဲ့ပြောမိကြသေးတယ်”

ဝိုင်းက နာနတ်သီးအခွံခွာပြီး မျက်စိကို လှိုင်းဖော်ခွဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘာကို ဂရုစိုက်နေတာမို့ မေမေပြောတာကို အာရုံမစိုက်နိုင်ပေ။
အအချွန်က သတိမထားရင် လက်ကို ရွှပ်ခနဲထိတတ်သည်လေ။

“သိလား”

“ဟင်... ဘာလဲမေမေ”

“ဒီသမီးနဲ့ဒီအဖေကတော့ သားအဖလိုမပြောရဘူး။ တူ
တိုတူလွန်းတယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မေမေရဲ့”

“တစ်ဖက်လူ စကားပြောရင် အာရုံစိုက် နားမထောင်
တတ်တာလေ”

“နားထောင်နေပါတယ် မေမေရဲ့၊ ဒီမှာ လက်ထိမှာစိုး
နဲ့ သတိထားနေရလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း အင်းလေးဘာလေး... သံယောင်လိုက်
သောက်ခံပါလား။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းပြောနေတာ အရူးလို
မနေပြီ၊ တကတည်းမှ”

ဝိုင်း ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝိုင်းက ဖေဖေနဲ့ပို
အေးစက်စက်နိုင်လှတာ အမှန်ပင်မဟုတ်ပါလား။ အိမ်မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေမေအသံသာ အများဆုံးထွက်လေ့ရှိပြီး ဝိုင်းကတော့ ဘာမဆို စိတ်ထဲမှာ သိမ်းပြီး မျိုသိပ်တတ်သူလေ။ သက်မွန်ကတော့ နှုတ်ဖွာ လက်ဖွာပြီး ဆတ်ဆတ်ကျဲ ခွာတတ်သူပေါ့။

“ပြောပါမေမေရယ်၊ ဝိုင်းက အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်တတ်ပေမယ့် မေမေစကားကို နားစိုက်ထောင်နေပါတယ်၊ ပြောပါ”

“အင်း... နေဦး၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ညက ဖေဖေနဲ့ပြောဖြစ်တယ်တဲ့”

ပြောလက်စစကား၊ မေသွားသည့်မေမေကို စကားပြောထောက်ပေးလိုက်ရပါ၏။ မေမေမှာ ပြောနေရင်း ဝိုင်းကို ဆွဲသေးတာကိုး။

“အင်း၊ ငိုများ သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေသလားမသိဘဲတဲ့”

“ဟင်! အာ... မေမေတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်တာကိုကိုက ဝိုင်းကို... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရယ်စရာကြီး”

“ဟဲ့”

ဝိုင်းက တကယ်ပင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်မိတာပဲ။

ဘုတ်တယ်လေ၊ ငယ်စဉ်ကစာည်းက မောင်နှမလိုနေ၊ သူငယ်ချင်းလို အတူကစားခဲ့ကြတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုမှ ဒီလိုထင်ရတယ်လို့။ မေမေတို့ကဖြင့် ပူစရာမရှိ ရှာကြပုံကြတာပဲကိုး။

“ရယ်မနေနဲ့လေ၊ လူကြီးတွေ အကောင်းပြောနေတာဆို ဟာသထင်နေလား။ တိုးတိုးသာသာရယ်စမ်းပါ”

စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်မိတာကို ဘရိတ်အုပ်ရတော့ အင်း... ကိုကိုရှေ့မှာလည်း ဝိုင်းက ဒီလိုပဲ ဟန်မဆောင်ဘဲ ရယ်တတ်တာလေ။ အဲဒီလိုရယ်လိုက်တိုင်း ကိုကို အသည်းသာပြီး ဝိုင်းခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထုလေ့ရှိပါ၏။

“မေမေတို့ပြောတာက ဟုတ်မှမဟုတ်တာကိုးလို့”

“မဟုတ်ရင် ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မေမေက သာမာန်အားရသေး။ သက်တို့စိတ်က မျောက်စိတ်ရယ်။ ခုတစ်မျိုးသာကြာတစ်မျိုးနဲ့ အပြောင်းအလဲက မြန်ပါ။ ကိုမြတ်မိုးနဲ့ ငိုကတော့ စိတ်ထားပြည့်ကြတဲ့သူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သူတို့နဲ့တော့ မည်းမမက်မတော်ချင်တာအမှန်ပဲ သမီးရဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့... နို့မို့ ဝိုင်းကလည်း သက်မွေနိုင်
ယောင်းမတော်လို့မှမဖြစ်နိုင်ဘဲဟာ”

မေမေက မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် ဝိုင်းမျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်နေလေ၏။ ဝိုင်းက သစ်သီးတွေ အခွံခွာပြီး စိတ်ပြန်
ကြွေပန်းကန်ပြားကြီးကြီးထဲမှာ သေသပ်လှပအောင် ဂရုတစိုက်
စီတည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သမီးဘာမှမခံစားရတာ သေချာပါတယ်နော်”

“ဟမ်! ဝိုင်းက ဘာကိုခံစားရမှာလဲ မေမေရဲ့”

“ဗွဲ့ကို မရွေးချယ်ရလို့လေ”

“ဪ၊ ဒါများ... ကိုကိုကို အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်
လိုပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝိုင်း ချစ်ခဲ့တာပါမေမေရဲ့။ ဒီအချိန်
ဆန်းပြားစိတ်မျိုး မရှိပေါင်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မနွေက ဗိုပြောသွားတာ အိမ်
မ၊ ပီသတဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာကိုး။
ဒီလိုပြောပြီး သမီးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေကို မေမေ
တို့မြင်လိုက်ရလို့ စိုးရိမ်သွားတာ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ဝိုင်း

အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် မပြင်သင့်တဲ့လူပဲ။ စိတ်ရင်းလေးကလည်း
ဆောင်းသလို လူကြီးမိဘတွေကိုလည်း ရိုသေသမှုရှိတယ်လေ၊
ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

သစ်သီးပန်းကန်ကို မေမေလက်ထဲ ကမ်းပေးရင်း စကား
ထောက်ပေးစဉ် မေမေမျက်စောင်းခဲ့တာကို ရပြန်၏။

“ပြီးတော့ သမီးကို အခွံတာခံတဲ့အစ်ကိုကိုး”

“အခွံတာခံရအောင် ဝိုင်းက ဆိုးဆိုးလေးမှမဟုတ်တာ
မေမေရဲ့။ အဓိကပြောချင်တာက ကိုကိုဖွင့်ပြောလာရင် ရှောင်ဖို့
ပဲမဟုတ်လား။ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့မေမေရယ်၊ ဒီလောက်တော့ ဝိုင်း
လည်း ပါးပါးနပ်နပ်ရှိပါတယ်”

“တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး၊ အေအေသမီးက တစ်လေ
သံတည်းပဲ”

“အစ်မလေးရေ၊ ကျွန်တော်ရောက်ပြီ”

“ဟော... ဦးကပွလီ လာပြီ”

မေမေ ဆွမ်းတော်သွားကပ်ဖို့ အိမ်ပေါ်တက်လေမှအိမ်

ရှေ့သို့ ဝိုင်း ထွက်လာ၏။ ဦးကပ္ပလီက အိမ်ဝမှာ ရပ်စောင့်နေ
ချေပြီ။

“ဦးလေး လာတာ စောသားပဲ”

“နေထွက်နေပါပြီ သမီးရယ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားရ
ဘူးလား”

“သင်တန်းပိတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ သဘက်ခါမှ သွားရ
မှာ။ လကုန်ရင် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီလေ”

“အေး... ဦးလေးသားကိုလည်း စာကျက်ဖို့ပြောနေရ
တယ်။ ဒီကောင်က အားအားရှိ ဘောလုံးကန်နေတာချည်းပဲ။
နားကောက်တဲ့အကောင်”

“ချိုတူးက အခုမှ ရှစ်တန်းမဟုတ်လား ဦးလေးရဲ့။ ပုံ
မှန်အောင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့၊ ဒီကောင်က စာကျက်ဖို့ကို အပျင်း
ကြီးတာ”

“ယောက်ျားလေးက ဉာဏ်ကောင်းတယ် ဦးလေးရဲ့၊
စာကျက်ရင် ခဏလေးနဲ့ရတာ”

ကားရုံဒေါင်တံခါးကိုဖွင့်၍ ဓားရှည်သိမ်းထားတာကို ယူ
၏။ မြဲထဲမှာ ရှည်နေပြီဖြစ်သည့်မြက်ပင်တွေကို ဦးကပ္ပလီ ရိတ်
နေစဉ် ဝိုင်းက ပန်းအိုးတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စင်ပေါ်တင်ကာ ရေ
ပိုက်သေးသေးလေးဖြင့် ပန်းအိုးအပြင်မှာ ကပ်နေသည့်မြေကြီး
တွေကို ဆေးပါသည်။ ပြီးမှ နေပူခံကာ ရေခြောက်စေပြီး ထုံး
ဖျော်၏။ ပန်းအိုး ရေခြောက်ချိန်မှ အုတ်နီခဲ ခုထိုင်ကာ ပန်းအိုး
တွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထုံးသုတ်လေတော့သည်။

ဝိုင်းက အိမ်မှုကိစ္စဝါသနာပါတဲ့သူပါပဲ။ မေမေ ပန်းစင်
ကို ရေနံသုတ်တုန်းက ဦးကပ္ပလီ နေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့ ဝိုင်း
ပဲ သုတ်ပေးခဲ့တာပါ။ အိမ်မှာ ရေပိုက်ပျက်တာမျိုး၊ မီးချောင်း
ကျွမ်းတာမျိုးဖြစ်ရင် အပြင်အလုပ်သမားခေါ်ရတာမျိုး မရှိအောင်
ဝိုင်း ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ဝိုင်း လက်လျှော့မှသာ ပြင်ဆရာကို
ခေါ်ရတာမျိုးပါပဲ။

ဒီလိုတွေ လုပ်တတ်အောင် ဝိုင်းကို ဖေဖေ သင်ပေးခဲ့
တာပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမိန်းကလေးဆိုပြီး ဝိုင်းကို နွဲ့နွဲ့
လေးမထင်ပါနှင့်။ အိမ်မှာတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှိ

၆၀ ▣ မမသဒ္ဓါမောင်

အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ခပ်မာမာလေးပါပဲ။

“ဦးလေး လုပ်ပေးမယ်လေ သမီးရဲ့”

“ရပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒီလောက်ကတော့ ဝိုင်းလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“သမီးလုံခြုံည့် ရေစိုနေပြီလေ”

“ရတယ်... ဒီလောက်က အပျော့ပဲ”

တစ်ခြံလုံး ရှင်းပြီးသမျှ အမှိုက်တွေကို ခြံထောင့်မှာ ပုံပြီး အမှိုက်ကားလာရင် တင်ဖို့ လွယ်ကူအောင် ထားထားပါ၏။ ပေါင်းပင်တွေ နှုတ်တော့လည်း ဝိုင်းနဲ့အတူ ဦးကပ္ပလီပါ ကူလုပ်ပေးလေသည်။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် တစ်အောင်နား ထမင်းစားကြပြီး ခြံဆက်ရှင်းကြတော့ မိုးတွင်းကုန်ခါနီး ဝိုင်းတို့ခြံလေးက လှပသွားပါ၏။

“ဦးလေး ရေချိုးပြီးမှ ပြန်နော်”

ဦးကပ္ပလီ လာတိုင်း ဖေဖေတစ်ပတ်နွမ်းအဝတ်တွေ ပေးလိုက်တာမျိုး၊ လုပ်ခရှင်းတာမျိုး၊ မေမေလုပ်ပေးနေကျပါ။ ကိုကိုပေးတဲ့အသီးတွေ စားမကုန်တာကြောင့် စားနိုင်သလောက်

ပဲ၊ဖယ်ပြီး တော်တော်များများ ဦးကပ္ပလီကိုထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။

ကိုကိုတစ်ယောက် ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရမည်ထင်လေသည်။

ညနေစောင်းတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ မျှပြီး နံနေတာမို့ ခေါင်းလျှော်ရေချိုးလိုက်ပါ၏။ ဦးလေး သတိပေးသွားပါလျက် ဝိုင်းက ခေါင်းအတော်မာသည့် ကောင်မလေးပါလေ။

အခန်း (၅)

“ဟတ်ချိုး!... အား... သေပါပြီ”

“ကဲ၊ ဖေဖေပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဖေသမီးကတော့
လေ၊ ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး၊ ဖြူက သမီးကိုမပြောဘူး
ထားကွာ”

“ပြောပါရှင်၊ ပြောပါ၊ ကိုအောင်သမီးအကြောင်း ကို
အောင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ မေမေပန်းအိုးတွေ လှလှလေးဖြစ်
စေချင်လို့ဆိုပြီး ရေစိုကြီးနဲ့ ထုံးသုတ်တယ်လေ၊ ညနေစောင်း
တော့ ညစ်ပတ်တယ်အကြောင်းပြပြီး ခေါင်းလျှော်လေရဲ့၊ ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

မနိုင်တဲ့ ဖအေတူသမီး”

ခေါင်းမာတယ်လို့မပြောဘဲ ဖအေတူသမီးဟု မေမေ ရေရွတ်တာမို့ ရယ်ချင်လိုက်ပေမယ့် ခေါင်းတွေ တအားကိုက်နေ တာမို့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အိပ်ရာထဲမှာ စောင်ခြုံ၍ ကွေး နေသည့်သမီးကို ဖဖေဖေတောင် အခန်းထဲဝင်ကြည့်ရပြီမဟုတ် လား။

“မှန်း!.. ကိုယ်ပူနေပြီ၊ ဆရာဝန်ခေါ်ရမှာပေါ့။ အပူ ရှုပ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“မခေါ်ပါနဲ့ ဖဖေရဲ့၊ ဝိုင်းဖာသာ ဆေးသောက်လိုက် ပါ့မယ်”

“ဒေါက်တာရမ်းကု မလုပ်ချင်ပါနဲ့ သမီးရာ... အဖျား ပျောက်မှ မနက်ဖြန် သင်တန်းသွားလို့ရမှာပေါ့”

“ကိုအောင်သမီးက ဆေးထိုးခံရမှာ ကြောက်လို့ရှင်”

“ဆေးထိုးလည်း ဘာဖြစ်လဲ သမီးရဲ့၊ မိန်းမဆရာဝန် ပဲဟာ”

“နေပါစေ ဖဖေရယ်၊ အခု ဆေးသောက်ပြီး မိန်းမ

ထိုင်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ။ ညနေ မသက်သာတော့မှ လမ်းထိပ် က ဒေါက်တာလွင်မေဦးဆေးခန်းမှာ သွားပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ပြဖြစ်အောင် ပြနော်၊ သမီး”

“အင်းပါ ဖဖေရဲ့”

“ဖြူလည်း သမီးကို ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ ကိုယ်တို့မှာ ဒီ သမီးလေးပဲရှိတာ”

“အမယ်လေးနော်... ဖြူပဲ ဖြစ်လိုက်ချင်တော့တယ်”

မေမေ ပွစိပွစိရွတ်တော့ ဖဖေက ဝိုင်းနဖူးမှဆံပင်လေး တွေကို သပ်တင်ပေးကာ ချော့ဟန်ပြုပြီး ကုမ္ပဏီသွားရန်ပြင်လေ ခဲ့။ ဆဖေအတွက် ပြင်ဆင်ပေးနေရတာမို့ ဝိုင်းကို မေမေ ဂရု စိုက်နိုင်သေး။ ဒီနေ့ Meeting ရှိတာမို့ ဖဖေ စောပြီး ရှစ် နာရီတွက်ရမှာကိုး။

ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာနော်။ မျက်ရည်ပူတွေရော၊ ချည်တွေပါ၊ ကျွဲကာ လည်ချောင်းတွေပူပြီး ယားနေလိုက်တာ ပဲ။ ပြောတော့ မာမာလေးဆိုပြီး ခုတော့ အိပ်ရာထဲမှာ ချော့နေပြီလေ။ အဲဒါ ဆံပင်ရှည်တွေကြောင့်ပါပဲ။ ဝိုင်းကို

ဆံပင်အရှည်ထားခိုင်းတာ ဖေဖေပင်။ မေမေကတော့ လူပိန်သည် ဆိုပြီး ကျောလယ်ခန့်သာ ထားခိုင်းပေမယ့် ဖေဖေက ဝိုင်းက ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့မှ ကျက်သရေရှိတာဆိုပြီး ထားခိုင်းတာမို့ နှစ်လောက်ထိ ထားဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဝိုင်းက ခေါင်းလျှော်ရင် Shampoo ဖြင့် နှစ်ခါ၊ တော့ ပျော့ဆေး Conditioner ဖြင့် တစ်ခါလျှော်တာမို့ ကြာ၏။ ဝိုင်းသုံးသည့် Shampoo က ဈေးကြီးသည့်အမျိုးအစားပါ။ USHIDO & INSIN Shampoo ဖြစ်ပြီး Conditioner က LOLANE ပါပင်။ ယူရိုဒိုရှပ်ပူက ဆိုင်တိုင်းမှာ မတင်တာ ကုမ္ပဏီကား လာပို့ရင် ယူထားပေးရန် ရင်းနှီးသည့် Mart မှာ ကြိုမှာရလေ၏။

“သမီး ဘာစားချင်လဲ”

လာပြီ... နေကောင်းချိန်က မမေးဖြစ်တဲ့မေးခွန်းအတိုင်း ဖျားမှတော့ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတော့တာကို မေမေမသိဘူး။ မျက်စိမှိတ်ထားလျက် မှိန်းနေမိတာမို့ စကားမပြောချင်ပါ။

“ဆန်ပြုတ်သောက်မလား”

“သောက်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာစားမှာလဲ၊ ပြောမှ လုပ်ပေးလို့ရမှာပေါ့၊ ဝိုင်း ခြံစားလား... ကြာဆံလား”

“ဘာမှမစားချင်ဘူး”

“ဒါဆို ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုသောက်မှ ဖြစ်မှာလေ။ သောက်ရမယ့်ဟာ၊ ဗိုက်ထဲ အစာရှိမှဖြစ်မှာပေါ့”

“မေမေကျွေးချင်ရင် ချဉ်ပေါင်နဲ့မျှစ်ဟင်း ချက်ကျွေး၊ ချဉ်စပ်စပ်လေးနဲ့ စားမယ်”

“တယ်!... မတည့်ပါဘူးဆိုနေမှ မဟုတ်တာ ပူဆာနေတာ”

“တင်း!... တောင်!...”

ညှော်သည့်လာပြန်ပြီထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်ကညှော်သည်များ ဘာပါလိမ့်။ မေမေက ဝိုင်းလက်မောင်းကို ခဏညှစ်လိုက် အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွားပါ၏။

မစားချင်ပါဘူး... နဂိုကတည်းက လူမမာစာတွေဆို အတိသနဲ့၊ အဲဒီကြာဆံတွေ မြူဆွမ်တွေဆို သာတောင် မှန်း

သေး။ နေဦး၊ နားနို့ဆို အနံ့ရတာနဲ့ အနံ့ချင်ရတာလေ။ အဲဒီလို
ဝိုင်းက ထမင်းဟင်းနှင့်မှန်ဟင်းခါးကိုသာ မက်မောတတ်သူပါ။

“လေးလေးနဲ့ ခြံဝမှာဆိုပြီး ပြောလို့ သိလိုက်ရတာ
အနံ့တီးလေးရဲ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ ဆေးဆေး
သွားစရာမလိုပါဘူး။ ဝိုင်းကို ဘာကျွေးထားသေးလဲ”

“မေးမနေနဲ့ ဗိုရေ၊ သားညီမက ခေါင်းခပ်မာမာလေ
နေကောင်းတဲ့အချိန်ပဲ လိမ္မတာရှိမယ်။ နေမကောင်းတဲ့အချိန်
များ သိပ်ဂရုကျင်ကျတာ သားရဲ့၊ သူ့အဖေနဲ့ အချိုးက
ပုံစံတည်းပဲ”

အလို! လက်စသပ်တော့ ကိုကို ရောက်လာတာပဲ။
မနေ့ကတုန်းကဖြင့် ကိုကိုကို သားမက်မတော်ချင်ဘူးပြောခဲ့တာ
မေမေက ခုတော့ဖြင့် ကိုကိုနဲ့ ပုလဲနံ့ပဲ သင့်နေတာလေ။

“ဝိုင်းလေး၊ ခေါင်းတွေ တော်တော်မှ ကိုက်နေပြီလေ
ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ကိုကိုက ဝိုင်းနဲ့
လာစမ်းလိုက်ပြီး ဆေးသေတ္တာထဲမှ နားကျပ်ကို ထုတ်ယူ
လေ၏။ လျှာကို ခဏမ၊ ခိုင်းပြီး အဖျားတိုင်းတံကို ထည့်

သည်။ ရင်ဘတ်ကို နားကျပ်ဖြင့်ထောက်စဉ် တစ်ကြိမ်မှ မရှက်
သည်မျက်နှာက နီချင်လာလေ၏။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ငယ်စဉ်ကသာ လက်ပွန်းတတီးရှိခဲ့
ပြီး ဝိုင်းအရွယ်ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုကပင် အလိုလိုဆင်ခြင်ပြီး
တတ်ခဲ့တာပင်။

နှုတ်က သိမ်မွေ့စွာ ပြောတတ်သလို အပြုအမူကအစ
ညံ့မှိုသည်ကိုကိုပါပဲ။ လူနာတွေအပေါ် မည်သို့ပြုမူဆက်ဆံ
သည် မသိပေမယ့် ဝိုင်းကို စနောက်သည့်အခါမျိုးမှာ ခေါင်းထက်
ခေါင်းတွေကို ဖွလိုက်တာမျိုး၊ နဖူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွ
လိုက်ရုံထက် ဘယ်တုန်းကမှ မပိုခဲ့ပါချေ။

အခုနေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှ ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်တာ
နဲ့ စမ်းသပ်တာမျိုး လုပ်တာလေ။

“အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှုကြည့်၊ ဟုတ်ပြီ... ဟိုဘက်
ဆင်လိုက်ဦး၊ ကျောက်စမ်းရအောင်၊ ဒီက အောင့်လား”

Thermometer ကို ငုံထားရတာမို့ သူ ခေါင်းကိုသာ
ညှိတ်ရပြန်၏။ အအေးမိပါတယ်ဆိုမှ ကျောမအောင့်ဘဲ နေ

မလာ။ ဘယ်လိုဆရာဝန်လဲ မသိဘူး။

“ရပြီ၊ ပြန်လွှဲတော့၊ ပါးစပ်ဟပေး... အဖျားက 100
တောင်ရှိတယ်။ ဆေးထိုးရတော့မှာပဲ”

“အာ... ဆေးမထိုးချင်ပါဘူး ဆိုနေမှ”

“ငြိမ်ငြိမ်နေဦးလေ၊ ဒီမှာ သွေးပေါင်တိုင်းနေတယ်
(110/60) ဆိုတော့ သွေးပေါင်ကျနေတာမို့ ဆေးသွင်းရတော့
မှာ”

“မေမေ”

“ဘာလဲသမီးရယ်”

“ကိုကိုကို ပြောပေးလေ”

“အေးပါ... အေးပါ... ခက်တာပဲ”

မေမေတော့ ဝိုင်းရှစ်တိုက်တာကို စိတ်ညစ်နေလေ
ပြီ။ ဆေးခန်းရောက်မှ ဆရာဝန်ကို ဆေးထိုးခိုင်းမှာကို။ ခု
ကိုကိုက ဆေးထိုးပေးတော့မလို့တဲ့လေ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ

“ဘာညီမက ဆေးထိုးအပ်ဆို သေမလောက် ကြောက်
တယ် ဗိုရဲ့”

“ဆေးမထိုးလို့တော့ မရဲဘူး အန်တီလေးရေ၊ အဆုတ်

သလည်း ပွနေတာ။ ချောင်းပါ ဆိုးနေပြီမဟုတ်လား။ ဆေးထိုး
ခံချင်ရင် နေကောင်းအောင် နေမှပေါ့။ အကြောဆေးကို Weak

ပြန်နေတုန်း သွင်းပေးရင် Shock ရတတ်လို့ အားဆေးနဲ့ အဖျား

သောက်ဆေး ထိုးမှဖြစ်မှာ။ အဖျားပျောက်ရင် အကြောဆေးသွင်း

မယ်... ခေါင်းမမာနဲ့၊ နမိုးနီးယားဆိုတာ အသက်ပျောက်တတ်
တယ် ကလေးမရဲ့”

“သေလည်း အေးတာပဲ”

“ဟဲ့! ဖွ! မဟုတ်ကဟုတ်က သမီးရယ်”

“မှောက်အိပ်လိုက်”

ကဲ၊ ဆန့်ကျင်လို့မရတော့ပြီမို့ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ မှောက်

အိပ်လိုက်ရတော့၏။ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်၊ မေမေသာ ကြုံ

ခြာထားရင် ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပူပြီး ရှက်မည်မထင်။

အို! ကိုကိုက ဆရာဝန်၊ ဝိုင်းက လူမမာပဲဟာ၊ တခြား

ဘာသာညာညာတွေ မတွေးကောင်းပါဘူးနော်။

“သူ့အဆုတ်က ပွပြီးသားဆိုတော့ ထပ်ထုစရာမလိုဘဲ

လွှဲပြီး ချက်ရုံပဲ အန်တီလေးရဲ့။ မဆလာလေးအုပ်ပြီး ချက်သာ ချက်ကျွေးလိုက်”

“ဟယ်! ဗိုကလည်း ပြောတော့မယ် ပေါက်တတ်ကရီ ဆေးထိုးပေးနေစဉ် ဝိုင်း အကြောက်ပြေရန် ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်မှာပါ။ မေမေက ဝိုင်းတင်ပါးကို ပွတ်ပေးလေ၏။ ဆေး ပါ သောက်ရမှာမို့ ကော်ဖီမသောက်ချင်လည်း ကွေကာအုပ်တော့ သောက်ရန်ပြောသဖြင့် မေမေ သွားဖျော်ရလေသည်။

“တော်ပြီ... ကိုကိုကို မခေါ်တော့ဘူး”

“ဪ၊ ဆေးလည်း လာကုပေးရသေးတယ်။ လူတို့ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် အပြစ်က မြင်သေး။ ဘယ်လိုလူမမာတ ကွ”

“အဲဒါ ကိုကိုဘာသာ ရောက်လာတာလေ။ ညနေ ဆေးခန်းသွားပါမယ်ဆိုတာ အဲဒီဖေဖေကလည်း မကောင်းဘူး”

“ဟောကြည့်... လေးလေးကိုပါ ကောက်ပြန်ပြီ။ အ တီလေး ပြောလည်းပြောစရာပဲ။ ဝိုင်းက ဖျားရင် အတော်ကို တာပဲကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝိုင်းက လူဆိုးမလေးပါ။ ဝိုင်းကိုယ် ဝိုင်း သိပြီးသားပါ”

“မဆိုးဘူး၊ စကားတွေအများကြီးပြောဖို့ အားရှိသေး တာပဲ”

ကိုကိုက ပြုံးစေဖြင့် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းပြီးပြော တာ တစ်ခါသုံးအပ်နှင့် ထိုးဆေးပုလင်းအကျန်တို့ကို Plastic နှင့်သေချာပိတ်ပြီးမှ အခန်းထောင့်ရှိ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သွားထည့် ထိုက်လေ၏။

“ချပြီ သား”

“တိုက်နှင့်ပါ အန်တီလေး၊ ကျွန်တော် လက်ဆေးလိုက် နှီးမယ်။ သောက်ဆေး ကိုင်ရဦးမှာ”

“မသောက်ချင်ပါဘူးဆိုမှကွာ... အတင်းပဲ”

“မသောက်လို့မရဘူးလေ၊ အဖျားကို မွှေးထားရင် နေ့ နေ့ညပါ Syringe နဲ့ One set ဖြစ်နေမှာပေါ့။ အသား ထပ် နာချင်သေးလား”

ရေချိုးခန်းရှိရာဆီ ထွက်မသွားခင် ပြောသွားတာမို့မှာ

ခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ နိုင်စားလိုက်ကြတာနော်။ လူကို နေမကောင်း ဖြစ်တာနဲ့ ဟောက်ချင် ငေါက်ချင်နေကြတာပဲ။ မေမေကိုင်ထား ပေးသည့်ကွေ့ကာကို ဖျစ်ညှစ်မျိုချရလေ၏။

“မလွဲနဲ့ဦးလေ၊ အခုပဲ သောက်သမျှ ပြန်အန်ထွက်ကုန် လိမ့်မယ်။ ဆေးပါ တစ်ခါတည်းသောက်၊ ဒါ မနက်ဆေး၊ ဒါက နေ့လယ်၊ ဒါက ညနေ ဆေး၊ ညနေ Duty ဆင်းရင် ကျွန်တော် ဝင်လာကြည့်ပါမယ် အန်တီလေး”

“အေးပါ သားရယ်”

“ဒီလောက် စက္ကူဖတ်လို ပျော့ပြဲနေတဲ့လူကများ လမ်း ထိပ်ဆေးခန်းကို သွားဦးမတဲ့။ အန်တီလေးကို ကုန်းဝိုင်းစီးချင်လို့ လား”

“ကိုကိုနော်... အားမရှိပါဘူးဆိုမှ မရယ်ချင်ဘူး”

မေမေပါ ပြုံးလေပြီ။ သောက်ဆေး ဘယ်လောက်ပဲ သောက်သောက် မကြောက်သည့်ပိုင်းက အသားနာခံရတာကို ဖြင့် ကြောက်သည်လေ။ ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ဆို ဆေးမထိုး ချင်ဘူး၊ အိပ်ညောင့်ညောင့်ပြောရင် ရပါလျက် ခုတော့ အိပ်ပေါ်

အရောက်လာကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်က ငြင်းမရခင် ဆေးထိုးပေးတာ ခံရလေပြီ။

“ဒီနေ့တော့ ထမင်းမစားနဲ့ဦးနော်”

“ထမင်းပဲ စားချင်တာ ပိုရေ၊ ခုန တောင်းစားသေး တာ၊ မျှစ်နဲ့ချဉ်ပေါင်တဲ့။ အဲဒီလို”

“အလိုမလိုက်ပါနဲ့ အန်တီလေး၊ အဖျား ဒီလောက်ကြီး နေတာ။ နေကောင်းမှ ကိုယ်နဲ့အတူတူ ရှောက်သီးသုတ်နဲ့ ကြာ ဆံဟင်းခါး သွားစားကြမယ်လေ၊ နော်”

“အာ... စားချင်ပါတယ်ဆိုမှ လာဆွဲနေပြန်ပြီ”

“ညနေ ပြန်လာရင် ကြေးအိုး ဝယ်လာပေးမယ်လေ။ သောက်ချင်လား... ဒါဆို မနက်နဲ့နေ့လယ်ကို ဆန်ပြုတ်ရေကျ လေး၊ ပြုတ်တိုက်တာ သောက်ပါ။ သိပ်ဂျီမကျချင်နဲ့။ ကိုယ်သွား တော့မယ်”

ခေါင်းကို အသာပုတ်၍ နှုတ်ဆက်တော့ မျက်ရည်ပဲ သွားရပါ၏။

ပိုင်းက သက်မွန်လောက်ကို ကံမကောင်းပါလားနော်။

၇၆ ■ ဓမ္မသဒ္ဓါစာပေ

သက်မွန်မှာ ဒီလိုကြင်နာတတ်တဲ့အစ်ကိုရှိတာကိုး။

မနာလိုချင်လိုက်တာကွယ်...

အခန်း (၆)

တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲမှာပဲ အားပြတ်သလို ခွေနေမိ၏။
စိတ်ညစ်တယ်နော်... စိတ်ညစ်တယ်။ ဒီပုံနဲ့ မနက်ဖြန် သင်တန်း
ပျက်တော့မှာပဲ။ သင်တန်းပြီးခါနီးမှ ပျက်ရက်တွေဖြစ်ရင် ဆရာ
က ဆူတော့မှာလေ။

မိုက်ထဲမှာ ဆာလိုက်တာနော်၊ မေမေပြုတ်ပြီးတိုက်တဲ့
ဆန်ပြုတ်ရေကျဲကလည်း ဘာမှအရသာမရှိဘူး။ နေကောင်းတုန်း
ကလို ထမင်းကို တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် နယ်သာ၊ စားလိုက်ချင်
ရဲ့။ အာခေါင်တွေခြောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေပါ ခြောက်ကပ်နေတယ်

မို့ မှန်ပင် ထမကြည့်ရဲ့။

မျက်နှာချောင်ပြီး မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်ကာ မျက်လုံးကြီး ပြူးနေမှာပေါ့။ အမယ်လေးနော်... ဝိုင်းမျက်နှာလှလှလေးတော့ သရဲရုပ်ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေး ပိန်သွားရင် ကြည့်ရအရမ်းဆိုးတာလို့ ပုံပုံက ပြောဖူးထားတာမို့ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုကြောက်လာရတာလေ။

ခြံထဲမှာ အမှိုက်တွေ ပွကုန်ပြီလား။ နေ့တိုင်း အလုပ် တွေကိုလုပ်ရင်း လှုပ်ရှားတတ်သည့်ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်ရာထဲမှာ မို့ ပိုပူနေသည့်နှယ်ပင်။

“အရပ်ကြိုးပြတ်ပဲ ဗိုရေ၊ တစ်နေ့လုံး ကုတင်ပေါ်က ကို မဆင်းတာ”

ဟော!... ကိုကိုရောက်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုအားရှိသွားသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ကိုကိုက ဝိုင်း အပေါ်မှာ (သက်မွန်ကဲ့သို့ပင်) ညီမလေးလို ကြင်ကြင်နာနာရှိခဲ့ တာမဟုတ်လား။

“အစာစားရဲ့လား အန်တီလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သုံးလေးစွန်းလောက်ပဲ စားတယ် သားရဲ့၊ သူက ဆန် ပြုတ်ဆို မုန်းပါတိသနဲ့”

“ခက်တာပဲ... ဒီကလေးနဲ့တော့လေ”

အမယ်! အဘိုးကြီးနှယ် ရွတ်နေလိုက်တာ တကတည်း။ လူကို နေမကောင်းဖြစ်တုန်းမှာ အခွင့်သာလို့ ဟောက်ချင်တိုင်း ဟောက်ထားဦးပေါ့။ ဝိုင်း နေကောင်းမှ ဝိုင်းအကြောင်း သိစေ ရမယ်။

“အပျင်းလေး၊ တစ်နေ့လုံး ဝိုးတုံးလုံးလို ခွေနေတာဆို”

“မပျင်းပါဘူးနော်၊ ဝိုင်းက အလုပ်ထဲလုပ်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ အပြင်မှာ မိုးစိုစိုစိုစိုလို့ မထဖြစ်တာ”

“Reason ကတော့ Datail ပါပဲ”

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် စလိုက်သည့် ကိုကိုကို အငေါ်တူးလိုက်မိ၏။ ‘အကြောင်းပြချက်က အပြည့်ပဲ’တဲ့။ ဝိုင်း စာ အမှန်တွေပဲ ပြောနေတာပါလေ။

“ကိုယ်တော့ နွေးနွေးလေး ကျန်နေသေးတယ်။ ချွေး ထွက်သေးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရေပတ်တိုက်၊ အဝတ်လဲတာ နှစ်ခါ သားရေ၊ သား
ညီမက ရေပဲချိုးချင်တာလေ”

“ချိုးလို့မရသေးဘူးနော်၊ တော်ကြာ ပြန်ထပ်ဖျားမှ လူ
က ဗုန်းဗုန်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ အဖျားထပ်တိုင်းရအောင်”

“ပါလာလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြည့်! မေ့ပြီမဟုတ်လား။ အဲဒီကိုကိုကတော့”

“ဟဲ့၊ ဗိုကို ဘာဂျစ်တိုက်ရပြန်တာလဲ”

“မနက်ကပြောခဲ့တာကိုမေးတာ အန်တီလေးရေ ထမင်း
တစ်ရက်လောက် မစားရတာနဲ့ ဆိုက်ဗေးမီးယားဒုက္ခသည်လို
အစာတောင်းနေတာလေ”

တစ်ခုခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ပါးစပ်ထဲသို့ သာမို
မိတာ ရောက်လာတာမို့ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ရ၏။ နားကျပ်ဖြင့်
ထောက်နေပြီမို့ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုရပြန်လေပြီ။

“ကျညွှားသားပဲ၊ Handred တော့ ရှိသေးတယ်။ ဆေး
ဆက်သောက်ရဦးမယ်နော်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေရင် သွေး

ဆိုင်ချိန်ကြည့်ပြီး လိုမှ အကြောဆေးသွင်းပေးမယ်။ နေကောင်း
တာနဲ့ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလျှောက်လုပ်မနေနဲ့။ ပန်းပြီး ထပ်ဖျား
ခင် ပိုခံရခက်တယ်... သိလား”

နောက်နှစ်ရက်စာ ဆေး cost ပြင်ပေးနေသည်ကိုကို
ကို မျက်စောင်းခဲ့လိုက်မိ၏။ ကိုကို ကတိလည်းမတည်ဘူး၊ မနက်
တော့ ဝိုင်းကိုဆေးသောက်အောင် ချောပြီး ညှာပြောသွားတာ
ဆို။ ကိုကိုကို မခေါ်ချင်တော့ဘူး။

ဝိုင်းကဖြင့် ဝိုင်းအပေါ်မှာ ကြင်နာတယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့
တစ်ခါတစ်ရံတွေ့ ကျေနပ်နေခဲ့မိတာလေ။ ခုတော့ ကလေးကို
မော့နှစ်သိမ့်ပြီး မသိယောင်ဆောင်တယ်ပေါ့။ စိတ်မကောက်
တည်သည့်ဝိုင်းကို စိတ်ကောက်အောင် ကိုကို လုပ်ရက်ရတယ်
ဆို။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုးဖြစ်
နေတာလဲ”

“ကိုကိုက ကတိမှမတည်တာကိုးလို့”

“ဟောဗျာ၊ ဒီ Patient ကတော့ ဆရာဝန်ကို မဟုတ်

တာ လိုက်ကျစ်နေတာကိုး။ ကိုယ်က ပြောပြီးသားစကားကို
တတ်တယ်ထင်နေလား။ ဦးနောက် အများကြီးကောင်းပါသေး
တယ် မမလေးရယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်က ဝိုင်းကိုပြောသွားတာ ဘာလဲ၊ မှတ်မိ
လို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ကြေးအိုးလေ”

“ပါလာလို့လား”

“ပါတာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့၊ ဒီမှာပဲ စားချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ်
ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စားမှာလား”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြိုးထလိုက်တာမို့ ဝိုင်းကို ကိုယ်
က ထူပေးလိုက်ပါ၏။ မေမေက ဝိုင်းကိုယ်ပေါ်မှ ခွာဖယ်လိုက်
သည့်ချည်စောင်ကို ယူ၍ခေါက်ပေးလေသည်။ ဒီညနေတစ်
ရေပတ်တိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ သနပ်ခါးရေကျလူးထားထ
မို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ ဖြစ်နေမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆံပင်တွေကို
မေ ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားပေးတာမို့ တော်သေးတာလေ။

“အခုမှ ရုပ်သေးကြိုးပြတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

“ကိုကိုနော်”

“ကဲပါ၊ ဖိနပ်စီး”

“သားလည်း ထမင်းတစ်ခါတည်းစားလိုက်ပါလား ဗို။

ခိုက်နာရီတိုးနေပြီဟာ”

“နေပါစေတော့ အန်တီလေးရယ်၊ ဒီနေ့ Operation

လုပ်လာရလို့ အရမ်းပင်ပန်းပြီး နားချင်နေပြီ။ ဗိုက်လည်း

တော့ပါဘူး၊ ရေချိုးချင်စိတ်ပဲ များနေလို့လေ”

လှေကားမှဆင်းရင်း ပြောနေတာမို့ ကိုကိုမျက်နှာကို

မိမိနေဟေ့ကြည့်မိစဉ် လှေကားထစ်တွေကို မေးခေါ်ပြကာ သတိ

မလေ၏။ မေမေက ဝိုင်းတို့ရှေ့မှဆင်းကာ ဝိုင်းစားဖို့ ပြင်ပေး

လေပြီ။

“နောက်ကို ခေါင်းလျှော်ရင် ညနေစောင်း မလျှော်မိ

... ကြားလား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်မိသည်။ အိမ်ပြန်နား

ဖြစ်ပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဝိုင်းကိုဆေးလာကုပေးတာရော၊

ထားတဲ့အတိုင်း မမေမလျော့ ကြေးအိုး ဝယ်လာတာကိုပါ

ကိုကိုကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်နော်။

“ထိုင်”

“ကြေးအိုးက အများကြီးပဲ သားရဲ့၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း စားလို့ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး... ဗိုပါ သောက်လိုက်ပါကွယ်”

“ဝိုင်းကို ဝအောင်ပဲ၊ ကျွေးပါ အန်တီလေးရဲ့”

“သားညီမက အစားမကြီးပါဘူးကွယ်၊ အန်တီ လိုက်မယ်နော်”

ကဲ၊ ထမင်းစားရမှာ အားနာနေတဲ့လူကတော့ ခု ပိုနဲ့အတူ ကြေးအိုးသောက်နေရပြီလေ။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြဲလိုက်ရတာမို့ မေမေက ဝိုင်းတို့အနီးမှ ထွက်သွားတော့သည့် ဖေဖေပြန်လာပြီထင်ပါရဲ့။

“ဝိုင်း”

“ဟင်”

“အသက်နဲ့ တည့်ကြရဲ့လား”

အဆန်းပါလား၊ ညီမဖြစ်သူနဲ့ တည့်ရဲ့လားလို့ မေး

သက်မွန်ဟာ အိမ်မှာတစ်မျိုး၊ အပြင်မှာတစ်မျိုး၊ မျက်နှာတိတ်နှင့် ကောင်မလေးပါပဲ။ ကိုကိုတို့မိသားစုကြားမှာတော့ သိပ္ပံမှာလေးဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ဝိုင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေမှာတော့ လူတကာအပေါ် ဗိုလ်ကျဆိုးနွဲ့သည့်မိန်းကလေးအလှူသဖြင့် ဝိုင်းအပေါ်မှာ တခြားလူထက် ပိုပြီးနိုင်စားတာလေ။

“တည့်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား ဝိုင်းရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုမညာနဲ့နော်။ အသက်တော့မှန်သမျှ ကိုယ်သိအောင် ဝိုင်းပြောမှဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်”

“အသက်နဲ့ဝိုင်းကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်လေး နေစေချင်တယ်။ သိသိကတည်းက ဝိုင်းအပေါ်မှာ အသက်က အရမ်းနိုင်ခဲ့တော့ အဲဒီလိုနိုင်မှာကို စိုးရိမ်လို့လေ”

အလို! အခု သင်တန်းမှာ ဝိုင်းကို ပြဿနာခဏခဏ ထားတော့၊ မိုးထက်ကျော်နှင့်မပတ်သက်ဖို့ ခက်ထန်ထန်ပြောထားတော့၊ ဝိုင်းဆံပင်ကို ခိုးဖြတ်တဲ့ကိစ္စတွေကိုသာ ကိုကိုသိအောင်

ပြောလိုက်ရင် မျက်လုံးပြူးသွားမှာလေ။

“ဝိုင်းက တည့်အောင် ပေါင်းပါတယ်ကိုရဲ့။ ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဝိုင်းကိုလည်း ယုံတယ်လေ။ မယုံတာ ကိုယ့်ညီမ အသက်ကိုပါ”

ကိုကိုက ကြေးအိုးသောက်တာထက် ဝိုင်းနှင့်စကားပြောတာကိုသာ အာရုံရောက်နေလေ၏။ သူ့ပန်းကန်လုံးထဲမှ ငုံ့တွေ ကြက်သားတုံးတွေ ငါးဆုပ်လုံးလေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခပ်ကာ ဝိုင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးနေတာလေ။

“ကိုကိုစားပါ”

“ကိုယ်က နေကောင်းတဲ့လူလေ ဝိုင်းရဲ့၊ ဝိုင်းက မမာဆိုတော့ အားရှိဖို့လိုတယ်... စား”

“ဟော၊ ငို Duty စောပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး”

“ဖေ့သမီး တော်တော်မှ အိသွားရဲ့လား။ မျက်နှာလတစ်ခြမ်းပဲဖြစ်နေပြီ”

ဝိုင်းမျက်နှာ ရှုံ့တွလိုက်တော့ ဖေဖေပြုံးလေ၏။ ဝိုင်း

စားနေသည့်ပန်းကန်လုံးကို လှမ်းကြည့်ကာ စပြန်သည်။

“လူမမာတဲ့... စားနေတဲ့ပန်းကန်လုံးက ခေါင်းထက်

အောင် ကြီးနေသေးတယ်”

“မနက်ကတည်းက ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိစားမထားလို့

ကြေးအိုးဝယ်ကျွေးတာပါ လေးလေး”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဗိုရယ်၊ သားညီမက ဆေးခန်းတို့ ဆေး

ခွံတို့ သွားရတာထက် အပ်ကို ပိုကြောက်တာကွယ်”

“Hundred and three ဆိုတော့ ဆေးမထိုးလို့မရ

ဘူးဆိုပြီး မနက်က ဆေးထိုးပေးလို့ ဒီညနေ ထူထူထောင်ထောင်လေး ဖြစ်သွားတာ လေးလေးရဲ့။ နို့မို့ အိပ်ရာထဲ ခွေခေါက်နေတာ”

“အစ်ကို ထမင်းစားတော့မလား”

“မစားသေးဘူး ဖြူ၊ ရေအရင်ချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ရေ

ကြိုက်တဲ့မမတော့ ဒီနေ့ ရေမချိုးရတော့ဘူးမဟုတ်လား။ ညစ်သတ်တယ်ကွာ”

“ဖေဖေနော်”

ဖေဖေတို့ အပေါ်တက်သွားကြတော့ ထမင်းစားခန်းထဲ
မှာ ဝိုင်းခုံကိုကိုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်၏။ ဟင်းရည်လေးက ချိုတာ
ပို့ အရသာခံပြီး သောက်နေမိလေသည်။

“ကြိုက်လား၊ ဝိုင်း”

“အင်း”

“အဖျားပျောက်တော့ ကိုကို၊ ဝိုင်းစားချင်တာကို လိုက်
ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့”

“မမေ့ရဘူးနော်”

“မမေ့ပါဘူး ဝိုင်းရဲ့၊ မှောင်တောင်နေပြီ၊ ကိုယ်ပြန်ဦး
မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မထနဲ့လေ၊ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ကိုကိုကို အိမ်ရှေ့လိုက်ပို့မလားလို့”

“မပို့ပါနဲ့၊ ဝိုင်းက နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ဟာ။ နေနေ
ကိုယ် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြန်စေ့ပေးခဲ့ပါ့မယ် ဝိုင်းရဲ့။ အန်တီလေး

တို့ ဆင်းလာရင် ပြောလိုက်နော်”

“ဟုတ်၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကိုကို”

“မလိုပါဘူး ဝိုင်းရယ်၊ သွားပြီ”

ဝိုင်းရှေ့မှ ထွက်သွားသည့် ကိုကိုကျောပြင်ကိုငေးရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။ သက်မွန်ဟာ ဒီအစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးကို ပိုင်
ဆိုင်ထားပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ ဝိုင်းအပေါ် ဝန်တိုစိတ် ရှိရ
မိသလဲ။ ဘာမဆို အစစအရာရာ ဝိုင်းထက် သာလွန်နေပါလျက်
ဘာလို့များ ဝိုင်းထက် ပိုရချင်တာပါလိမ့်။

အခန်း (၇)

“ခုမှပြန်လာရသလား၊ ဘယ်ဝင်နေလို့လဲ သား”

ညီခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း စိန်တွေရွေးနေလျက်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည့်မာမိုကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အသံကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားသည့် TV ရှေ့ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ သက်မွန်က လှဲလျောင်းပြီး ကြည့်နေလေသည်။ လူမြင်မကောင်းဘူးဆိုတာကို မာမိမပြောဘူးလား။ ဝိုင်းကိုဖြင့် ဒီလိုလူမြင်သည့်နေရာမှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ တစ်ကြိမ်မှ သူမမြင်ဖူးခဲ့ပါချေ။

“ရှေ့အိမ်ဝင်နေတာ နေမှာပေါ့ မာမိရဲ့”

“အသက်”

“သမီးပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ကလေးက ကလေးလိုပြောမှပေါ့၊ ညှော်ခန်းမှာ မြင်လို့ မသင့်တော်ဘူးလေ။ TV ကြည့်တာ ထိုင်ကြည့်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ကြိုက်သလို နေလို့ ရတာယ်။ မာမီက အဖော်ရအောင်နေဆိုလို့ နေနေတဲ့ဟာ”

သူ့ကို အင်္ဂါပြန်တူးလိုက်သည့် ညီမဖြစ်သူကြောင့် သက်မကိုချလိုက်မိ၏။ မယဉ်ကျေးလိုက်တာ၊ ဘာလို့များ သက် တူရွယ်တူဖြစ်ပါလျက် ဝိုင်းနှင့်အသက်က အများကြီးကွာခြားနေ ရတာပါလိမ့်နော်။

“ရှေ့အိမ်က ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“ဘာသွားလုပ်ပြန်တာလဲ၊ ဖြူတို့အိမ်နဲ့ စပ်စပ်ယှက် ယှက်မနေချင်ပါဘူးဆိုမှ သားရောအဖေပါ ပြောလို့ကိုမရဘူး”

“ဒက်ဒီနဲ့လေးလေးက ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းတွေပါ မာမီရဲ့။ ပြီးတော့ ဝိုင်းကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်း

က မောင်နှမတွေလို တရင်းတနှီး နေခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ အခု ထည်း ဝိုင်းနေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ဆေးကျပြီး ပြန်လာတာပါမာမီ။ အလကားသက်သက် အပျော်သွားဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မအား ထိဘူး”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးမို့ သားကို မာမီဘာမှမပြော ခဲ့တာပေါ့။ ခုအရွယ်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ပြောသင့်တယ်ယူဆ လို့ ပြောရတာပဲ ဝိုင်း၊ နေမကောင်းဖြစ်ရင် တခြားဆရာဝန်ခေါ်ပေါ့။ သား သွားကုပေးစရာမလိုပါဘူး”

“ဟာ... မာမီ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“မာမီပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ ဝိုင်းရဲ့၊ နားရှုပ်စရာတစ် ခွန်းမှ မပါသေးဘူး။ အဲဒီကလေးမနဲ့ မာမီသားကို ခပ်ရှင်းရှင်း နေတာပဲ ကြိုက်တယ်”

သူ အတော်စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ မာမီကတော့ လုပ် ချလိုက်ပြန်ပြီ။ အရင်က ဒီလောက်ထိ တိတိပပမတားခဲ့ပါလျက် ခုမှ ကောက်ခါငင်ကာ တားရတယ်လို့။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ဝိုင်းက ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ မာမီရယ်”

“ဖြစ်မှာမို့လို့ ကြိုတားနေရတာပေါ့ ဗိုလဲ့။ သားကို သား
ရဲ့ Classmate ဒေါက်တာယုယနွေးနဲ့ မာမီ သဘောတူထား
တာ”

“အာ... ယုနွေးကတော့က သူငယ်ချင်းတွေပါ မာမီရဲ့
အဲဒီလိုတွေ လျှောက်ပြီးမစီစဉ်ပါနဲ့”

“မင်း... ဟိုကောင်မလေးကိုများ စိတ်ယိုင်နေပြီလား
ဥက္ကာဗို”

မေးပြီကော ဝိုင်း။ စိတ်ယိုင်နေပြီလားတဲ့။ ချစ်ခြင်းဆို
တာ ယိုင်လဲတတ်တာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ယေတည်ကတည်းက ဆံပင်
ရှည်လေး နှစ်ဖက်စည်းထားပြီး အားရပါးရရယ်မောလေ့ရှိခဲ့တဲ့
ကောင်မလေးကို ချစ်စနိုးရှိခဲ့ရတာပါ။ အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ
မြီးကောင်ပေါက် လှသွေးကြွယ်နေပြီဖြစ်တဲ့မိန်းကလေးကို မတို့
ရက် မထိရက်နိုင်ခဲ့။

နားမလည်တဲ့စာတွေကို မေးချိန်က စားပွဲထက် အိမ်နဲ့
ပြိုင်ဆင်းလာတဲ့ ပိတုန်းရောင်ဆံနွယ်တွေကို တွေးယူပွေ့နမ်းရှိုက်
ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ရှိရင်းစွဲ ငယ်သံယောဇဉ်လေး ပြတ်

တောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်။ သူ့ကို ရိုသေအားကိုးတဲ့ပျက်ဝန်း
နက်လေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ ဒီနေ့
အထိ ဝိုင်း စိတ်ခုသွားစေမယ့်စကားမျိုးကို တစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်
ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“ယိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး မာမီ။ ချစ်တာ၊ သံယောဇဉ်ကြီး
တာပါ”

“ဘာ!”

“ကိုကို မချစ်ရဘူးနော်၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့တော့ အသက်
ယောင်းမ မတော်နိုင်ဘူး။ တောက်! မိန်းမကိုက နာမည်နဲ့လိုက်
အောင် သူ့ဘေးမှာ ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းနေတာပဲ”

“အသက်”

“အသက်ပြောတာ အမှန်တွေ ကိုကိုရဲ့။ ကျောင်းမှာ
ထည်း သူ့နောက်မှာ ကောင်လေးတွေ တရုန်းရုန်းလိုက်နေကြ
တာ။ အသက်သူငယ်ချင်း မိုးထက်ကျော်နဲ့လည်း ဘာလိုလိုဇာတ်
ထမ်းတွင်နေချင်တာ... မျက်စိရှုပ်လွန်းလို့ အသက် ပိတ်ပြော
ထားမှ ငြိမ်နေတာပဲ။ နို့မို့ အသက်သူငယ်ချင်းလို့ပြောရမှာ ရှိတယ်

စရာကြီး”

“မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော် အသက်၊ ဝိုင်းက အဲဒီလို
မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အို... ဘာမှပြောမနေနဲ့ ဥက္ကာဗို၊ မာမိက No ဆိုရင်
သားက ခေါင်းညိတ်နာခံရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဘာတွေဖြစ်လို့ ဆူညံနေကြတာလဲ... သားအမိလုံး
ယောက်တည်းရှိတာ စကားများကြပြန်ပြီလား”

ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်လာပြီမို့ ဆူညံသံတွေ တိတ်သွားပါ
၏။ အသက်ကတော့ သူ့အနီးမှာ ရှိနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားကာ
အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဒက်ဒီဆူမည့်ကိစ္စဆို လှစ်
ခနဲပျောက်သွားတတ်တဲ့ ပါးနပ်သည့်ကောင်မလေးပါပေ။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“မဖြစ်ဘဲနဲ့ မင်းတို့သားအမိအသံက တစ်အိမ်လုံး ညံ
နေမလား၊ ပြောစမ်း... ဝို”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ပြောရင်း အသံကျယ်

အသံရတာပါ ဒက်ဒီ”

“မင်းရဲ့သားက ဆယ်ကျော်သက်ချာတိတ်လေး မဟုတ်
ဘူး ထားရဲ့။ အချိန်တန် ပြန်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်
ဘဲ ဆရာဝန်ပဲဖြစ်နေပြီ၊ နေရာတကာ ဒေါက်ထောက်ကြည့်
နဲ့ ပြောနဲ့စမ်း။ မင်းရဲ့သမီးကိုမှ ကြည့်ထိန်းရမှာကွ”

“အို! ထားသမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဒီလောက်အလိုက်
လိမ္မာတဲ့ကလေးကို မျက်စောင်းခဲချင်ပြန်ပြီ။ ကိုသားသာ
များနောက် ကောက်ကောက်ပါမသွားစေအောင် ကြည့်ထိန်း”

“ဟေ! ငါ့သားက ဘယ်သူ့နောက် ပါနေလို့လဲ”

သူ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ မာမိကတော့
အနံ့စားကတည်းက အနံ့တိလေးကို သိပ်ပြီးအရောတပင်မရှိ
ဘဲသို့ ခုတစ်ခါလည်း ကန့်ကွက်နေပြန်တာလေ။

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ရှင်သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးပေါ့၊ ဘယ်နှယ်

အနံ့စားကလည်း ဒီအချိုးမျိုးနဲ့ ရှင်တို့ကိုမွေ့ခဲ့တာလေ”

“ဟာ... ထား၊ မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွ”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ”

“ကလေးချင်း သူတို့ဘာသာ သူတို့ စိတ်ထားချင်း
ပြီး နှစ်သက်တာနဲ့ ကိုယ်တို့ကိစ္စက ဘာများပတ်သက်လို့လဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ရှင်မှာက မပြီးသေးတဲ့ပန်းချီက
က ရှိသေးတာမဟုတ်လား”

“ထား!”

အလို!.. ထူးဆန်းလေစွ။ သူတို့လူငယ်တွေမှာပါ
ဒက်ဒီတို့လူကြီးတွေတုန်းကလည်း ဒီလို ဘာညာဘာညာ
လမ်းတွေ ရှိခဲ့ကြတာပါပဲလား။ ဒက်ဒီနင့်မာမီကို သူ အသေ
ရပ်ကြည့်နေမိလေသည်။

“သားရှေ့မှာ မဟုတ်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ မြင့်အောင်
သမီးနဲ့ ကိုယ်တို့သားကို ဘာမှသဘောမတူစရာမရှိဘူး”

“အို... ထားတော့ သဘောမတူဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဝိုင်းမှာ ကိုယ်တို့အပြစ်တင်စရာ
ပြစ်ချက်များ ရှိနေသလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး ထားရဲ့”

“ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ယောက်ျား
တွေကို လှည့်စားတတ်တဲ့ မအေတူအကျင့်မျိုး သူ့မှာရှိနေ

တို့က ထား မကြိုက်တာရှင်။ သိပြီလား”

“ဟာ... ဒီမိန်းမ အတော့်တိုပြောရခက်တာပါလား။

ထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး ကိုရဲ့။ မြင်တာ၊ မြင်ကိုမြင်နေရ

တာ”

“ဘာကိုမြင်တာလဲ”

“ဖြူသန့်စင်နဲ့ ရှင်တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကိုလေ”

“ကျွတ်! တွေ့လား၊ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက၊ ဖြူ

က ကိုယ်တို့ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ်တို့

သား ဖြူကို အပြိုင်ဝိုင်းပိုးခဲ့ကြတာ။ အေး၊ အဲဒီထဲမှာ မင်းအစ်

ကိုတောင် ပါသေးတယ် သက်ထားခင်ရေ။ သုံးယောက်တည်း

အခု မြင့်အောင်က ကံအကောင်းဆုံးသိန်းဆုကြီးပေါက်ပြီး ဖြူ

ကို အပိုင်ရသွားတာ။ ဖိုးအောင်ကိုပဲ သူနှစ်သက်လို့ ရွေးသွား

တာ။ မသိရင် မင်းအစ်ကိုကို သွားမေးချည်”

“ဘယ်လို”

“ငါတို့ယောက်ျားချင်းတောင် နာလိုစိတ်ထားနိုင်သေး

ရင် မင်းက ပိုပြီးသဘောထားကြီးကြီးထားသင့်တာပေါ့”

“အို... ဘာလို့ထားရမှာလဲ။ မထားနိုင်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းကိစ္စပဲလေ၊ ငါနဲ့မြင့်အောင်ကြားမှာ ဘာမျက်နှာမှ ပူစရာမရှိလို့ သူတို့သမီးနဲ့ငါ့သားကို သဘောတူ တယ်... ဒါပဲ။ မင်းကိုလည်း ကိုယ် ခဏခဏပြောထားတယ် နော် ဒေါ်သက်ထားခင်၊ ရတနာတွေ စစ်တာကို အပေါ်ထပ်မံ ခန်းထဲမှာပဲလုပ်ပါလို့ အတန်တန်ပြောထားတာ။ မိတ်ဆွေတွေ သူစိမ်းတွေ လာလည်ကြလို့မြင်ရင် ကောင်းမလား။ မတော်တဆ ပျောက်သွားတာမျိုးဖြစ်သွားရင် စွပ်စွပ်စွဲစွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ အဲဒီအခါ မျက်နှာပျက်စရာတွေဖြစ်မှာမို့လို့ ကြိုတင်သတိပေးတာ ကို ဘယ်တော့မှနားမထောင်ဘူး”

“ထားရဲ့မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ဒီလိုခြေဆော့လက်ဆော့ တတ်တဲ့လူစားမျိုးမရှိဘူး ဦးမြတ်ဗိုရေ”

“အေးပေါ့၊ ပစ္စည်းတစ်ခါပျောက် ငရဲဆယ်ခါရောက်တာနဲ့ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင် လက်မနှေးဘူးဆိုတဲ့စကား တွေဆိုတာ အလကားရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ။ လာ၊ သား၊ တို့သား

အေ အပေါ်တက်ကြစို့”

ဒက်ဒီက သူ့လက်မောင်းကိုပုတ်ပြီး ခေါ်ပြီမို့ သားအဖ နဲ့ယောက်သား အိမ်ပေါ်သို့တက်လာကြပါတယ်။ မိသားစုချင်းအတူ ချ ဝိုင်းတို့အိမ်က တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသလောက် သူတို့အိမ်က နဲ့ အမြဲတမ်း ဆူဆူညံညံပါလေ။

အသက်ရဲ့အခန်းမှ သီချင်းသံ ကျယ်ကျယ်ကြောင့် ဒက် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်လေ၏။ သူက အေးအေးဆေးဆေးနေ ထာတာ ဒက်ဒီနဲ့တူလို့ပဲဖြစ်မှာပါလေ။ အသက်ကတော့ မာမို နဲ့ ဆူဆူပူပူသမီးအငယ်ပါပဲ။

“မာမိပြောတာ တကယ်ပဲလား ဒက်ဒီ”

“ဒါက ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကိစ္စတွေပါ သားရာ။ မေ့ သလိုက်စမ်းပါ။ မင်းအမေက ကလေးကလေးကို ဆန်လွန်း သယ်၊ ဒါနဲ့ ဝိုင်းနဲ့သားက အဆင်ပြေနေပြီမို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရဲ့... ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ ဆင်ပြောင်းသလိုဖြစ်နေတာ ဝိုင်းက ခုထိ ကလေးစိတ်ရယ်”

“အင်းလေ၊ ဝိုင်းနဲ့သားညီမက သက်တူရွယ်တူဖြစ်ပေ

မယ့် နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆိုပုံတွေက တခြားစီကိုး။ ထိန်းသိမ်းပေး
ပုံချင်းကလည်း လိုအပ်တယ်လေ”

မှတ်ချက်လေလား... ဒက်ဒီက ပြောပြီးသည်နှင့် အိပ်
ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီမို့ သူလည်း သူ့အခန်းရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်
လာခဲ့ပါ၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်အစားမလဲဖြစ်သေးဘဲ
အိပ်ရာထက် ပစ်လွဲချကာ မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

အာရုံမှာ ပေါ်လာသည်က ချစ်စဖွယ်အပြုံးပိုင်ရှင်လေး
ပင်။ ဝိုင်းရယ်... မင်းကိုချစ်နေပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ပြောရခက်နေ
တာမို့ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဘဝကို ရောက်နေပါပြီ။ မင်း
စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးစိတ်နဲ့ ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်နေရုံ
လျက် ဒီတစ်ဖက်မှာ မာမိနဲ့အသက်က ကိုယ့်ကို ဖိအားတွေပေး
နေသလို ဖြစ်နေရတာပါလေ။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို မင်း မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။
ဪ၊ ဝိုင်းရယ်...

အခန်း (၈)

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာတုန်း။ လူက ပိန်ပါတယ်
မို့ ပါးခြမ်းပြားက အဘခေါ်ရလောက်အောင် ပါးလုပ်နေပြီ။
အဲဒီလိုကလည်း လကမ္ဘာက Black Hole ကြီးထဲ ကျနေပါ
လား”

သင်တန်းရောက်ရောက်ချင်း စလိုက်သည့်ပုံစံကားကို
အသိဖြစ်။ ထမင်းနှစ်ရက် မစားဖြစ်ခဲ့တာမို့ ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်
အတာ အမှန်ပါပဲ။ ဝိုင်း တော်တော်များ ကြည့်ရအိုးနေပြီလား။
သင်တန်းကိုတောင် ပျက်ရက်ဖြစ်ရင် စာလိုက်ရခက်တာမို့ အား

တင်းပြီး လာတက်ရတာလေ။

“အအေးမိပြီး ဖျားတာ”

“ဒါဖြင့် နင့်တင်တင်ကို အပ်အပ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်အောင် လိုက်ရတာပေါ့လေ”

ပုံပုံလက်မောင်းကို ရှက်စနိုးဖြင့် ရိုက်လိုက်မိလေ။ ဆေးထိုးခံရတာကို လူကြားထဲ ပြောစရာလားလို့။ တတိယထုတ် ကို လေ့ကားကနေ အမောဆိုအောင် အားတင်းပြီး တက်လာ မှာလေ။

“ဒေါက်တာလွင်မေဦးနဲ့ပဲ သွားပြတာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကိုကိုနဲ့”

“ဘာ! သက်မွန်အစ်ကိုနဲ့”

“ရှုရှု... တိုးတိုးပြောပါဟဲ့၊ သူများတွေ နားစွန်နားဖျား ကြားကုန်ပါ့မယ် ပုံပုံရယ်”

မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရင်း ပြော

နေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဝိုင်းက လျှာအရသာခံတတ်သူမို့ ကိုယ့်စိတ် ကြိုက် ချက်ရောင်းသည့်ဆိုင်ကိုပင် ရွေးစားတတ်လေ့ရှိသည်။ စားသည့်အခိုက်မှာလည်း စားပွဲထိုးလေးတွေကို နေ့စဉ် အကြံ ညှုတ်ပေးလေ့ရှိပါ၏။

‘ဒီနေ့ အချိုများနေတယ်’ ‘ပေါ့တယ်’ ‘အရမ်းလေးနေ တယ်’ စသဖြင့် မှတ်ချက်ကို ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးကလည်း လက် ခံကာ ဟင်းအိုးကိုပြင်တတ်ပါ၏။ ဝိုင်းက ထိုသို့သော ဟင်းချက် ဝါသနာထုံသည့်ကောင်မလေးပါလေ။

“ကိုကိုကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်၊ သက်မွန်နဲ့ မောင်နှမဆိုတာ ပြောမှယုံတာ”

“နင်တွေ့ဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“တွေ့ဖူးတာပေါ့ဟဲ့”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ပြောပါဦး”

“ခဏခဏပါအေ”

အလို! ပုံပုံက ကိုကိုကို ခဏခဏတွေ့ရတာတဲ့။ ပုံပုံ နေတာက ဝိုင်းတို့တစ်လမ်းကျော်မှာပါ။ ဝိုင်းအိမ်ကို မကြာခဏ

ရောက်တတ်ပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ တစ်ခါမှကြုံဖူးတာမျိုးမှမရှိတာကိုး။

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ငါတို့ဘေးအိမ်ကို ခဏခဏ လာတာကိုးဟဲ့။ ငါလည်း အစက မသိပါဘူး၊ မမနွေးနွေးက မိတ်ဆက်ပေးမှ သိလိုက်တာ။ မသိဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ သူက ငါနာမည်ကိုကြားတာနဲ့ အသက် ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လားဆိုပြီး တန်းခနဲပြောတာဟဲ့”

“အဲဒီမမနွေးနွေးနဲ့ ကိုကိုက”

“ပြောတာတော့ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့၊ မမနွေးနွေးကလည်း ဆရာဝန်ကိုး။ ပြောရဦးမယ်၊ မမနွေးနွေးမှာလည်း ငါတို့နဲ့ရွယ် တူ မောင်လေးရှိတယ်ဟဲ့။ ဖိုးဉာဏ်က အဘိုးတွေ အဘွားတွေ လက်ထဲပဲ ကြီးလာရတော့ ဆိုးတယ်”

“ဟင်! ဆိုးတယ်”

“အေး၊ သူဆိုတာက ကလေးဆိုးကြီးလို ဗိုလ်ကျဆိုး တာမျိုးကို ပြောတာလေ။ ထစ်ခနဲရို စိတ်က ကောက်ရော”

“ဟယ်! မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ကောက် ရတယ်လို့”

“ဟုတ်ပါ၊ တစ်အိမ်လုံးက စွတ်အလိုလိုက်ထားကြတာ ခုနဲ့ သူ့ကို အိမ်မှာ ကောက်ချိတ်ဆိုပြီး နာမည်ပြောင်ခေါ်ကြ တာလေ”

ကြည့်ပါဦး... ‘ကောက်ချိတ်’တဲ့။ ဘယ်လောက်ချစ် ရာကောင်းလိုက်တဲ့နာမည်လေးပါလိမ့်။ တစ်အိမ်လုံး ဗိုလ်ကျ ဆိုးနဲ့တတ်တာဆိုတော့ အသက်လိုပဲပေါ့နော်။ သူနဲ့ သက်မွန် ဆွေလိုကတော့ နောင်ရှိန်ချလိုက်ကြမယ့်အမျိုး။

“နင်နဲ့ရော တည့်ရဲ့လား”

“မတည့်ပေါင်၊ လူကိုမြင်တာနဲ့ ‘မိပုံ’ စည်ပိုင်းမ’ဆိုပြီး စတော့တာပဲ။ အဲဒီကောင်က အဲဒီလိုအသန်တာဟဲ့။ ဒီရောက် ဆာဖြင့် နှစ်လလား၊ ဒါပဲရှိသေးတာ။ တို့တစ်လမ်းလုံး သူနဲ့မသိ အဲလူရယ်လို့ မရှိဘူး။ လမ်းထဲမှာ ကလေးတွေ ဂေါ်လီရိုက်တဲ့ အထဲလည်း သူပါတယ်။ အဲဒီလို ပါလေရာ ငါးပိချက်ဟဲ့”

ဝိုင်း မအောင့်နိုင်နေတော့ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိ၏။ ဘယ် လောက်အပြစ်ကင်းလိုက်သလဲနော်၊ ရွယ်တူဆိုပေမယ့် မိုးထက် ကျော်တို့ကဖြင့် Style ထုတ်ပြီး ဝိုင်းတို့မိန်းကလေးတွေကို မ

ခလုတ်ထိခလုတ် အိမ်ကလီရိုက်နေတတ်ပြီလေ။ ခုတော့ဖြင့် အဲဒီကောက်ချိတ်က ကလေးတွေနဲ့ ဝင်ဆော့တုန်းတဲ့။ မမနွေးနွေးကတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိနေတာမို့ ဝိုင်းထက် ကံကောင်းတဲ့သူ နောက်တစ်ယောက်ပါပဲလား။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ နင့်ရယ်သံက အဓိပ္ပာယ်အများကြီး ပါတယ်နော် ဝိုင်း”

“ဪ၊ ရယ်တာပဲ Definition ဖွင့်ပြရဦးမှာလား”

“ငါသိတာပေါ့၊ နင် ငါနဲ့အဲဒီကောင်လေးကို ဘာလိုလို ထင်သွားတာမဟုတ်လား”

“ဘာ... ဘာလိုလိုလဲ ပုံပုံရဲ့”

“ငါ့ပါးစပ်က အထူးအဆန်းကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း ထွက်လာလို့လေ။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြော”

“မဟုတ်ပါဘူး ပုံပုံရယ်၊ နင်ကလည်း”

“ငါက နင့်လိုပဲ အမြဲမတည်တဲ့သူငယ်ချင်းမျိုးရှိတယ် ဆိုတာ နင်သိအောင်လို့ ပြောပြတာ။ လူကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် မထင်လိုက်နဲ့၊ လင်းမြွေမရဲ့”

ပုံပုံ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလိုက်ပေမယ့် ဝိုင်း စိတ်မဆိုးမိလေး။ ဝိုင်းက ထိုသို့ဒေါသကင်းသည့်မိန်းကလေးပါပဲ။ နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်း ခပ်ဖွဖွတိုက်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေ ကို ထက်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ထပ်တစ်ကွေ့ပဲ ကျန်တော့တာမို့ ထောင့်သလို ရပ်လိုက်စဉ် ထောင့်ချိုးမှ လူချိပ်တစ်ခု ထွက်လာသဖြင့် လန့်သွားရပါသည်။

“အမေ့!”

“ဟင်းဟင်း... လန့်သွားတာလား၊ ငါ့ရုပ်က နင့်လို ဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး ဝိုင်းသော်တာကြည်ရဲ့။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုလည်း နှိပ် မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်ဦး”

“နင် ဘာပြဿနာရှာမလို့လဲ သက်မွန်ခင်”

“ကျစ်! ဒါက ငါနဲ့သူ့ကြားက ကိစ္စပါ။ နင် ကြားထဲက ခင်ပါစရာမလိုပါဘူး”

“ပါတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဝိုင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းဟဲ့”

“သူက ဒုက္ခိတမို့လို့ နင့်ကို အားကိုးနေရတာလား၊ စဉ်းစားလိုက်ဦး ပုံပုံ”

“ပုံပုံ တော်ပါတော့”

ပုံပုံကို တီးတိုးတားလိုက်ရပါ၏။ စောစောစီးစီး ပြဿနာ ရှာပြန်ပါရောလား။ လူက နေပြန်ကောင်းခါစ အားယဲ့ယဲ့သာ ရှိ သေးတာလေ။ ဒီမနက်မှ မုန့်ဟင်းခါး ပြန်စစားတာမို့ ခါတိုင်းလို လျှာအရသာခံပြီး ဝေဖန်သမ္မတောင် မပြောခဲ့တာအမှန်ပါ။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ပြောချင်လို့ကို စောင့်နေတာ ကြာပြီ။ နင် ငါ့အစ်ကို နဲ့ ဝေးဝေးနေပါ ဝိုင်းသော်တာကြည့်၊ ကိုကိုကို ဆရာဝန်ဆိုပြီး ပရောပရိုကြလို့ရမယ်မထင်လိုက်နဲ့၊ ငါက လက်မှတ်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝိုင်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ စွပ်စွဲပြန်ပါပကော လား။ မိုးထက်ကျော်နဲ့ ကင်းကင်းနေပြန်တော့လည်း ခုတစ်ခါ ကိုကိုကို ပြားဦးညွှန်ပြီး ဦးတည်ပြောနေပြန်တာလေ။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ ဝိုင်းမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရိုးရိုးသားသားခင်မင် ခွင့်၊ စကားပြောခွင့်လေးတောင်မှ မရှိရဘူးလား သက်မွန်ရယ်။

“ကိုကိုနဲ့ ဝိုင်းက မောင်နှမလိုပဲ ရိုးရိုးခင်တာပါ သက်

မွန်ရဲ့”

မရဲတရဲပြောမိ၏။ အစကတည်းက သက်မွန်ခင်အသံ က စူးပြီး ကျယ်တာမဟုတ်ပါလား။ တော်ကြာ ဒီသင်တန်းမှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အရှက်ထပ်ကွဲစရာ ဖြစ်ရဦးမှာလေ။

“ရိုးရိုးလည်း ခင်ဖို့မလိုဘူး။ ဆန်းဆန်းလည်း ထွင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဝိုင်း။ ကိုကိုကို မာမီတို့သဘောတူထားတဲ့သူ ရှိ ပြီးသား။ ကြားထဲကနေ နင် ဆေးရိုးသည်လုပ်မယ် မကြံလေနဲ့”

“ကိုကိုက ဝိုင်း ဖျားလို့ ဆေးလာကုပေးတာပါ သက် မွန်၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

“ဆေးကုစရာ ပိုက်ဆံ နင်တို့မှာ မရှိဘူးလား”

“သက်မွန်ခင်! နင်...”

ပုံပုံ ဝင်အော်လိုက်စဉ် ပုံပုံလက်ကို ဝိုင်း အသာဆွဲထိန်း လိုက်ရပါ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရိုက်ပုတ်ရန်ဖြစ်တာမျိုး ပုံပုံကို မဖြစ်စေချင်တော့ပါ။ သက်မွန်ခင်ဆိုတာ နှုတ်နဲ့ကအစ လူတကာ ကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ ပြောဆိုတတ်လေ့ရှိသူကိုး။

“လောကမှာ နင့်ကို ဆေးကုပေးမယ့်ဆရာဝန်ဆိုရင်

ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ ထင်မထားနဲ့ ဝိုင်းသော်တာ
ကြည်၊ အေး၊ နင့်ကို ငါကိုယ်တိုင် ယောင်းမ မတော်နိုင်သလို
မာမိတို့ကအစ ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူးလို့ ညကပဲ ကိုကိုကို အပြတ်
ပြောထားပြီးပြီဆိုတာ နင်သိရင် နောက်ကို ကိုကိုနဲ့အိမ်ကလီလှစ်
မယ်မကြလေနဲ့။ ဒါ ငါနောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းပဲ၊ နောက်တစ်
ကြိမ် ကိုကိုအနားမှာ နင့်ကိုမြင်ရင် ငါ့အဆိုးမဆိုလေနဲ့ ဝိုင်းသော်
တာကြည်... ဒါပဲ”

စူးစူးရဲရဲပြောနေသည့် သက်မွန်ထံမှအကြည့်ကို လွှဲ
လိုက်ရပါ၏။ စော်ကားရက်လေခြင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့မျက်
နှာကိုမှ မထောက်၊ ပြောရက်ရတယ်လို့။ ဦးဦးနှင့်အန်တီကပါ
ဤသို့ပြောမည်ထင်မထားတာကြောင့် ပိုရှက်စရာဖြစ်ပြီး ငိုချင်
စိတ်ပင် ပေါက်သွားရတာအမှန်ပါလေ။

“အရှူးမ”

“ဘာ! နင် ဘာပြောလိုက်တယ် မိပုံ”

“ပြောချင်လို့ပြောတယ်လေ၊ နင်က လင်တရှူးရုံတောင်
မကဘူး၊ အစ်ကိုကိုပါ ဥစ္စာခြောက်တဲ့ ဥစ္စာခြောက်အရှူးမလေ။

“ထင်လို့လား”

“နင်”

“ပုံပုံ၊ တော်တော့လို့ဆို”

လှည့်ထွက်ပြီး လှေကားပင် တက်နေပြီဖြစ်သည့်သက်
မွန် ဖျတ်ခနဲပြန်ဆင်းလာတော့၏။ ဒုက္ခပဲ... ပြဿနာတော့
ထက်ပြန်တော့မည်လေ။

“ငါ့ကိုများ စော်စော်ကားကား”

“လာလေ၊ ငါက ဝိုင်းလိုငြိမ်နေမယ့်အစားမဟုတ်ဘူး။

ထစ်ချက်ဆို ငါကလည်း တစ်ချက်ပဲဟဲ့။ လာစမ်းပါ၊ ထိရဲ
ထိကြည့်လိုက်စမ်း”

သက်မွန်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်လေ၏။ ဟိုတစ်
ထုန်းခိုင်းကြတုန်းက သက်မွန်ဆံပင်ကို ပုံပုံ မိမိရရဆွဲဖူးသည့်
ခြေက ရှိခဲ့တာကိုး။ ပြီးတော့ ပုံပုံက ဝိုင်းတို့ထက် ခန္ဓာကိုယ်
ထွေးပြီး ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သူလေ။

“တောက်!... ငါ့လက်နဲ့မတန်လို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်

ဏ်”

“မလိုပါဘူး၊ ငါကလည်း နင့်လိုအဆင့်မရှိတဲ့မိန်းမ
ဖက်မဖြစ်ချင်တာ။ ဟိုတစ်ခါက နင့်ကိုယ်မိတဲ့ငါ့လက်ကို
ထားတာ အနံ့ပျောက်ရုံပဲ ရှိသေးလို့”

“ဘာ! နင်... နင်...”

သက်မွန်က ပုံပုံကို ရုတ်တရက် ပိတ်တွန်းလိုက်
၏။ ဝိုင်းရှေ့နားဖြစ်နေသည့်ပုံပုံကိုယ်လုံးက ဝိုင်းကိုပါ လာ
သလိုဖြစ်သွားတာမို့ နောက်ကို လန်ကျသွားတော့သည်။ ရင်
အေးခနဲဖြစ်သွားကာ ခေါင်းက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဟာ၊ အသက်၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပြန်တာလဲ
မှာ ဝိုင်း ပြုတ်ကျတော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်”

ရောက်လာပြန်ပါပြီကော မိုးထက်ကျော်၊ ဝိုင်းကို နေ
မှ ဆီးဖမ်းကာ ထူမတ်ပေးရင်း လေသံမာဖြင့် ပြောတာကြောင့်
သက်မွန်အသံက စူးခနဲထွက်လာလေ၏။

“ယူ၊ သူ့ဘက်က နာစရာမလိုဘူး ကျော်”

“တော်ပြီ သက်မွန်ခင်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်အတွက်နဲ့
နှစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်မှာမို့လို့ ငြိမ်နေတာကွ၊ မင်း ဒီထောင့်

အထိ ဝိုင်းကို ရန်ရှာဖို့မလိုဘူး”

“ကျော်...”

“မအော်နဲ့ မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုအော်ပြောစရာအကြောင်း
အရှိဘူး... ကိုယ်က မင်း နိုင်စားလို့ရမယ့် ငယ်သူငယ်ချင်းမျိုး
ဟုတ်ဘူး သက်မွန်ခင်။ အဲဒါကို မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား။ လာ၊
နိုင်း... သွားကြစို့၊ Class ချိန် နီးနေပြီ”

“ယူ၊ သူ့လက်ကို ကိုင်စရာမလိုဘူးနော်၊ ကျော်၊ ခု
ချက်ချင်းလွှတ်”

အလိုလေး!... ကြောက်စရာပါပဲလား။ ဝိုင်းလက်မောင်း
ဆို ထိန်းကိုင်ပေးထားသည့် မိုးထက်ကျော်လက်ကို လာဆွဲဖြုတ်
နေတာလေ။ ကြည့်ပါဦး၊ သက်မွန်ဟာ စိတ်ထဲကအစ ရုပ်မှာပါ
အလွင်တဲ့အထိ ပုပ်စပ်တဲ့အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

မိုးထက်ကျော်က ဝိုင်းလက်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သလို
သက်မွန်၏လက်ကိုပါ ရှိုက်ချလိုက်ပါ၏။ ယောက်ျားအားနှင့်မို့
သက်မွန် အတော်ပင် နာသွားသလို မျက်နှာလေးပါ ရှုံ့တွသွား

တာလေး။

“အ!... ကျော်၊ နင်”

“မင်းက အတော် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲလား သက်မွန်ခင်။ ကိုယ် ထင်တောင်ထင်မထားဘူး။ ကိုယ်က မင်းကြီးဆွေရာ လိုက်ကပေးမယ့် ရုပ်သေးရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးပြီး ကိုယ် ဆင်ခြင်ပြီး နေခဲ့တာ အဲဒါ မင်းကိုစိတ်ဝင်စားနေတာလို့ မထင်လိုက်နဲ့။ ကိုယ်ချစ်တာပဲ ဝိုင်းကိုပဲ”

“ဘာ!”

“သေချာအောင် ထပ်ပြောလိုက်မယ် သက်မွန်ခင်။ ထက်ကျော်၊ ချစ်နေတာ... ဟောဒီက ဝိုင်းသော်တာကြည်တာ ယောက်ပဲ ရှိတာကို မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်”

နားနှစ်ဖက်ပိတ်ကာ လေ့ကားထစ်တို့ကို အပြေးထစ်လားခဲ့မိတော့၏။ ရှက်လိုက်တာနော်... ဝိုင်းမျက်နှာ ဘယ်ထဲထားရပါ့မလဲ၊ သင်တန်းလာတက်ကြသည့်သူတွေ အကုန်နဲ့ ကြားကုန်သည်အထိ သူ့အသံက ဟိန်းခနဲထွက်လာတာထေ

အဲဒီနေ့က ဝိုင်း တအားရှက်ခဲ့ရပေမယ့် မှတ်မှတ်ရရ သက်မွန်ခင် Class မတက်ဖြစ်ခဲ့သည့်ရက်လည်း ဖြစ်နေခဲ့လေ

ရှုမာတုလေး...မြင်မြင်ချင်း နှလုံးသားနေရာက ဒိတ်ခနဲ ပိတ်
အသံကြီး မြည်သွားတဲ့အထိ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့တာပါ။ ဒီလောက်
အပြန်ကင်းစင်လွန်းတဲ့ကောင်မလေးကို ရုတ်တရက် သူ ချစ်
သွားမိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ကြိုတွေးထားမိမှာလဲ...

သုတဉာဏ်

အခန်း (၉)

မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲလေး ကျနေလေ၏။ မစိုမလောက်မိုးဖြစ်
မယ့် ဝိုင်းက ချူချာတတ်သူမို့ ထီးတော့ ဆောင်းရပါသည်။
တောင်းတွေလည်း ပြန်ဖွင့်ပြီးဖြစ်သလို ဝိုင်းတက်မည့် မုန့်ဖုတ်သင်
တန်းကလည်း ဒီစနေတနင်္ဂနွေ စပွင့်တော့မှာလေ။

မနက်ဖြန် နေ့လယ် နှစ်နာရီ သင်တန်းစပွင့်မှာမို့ ပုံပုံ
ညီညီကို Phone ခေါ်ပေမယ့် မရ။ ဝိုင်း ဘာသင်တန်းတက်
တတ် စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ပုံပုံပါ လိုက်တက်တာမို့ မေမေကလည်း
စိတ်ချပါ၏။ ကြည့်ရတာ ပုံပုံတို့ Phone လိုင်း ပြတ်နေတာ

ထင်ပါရဲ့။

တစ်လမ်းကျော်ပဲမို့ ထီးလေး ဆောင်းကာ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ညနေခင်းမို့ ဆည်းဆာနေကလည်း ဖျော့ဖျော့ လေးသာ ရှိတော့သည်။ ပုံပုံတို့အိမ်က လမ်းအဆုံးမှာမို့ လမ်းထဲ ခပ်မှန်မှန်ပင် လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

ပုံပုံတို့လမ်းက ဝိုင်းတို့လမ်းလိုမဟုတ်ဘဲ အိမ်ခြေများ လှပါသည်။ ဝိုင်းတို့မှာက တစ်လမ်းလုံး ဟိုဘက်ဒီဘက် ခြုံ(၁၆) ခြုံသာရှိသည့် ခြုံကျယ်များဖြစ်ပြီး ပုံပုံတို့လမ်းထဲမှာတော့ ခြုံတွေ စိပ်ကာ အိမ်ခြေပြတ်သိပ်နေသည့်ရပ်ကွက်လေးပါပင်။

“ဝိုး! . . .”

ဟော၊ လမ်းအဆုံးမှာ ကလေးတွေ ဘောလုံးကန်နေကြ တာပါလား။ ကလေးငါးယောက်ကြားထဲမှာ ကြီးကောင်ကြီးမား ဖြင့် ဘောလုံးဝင်ကန်နေသည့်လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက် ရလေ၏။ မိုးရေတောထဲ အကျီချွတ်နဲ့ ဘောလုံးကန်နေကြတာ ပါလား။ အကြမ်းသာ ခင်းထားသည့်လမ်းထက်မှာ မိုးရေက ဗွက် ရေဖြစ်ကာ ထိုဗွက်တောထဲမှာ မရွံ့မရှာ ဆော့နေကြတာလေ။

“လူချတယ်၊ လူချတယ်၊ ချီး... ပယ်နုလ်တီ သတ် နှိတ်တယ်ဟေ့။ မရဘူး... ဒီမှာ ငါ့တိုက်စစ်မှူး လဲသွားပြီ”

ဗွက်တောထဲမှာ လဲကျနေသည့် ကတုံးနှင့်ကောင်လေး နှစ်ယောက် သူပြောလိုက်လေ၏။ ဒါ ပုံပုံပြောတဲ့ ဖိုးဉာဏ်ပေါ့။ သူတို့မှာပါ... ပါလေရာ ငါးပိချက် ကောက်ချိတ်ဆိုတာပဲ ဖြစ် နာလေ။

ဟိုဘက်ဒီဘက်ဂိုးက ငါးနှင့်ပိုက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းတောပင်။ အမြင့်က နှစ်ပေခန့်၊ အကျယ်က သုံးပေခန့်၊ ဆချာအိုင်အမာလုပ်ထားပုံပါပဲ။ သူက ဝိုင်းလာနေသည့်ဘက် ဆရာပေးထားတာမို့ ထီးဖြင့်လျှောက်လာသည့်လူကို မမြင်ပါ။ အစ်ဖက်ဝိုးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်စဉ် ဟိုဘက်ဘောလုံးသမားကလေး တွေထဲမှ ကန့်ကွက်သံ ထွက်လာလေ၏။

“ဟာ... ကိုဖိုးဉာဏ်၊ ကန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ငါက ခံစစ်မှူးပဲဟာ”

“အစ်ကိုက လူကြီးဖြစ်နေတော့ ကန်ရင် ဂိုးမှာပေါ့ဗျ”

“ဟ၊ ငါလည်း ခြေနှစ်ချောင်းပဲ ပါတာလေ။ မင်းတို့

ထက် ခြေတစ်ချောင်း ပိုပါနေလို့လားကွ”

“မရဘူး၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုက တစ်ပတ်တစ်ခါ သူ့ဆံချင်းတွေနဲ့ ကွင်းမှာ W ဘော သွားကန်နေတာ ကျွမ်းနေပြီ”

“ဟ၊ W ball က W ball ပဲလေ၊ မင်းတို့ မညစ်နဲ့ကွ”

ကြည့်စမ်း! တကယ့်ကို လူညစ်လေးပါပဲ။ ကလေးတွေနဲ့အပြိုင် ငြင်းနေပုံက တကယ့်ကလေးဆိုးကြီးနယ်လေ။ ကိုယ်က အကြီးဖြစ်ပြီး အငယ်တွေကို အလျှော့မပေးဘဲ ဗိုလ်ကျနေပုံက ရယ်စရာပေကိုး။ တစ်ဖက်သားကို ရန်လုပ်တာမျိုးမဟုတ်တာမို့ သက်မွန်နှင့် ဆိုးပုံက ကွာသားပါပဲ။

“ညစ်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ မျှမျှတတဖြစ်အောင် ခြေတာ”

“ဘာမျှတရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ မိုးကျော် ခြေမ သွေးထွင်းသွားတဲ့အထိ မင်းတို့ လူချလို့ ငါတို့ ပယ်နုလ်တီကန်မှာကို မင်းတို့ညစ်ချင်နေတာ အသိသာကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုတို့တက်က ပယ်နုလ်တီ ရတာကို ကျွန်တော်မပြောပါဘူး။ ကန်ချင်ရင် မောင်ညွှက်ကို ကန်ခိုင်း”

“ဟ၊ မောင်ညွှက်က ဂိုလီဗာလေကွာ၊ ဒီလိုကန်ခိုင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ပြီးတော့ သူက ဂိုးကန်မရှိလို့ ဂိုးစောင့်ခိုင်းရတာ ခို”

“မရဘူး... အဲဒါဆိုရင် အစ်ကို ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး လုပ်ပြီး ကန်မှ ခွင့်ပြုမယ်”

“ဘာကွ”

ဝိုင်း၊ မပြုံးဘဲမနေနိုင်တော့ပါလေ။ ဟုတ်သားပဲ၊ ကလေးခြေထောက်နဲ့ လူကြီးခြေထောက်က အကွာကြီးကို။ သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် တစ်ဖက်က ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးကာ အော်ချေပြီ။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးချက်၊ မင်းညစ်တာ သိသာလွန်းတယ်။ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးနဲ့ ကန်မှတော့ ဘယ်ဂိုးတော့မှာလဲကွ”

“မရဘူး... အစ်ကို အဲဒီလိုမကန်ရင် ပယ်နုလ်တီဘောတို ပယ်လိုက်တော့။ ဂိုးသမားကလည်း ခြေထောက်နဲ့ပဲ ဖမ်းရတာပဲကို”

“ကျစ်! မင်းတို့က ငါ့ကို လူကြီးဆိုပြီး သိပ်ဗိုလ်ကျတာ”

ပဲ။ ပြီးရော၊ ပြီးရော... ညစ်တဲ့ကောင် ခံရစတမ်းတဲ့။ ကဲ၊ အသင့် ပြင်ထား”

အမယ်... စကားပုံကိုတောင် ပြောင်းပြန်လုပ်တာပဲ လား။ သူက တကယ်ပင် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို နောက်သို့ ကွေးကာ လက်ဖြင့်ထိန်း၍ ပြင်လိုက်လေ၏။ လမ်းအဆုံးမှာ ကွင်းလုပ်ထားတာမို့ ဒီနေရာကို သူတို့အပိုင်သိမ်းထားတာကိုး

“ဘုန်း!...”

“ဟာ”

“ချော်တယ်ဟေ့!... ချော်သွားပြီ”

ဘောလုံးက တိုင်ကိုထိကာ စင်ထွက်လာပါ၏။ ဂိုးမဝင် တာမို့ သူ့ထံမှ တောက်ခေါက်သံ၊ ထွက်လာသလို ဂိုင်းထံမှ အာ မေဋ္ဌိတ်သံ ထွက်သွားရပါသည်။ ဂိုးခနဲ ဝဲယှံလာသည့်ဘောလုံး က ဂိုင်းမျက်နှာတည့်တည့်ကိုမှ စင်တော့တာကိုး။

“အမယ်လေး!...”

ရှုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ထီးက မြောင်းဘက် လွင့်သွားသလို မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ဖျတ်

ချစ်သူလိုက်မိ၏။ ခေါင်းအပေါ်ဘက်မှ ဘောလုံးကျော်သွား သောကြာလိုက်ရပေမယ့် ထိုင်နေရာမှ မထဖြစ်သေး။ မျက် မှာ အုပ်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်လိုက်စဉ် ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး ပြည်နေသည့်မျက်နှာတစ်ခုကို ရုတ်ချည်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အော်လိုက်မိပြန်လေ၏။

“အမေ့!”

“ဟာ... ချစ်စရာလေး၊ ဂိုင်းဂိုင်းစက်စက် လကလေး၊ လန့်သွားလား၊ ဟုတ်လား။ လိပ်ပြာလေးရေ... ကလူ... ပြန်လာခဲ့”

ကြည့်! ဘယ်လောက်ထုချင်စရာကောင်းတဲ့လူလဲ။ သူ တကယ်ပင် လက်ဖျောက်တီးသလို ဟန်လုပ်ပြုရင်း ပြုံးစစ လုပ်နေတာလေ။ နောက်နားဆီက ကလေးအုပ်စုထဲမှ ကိုယ်ရယ်သံ ထွက်လာပါ၏။

“ဒီကော်ဘောလုံးလေး ထိရုံနဲ့ သတိလစ်မသွားလောက်

အေးကွ။ အဲဒီလောက်ကြောက်ရသလား”

“ဒါ ဘောလုံးကွင်းမှမဟုတ်တာရှင်”

“ဘောလုံးကွင်းမဟုတ်လို့ ဒီလိုကော်ဘောလုံးနဲ့ သေ၏။

တာပေါ့ကွ။ ကွင်းမှာဆို ရာဘာ Ball နဲ့ ကန်မှာပေါ့”

နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ကာ ထရပ်လိုက်ရပါသလား။

သူကပါ ဒူးပေါ် လက်ထောက် ကိုင်းထားရာမှ မတ်မတ်ပြန် လိုက်တာမို့ ဝိုင်းမျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ အလို၊ အရပ်ကြီး အဲဒီလောက်ထိတောင် မြင့်ရသလား။

“ဘာလဲ၊ ဟိန်းဝေယံနဲ့တူလို့လား။ ကိုယ်က အဲဒီ သားထက် Body အများကြီးတောင့်ပါတယ် လကလေးနဲ့ မှာကြည့်၊ Muscle (ကြွက်သား)တွေ အကြီးကြီးပဲ”

ပေါလိုက်တာနော်၊ အကျီဗလာဖြစ်နေတာကို နှုတ်ခမ်း မရှိဘဲ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုကွေးပြီး ဗလတောင် ထုတ် လိုက်သေးတယ်လေ။ စိတ်တိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့၊ ကံ ဆန်တာက အရေးမကြီး၊ ဝိုင်းရှေ့မှာ ဒီလိုအကျီကျွတ်နှင့် ကိုက် ရှက်စရာကြီးလေ။

ထီးကိုသွားကောက်ကာ ထီးရွက်မှာ ဗွက်တွေ တောက် ကို ခါလိုက်စဉ် ခြံထဲမှကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်

“ကိုလေးရေ၊ ကြီးမေက ညနေစာ စားရတော့မယ်၊

ချီးတော့တဲ့”

“အေးအေး၊ လာပြီ၊ ဖိုးချက်ရေ၊ ငါ မနက် စက်ဘီး ပြန်ပြီး ပြန်လာရင် မင်းတို့အားလုံးကို မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေး နော်၊ စောစောထကြဖို့ မမေ့ကြနဲ့နော်။ နောက်ကျရင် အပေါက် လက်၊ မသွက်ရင် ငတ်ပဲ”

“ဟေး...”

ကလေးတွေအကုန် ခြံတွေထဲ အသီးသီးဝင်ပြေးသွား တာမို့ လမ်းပေါ်မှာ ဝိုင်းနှင့်သူသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။ ဒီလို တော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကလေးတွေကို သူငယ်ချင်းလို သူ ခေါင်းတာပါလား။

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

အမယ်၊ ဝိုင်းကို ဒီလမ်းလာတဲ့ညှော်သည်မှန်း သိတယ် ဟုတ်သားပဲ... ရန်ကုန်ရောက်တာဖြင့် နှစ်လပဲ ရှိသေး လမ်းထဲမှာ သူနဲ့မသိတဲ့သူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး

လို့ ပြောထားတာလေ။

“ဘယ်လာလာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ မပြောချင်ဘူးလား။ နေဦး... လမ်းအဆုံး
ဝင်လာပုံထောက်ရင် မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဟိုစည်ပိုင်းမရဲ့သူငယ်
ပဲဖြစ်မယ်။ ဟုတ်လား”

“အမယ်... ဝိုင်းသူငယ်ချင်းကို ဘာစည်ပိုင်းမသိ
သူက သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားအော်ရယ်
လေသည်။ ကြည့်စမ်း! လူတစ်ဖက်သားကို လှောင်စရာလူ
ကတော့ သက်မွန်နှင့်အတူတူပါပဲလား။

“နာမည်က ဝိုင်းပေါ့လေ၊ ကိုယ်ခေါ်လိုက်တဲ့အ
တူနေတာပဲနော်”

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ၊ မျက်စောင်းခဲမိလို့
၏။ နေပါဦး... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူ့ကိုမှ ဝိုင်း မျက်စောင်း
ခဲမိနေပါလိမ့်နော်။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်မျိုး အ
အဆန်းလုပ်မိရတယ်လို့။

“ကိုယ်က လကလေးလို့ ခေါ်ရတာကို ပိုအာတွေ့

... ကိုယ့်နာမည်လည်း မှတ်ထားပေါ့။ သုတဉာဏ်တဲ့။

(Arche) တက်နေတာ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီ”

ဒါက ကြွားတာပေါ့လေ။ သူ့ကိုယ်သူ ဗီသုကာနောက်
ကျောင်းသားကြီးတဲ့။ ဒါနဲ့များ ကလေးတွေနဲ့ရောပြီး ဆော့

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“လကလေးက ဘာ Major လဲ”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ မပြောပါဘူး”

“ခုမပြောလည်း နောက်သိရမှာပဲလေ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင်
စစ်စုထားလိုက်ပါတယ်။ အား... ချမ်းလာပြီ၊ တာ့တာ

See you later! ”

လက်ပိုက်ထားတာကိုဖြုတ်ပြီးမှ ဝိုင်းကို တာ့တာပြပြီး
သွားခြံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ထမိမှာ စိုသွားသည့်ရေ
ခပ်သွက်သွက်ခါလိုက်ရပါသည်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဗွက်တွေ
မဟုတ်ဘဲ ရေစိုသလိုဖြစ်သွားလို့လေ။

ကြည့်ရတာတော့ သူလည်း ဝိုင်းလိုပဲ မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်
ဆင်ဆင်ပါရဲ့။ ဒါဆို ဝိုင်းနဲ့အကြိုက်တူတာ တစ်ခုတော့ ရှိတာ

ပေါ့နော်။ အသက်ကတော့ ဝိုင်းတို့ထက် နည်းနည်းကြီးမှာပဲ။
ဒါပေမဲ့ စိတ်ကဖြင့် ခုထိ ကလေးတွေနဲ့ဆော့တုန်းကိုး။ အင်း
ပေါ့လေ၊ အိမ်မှာ အငယ်ဆိုတော့လည်း ကလေးစိတ် ဘယ်က
ပါ့မလဲ။

ဝိုင်းနဲ့ပုံပုံကတော့ အိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော ကလေး
တွေမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ညီအစ်မတွေ
လို ပိုချစ်ကြတာလေ။ ပုံပုံတော့ မိုးရွာပြီဆိုပြီး အိပ်ရာထဲ ချွေ
ပျင်းနေတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

သူ့မျက်နှာက နုပေမယ့် ဆံပင်ကို(အနည်းငယ်မျှ) ငွေ
သလိုထားထားတာကြောင့် နည်းနည်းဂျစ်တဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာ
လေ။ ကလေးတောထဲမှာ ဗိုလ်ကျချင်တဲ့စိတ်ကိုတော့ နားဆင်
ရှုံ့ချင်ပါရဲ့။ ထားပါတော့၊ ပုံပုံနဲ့တွေ့မှပဲ သူ့အကြောင်း အတင်အ
သမျှ ထိုင်နားထောင်ရုံပေါ့နော်။ ဝိုင်းက သူများအကြောင်း ခြေ
တာမျိုး မရှိပေမယ့် ပုံပုံတစ်ယောက် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် မှာ
နာအမျိုးမျိုးလုပ်ပြပြီး ပြောသမျှကိုတော့ နားထောင်လေ့ရှိသ
လေ။

အခန်း (၁၀)

ပုံပုံ တဟားဟားအော်ရယ်နေတာမို့ လက်ဖဝါးကို ဆွဲ
ညှိကာ သတိပေးရလေ၏။ သူတို့အိမ်နဲ့ ပုံပုံတို့အိမ်ကြားမှာ
တည်းခို အုတ်တံတိုင်းသာခြားပြီး တိုက်နှစ်လုံးက နီးကပ်နေ
တာလေ။ ဒီဘက်ကပြောသမျှ ဟိုဘက်က ကြားကုန်ရင် ဘယ်
ထိလုပ်မလဲ။

“ဟယ်! တိုးတိုးရယ်ပါ ပုံပုံရယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ဘယ်လိုရယ်ရယ်ပေါ့။ နင်
အိမ်ချုပ်ချယ်စရာမလိုပေါင်”

“မေးတာကိုဖြင့် မဖြေဘဲ သူများ ဗွက်ပေလာတာ လှောင်နေပြီးတော့များ”

“ရယ်ရတာကိုးဟဲ့၊ ငါပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါက ပါလေရာ ငါးပိချက်ပါဆို။ ဘယ်လိုလဲ... အဲဒီကောက်ခိုက်နဲ့ နှင် ဇော်တော်မှ စကားများခဲ့ရဲ့လား”

“မများပါဘူးနော်၊ ဝိုင်းက နှင့်လိုအစွာလေးမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“သိပါတယ်၊ သူများနိုင်စားတိုင်း ငြိမ်နေမယ့်ဟာထဲ အေး၊ မာမာ Phone ပျက်တာကို လာပြင်ခိုင်းထားတာ ခုနစ်လခန့်လောက်ပေးကြသေးဘူး။ ပါပါပြန်လာရင် ပွစ်ပွစ်ဆူတာကို ကြားရဦးမယ်”

ပုံပွဲက တရုတ်ကပြားဖြစ်ပြီး မိဘတွေကို ပါပါနှင့်မာမာ ဟုခေါ်လေ၏။ ဝိုင်းကိုလည်း ဤသို့ပင် ခေါ်စေတာမို့ ငယ်သူ့ကတည်းက ခေါ်ခဲ့တာပင်။ ပါပါက ပုံပွဲဘွားဘွားရဲ့လက်ထဲ လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ ကျောက်စိမ်းပန်းပုလုပ်ငန်းကိုပင် ဆက်လုပ်လေသည်။ ပါပါအလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်ရတာမျိုးရှိမှသာ မာမာ

ဆိုင်သွားထိုင်တတ်လေ၏။ အိမ်မှာကတော့ ပုံပွဲနှင့် အိမ်အကူ အကြီးအပြင် ကောင်မလေးတွေသာ အမြဲရှိတာပါ။

“နင့်ကို သူ့ဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

“ပြောတာပေါ့၊ သူ့နာမည် သုတဉာဏ် GTC (Arche) အဲဒါက ကံနေတာတဲ့”

“ပေါ့ပါ့ဟယ်... နင့်ကိုရော စပ်စုသေးလား”

“စပ်စုပါ၊ နာမည်မမေးဘဲ ဘာ Major လဲတဲ့”

“နင်ပြောလိုက်ရောလား”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ... မပြောပါဘူး၊ လူကြီးမဟုတ်ဘဲလေးမဟုတ်နဲ့ ကြည့်မရပါဘူးဆိုနေမှ”

“ဟီဟီ၊ ငါနဲ့ထီးတူတစ်ယောက် တိုးလာပြီ၊ ပြောမယ့် သာ ပြောတာဟဲ့၊ သူက ခင်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဗိုလ်ကျတဲ့စိတ်တော့ ရှိတာပေါ့။ လမ်းထဲက တလေးတွေဆိုလည်း သူနဲ့ရန်မဖြစ်တဲ့နေ့ကို မရှိဘူး။ မတည့်ဘူး ထားဆိုတော့လည်း တစ်ရက်လောက် စကားမပြောရရင် နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်ပြီး လာခေါ်ကြတော့တာပဲ။ ကလေးတွေကို မှန်

ကျွေးပြီးပေါင်းတဲ့ ကလေးကြီးပေါ့”

ဟုတ်မှာပါ။ တချို့ယောက်ျားလေးအများဆုံးက မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာ အင်္ကျီချွတ်မပြောနဲ့ ဟန်တစ်ခွဲသား Style ထုတ်ပြီး နေကြတာပါ။ သူကတော့ဖြင့် ဝိုင်းရှေ့မှာ ရှက်ကိုးရှက် ကန်းဟန်ပင် မရှိပါလေ။

“ဝိုင်းက နင့်ဆီ ခဏခဏလာတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူးနော်။ နင်သာ သူနဲ့ နေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား”

“ရန်ဖြစ်လည်း ရိုးရိုးသားသားပါ အေရယ်၊ နင့်ကိုမြင်တာ မျက်စိကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်ကြတဲ့ကောင်လေးတွေလို ငါ့ကို သူ ရိုသဲ့သဲ့မလုပ်ပါဘူးဟဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ... နင့်ကို ချစ်စရာ လေးလို့ရော ပြောမှပြောလိုက်ရဲ့လား”

ပုံပုံပြောတာက မှန်နေတာမို့ ဝိုင်း ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ ကောင်လေးတွေ နှုတ်သရမ်းစရာကောင်းလောက်အောင် ဝိုင်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေလို ငေးကြည့်အောင် လှတဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။ သို့သော် ဘယ်သူပဲ မြင်မြင် ဝိုင်းကို ‘ချစ်စရာ လေး’ လို့ လွှတ်ခနဲပြောတတ်ကြတာမို့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

မေမေ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဝိုင်းလိုမျိုး ယောက်ျား ဆေးတွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းဝိုင်းခဲ့တာတဲ့လေ။ ‘မျက်နှာမြင် ချစ် ခင်ပါစေ’ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ရင်တောင်မှ ဆန့်ကျင်ဘက်လူ ဆွေ စိတ်ဝင်စားကြတာက ဝိုင်းအတွက် အန္တရာယ်တွေမဟုတ် သာ။ ဒါနဲ့များတောင် ဝိုင်းထက် အများကြီးသာပြီး ချောမော ထူးတဲ့ ‘သက်မွန်ခင်’ ရဲ့ဝန်တိုမှုကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရနေတာပါ လိမ့်နော်။

“နင့်ကို ကိုကိုတို့ဘက်က ဘာပြောကြသေးလဲ”

“ဘာစကားကြီးလဲ”

“တခြားဘာဘာညာညာတွေပေါ့”

“ပေါက်ကရတွေဟယ်၊ ဝိုင်းတို့က မောင်နှမတွေလိုပဲ နေလာခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ။ သက်မွန်က ဝိုင်းထက် နှစ်ရက်ငယ်တာဆိုတော့ ညီမလေးပဲပေါ့ ပုံပုံရဲ့”

“ကိုကိုလည်း ဘာမှမပြောဘူးပေါ့လေ”

“ကြကြဖန်ဖန် လျှောက်မတွေးနေနဲ့နော်၊ ဘာလို့ပြော ချာလဲ”

“ငါက စိုးရိမ်လို့ပြောတာ ဝိုင်းရဲ့”

“ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

“ငါကြည့်ရတာတော့ ကိုကိုနဲ့မမနွေးနွေးကို လူကြီးတွေ သဘောတူထားပုံရလို့ဟေ့”

“ဘယ်လို”

ဝိုင်း အံ့ဩသွားရမိပါ၏။ ပုံပုံထင်သလို အမှန်ပဲလား။ ကိုကိုနွတ်ကဖြင့် ဝိုင်းရှေ့မှာ တစ်ခါမှ မမနွေးနွေးအမည်ကို မရွတ်ဖူးတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကို မကြာခဏလာတတ်တာဆိုတော့ ပုံပုံပြောတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မမနွေးနွေးနဲ့ကျရင်တော့ သက်မွန်ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲလေ။

“နင့်ကိုပြောဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အေး၊ မမနွေးနွေးကိုကြိုက်ရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ နင့်ကိုသာ ကြိုက်ရင် သက်မွန်နဲ့ ကမ္ဘာရန်ဖြစ်မှာ နင့်တစ်သက်လုံးပဲ”
မှန်သောစကားပါလေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ

အလိုလို ကိုကို ခွာဖယ် ဆင်ခြင်သွားသလို ဝိုင်းကိုယ်တိုင် တည်ငြိမ်အေးဆေးသွားတာလည်း အားလုံးအသိပါပဲ။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ခေါင်းကို Towel ဖြင့် သုတ်ရင်း လှေကားမှ အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ ဖေဖေနဲ့မမ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပြန်လာပြီမို့ ဒီညနေစာကို မျက်နှာစုံညီစားသောက်ရတော့မှာလေ။

“ဟိုကလေး၊ မိုးအေးရတဲ့အထဲ ခေါင်းကို ရေလောင်းချိုးပြန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ မေမေရာ၊ ဉာဏ်၊ ဖျားရင် မမပဲ ဆေးကုပေးမှာပေါ့။ Easy ပဲ”

“ကြည့်! ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုပဲ လွယ်လွယ်ပြန်ပြောတာပဲ။ ဖြစ်လာရင် အိပ်ရာထဲမှာ ကြက်မုဆိုးမ၊ မျက်နှာလေးနဲ့ ဟိုဟာမစားချင်ဘူး၊ ဒီဟာမသောက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ဂျိုဂျော့နစ်

များတာကို မသိတာကျနေတာပဲ... မပြောချင်ဘူး”

သူ ဟက်ခဲရယ်လိုက်မိပါ၏။ မေမေနှုတ်က ထွက်လာ သမျှစကားတိုင်း ဒီလိုအဆန်းတကြယ်ပဲကိုး။ သူ့အကျင့်ကို သိ သိကြီးနဲ့လည်း အာညောင်းခံပြီး ပြောတတ်နေတာလေ။

“ကြက်မုဆိုးမ၊ မျက်နှာရယ်လို့ပဲ မေမေရယ်၊ ရှာရှာဇွေ ဇွေ။ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးကို ပြောတာလဲ”

“မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ သနားစဖွယ်လေးဖြစ်နေတာကို တင်စားပြောတာလေ။ ဒါလေးတောင် မသိရင် GTC ကျောင်း သားလုပ်မနေနဲ့။ ဦးနှောက်က နလမိန်းတုံး Brain!”

သူ တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်မိတော့၏။ အဘိုးတွေ အဘွားတွေနဲ့ပဲ နေခဲ့ရတာမို့ သူဟာ တကယ့်ကလေးကြီးလိုပဲ ဖြစ်နေပြီး ဒီလိုငန်းစကားတွေတောင် သိပ်ပြောတတ်ခဲ့တာမဟုတ် ပေ။ ကျောင်းတက်မှသာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြောဖြစ်တာလေး ဘိုးဘိုးက သူ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ဆုံးပြီး ဘွားဘွားက အခု သူ Final တက်ခါနီးမှာ ဆုံးတာမို့ မေမေတို့နှင့်ပြန်နေဖို့ ဖြစ်လာ တာပါ။

နေ့ကျောင်းပိတ်တိုင်း ခဏလာပြန်နေဖြစ်ပေမယ့် တစ် ဗတ်မပြည့်ခင် လွမ်းလှပြီဆိုပြီး Phone ဖြင့် လွမ်းခေါ်လေ့ရှိတာ မို့ သူဟာ ဘွားဘွားတို့မိုးကုတ်မှာပင် အနေများခဲ့ရတာလေ။ မြေးယောက်ျားလေးကိုသာ အချစ်ပိုသည်ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွားက အမွေအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပုံပေးခဲ့ပြီး မမ တို့တော့ အတွင်းပစ္စည်း(ဘယ်နှခုံလဲမသိ) အနည်းငယ်သာ ပေး ခဲ့လေ၏။

အဲဒီလို ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူနှင့်မမက တော့ သွေးမကွဲဘဲ မိသားစုအတူပြန်နေတော့လည်း အရင်လို သူ့ကို ဝိုင်းပုံချစ်နေကြတာပါပဲ။ ‘ဝိုင်း’ဆို၍ ခုန ကောင်မလေး တောင် ပြန်သွားပြီလား။ ခဏတဖြုတ်လေးပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ လွမ်းသလိုဖြစ်သွားတာပါလားနော်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့၊ နလမိန်းတုံး Brain ဆိုတာ”

“ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ အစ်ကိုသားကိုပဲ ပြောနေတာ။ ပြော စကားဆို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး။ လုပ်ချင်တာပဲ သိတယ်။ မိုးရေတောထဲ တောလုံးထွက်ကန်နေတာ ညနေစာသုံးဆောင်

“ဖို့ ပင့်မှပဲ ကိုယ်တော်ချောလေးက အိမ်ထဲဝင်တာရှင်”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ ဒီအရွယ်ပဲ ရှိနေပြီ။ ကလေးတွေနဲ့ ဘောလုံးကန်ရတယ်လို့”

“ခါတိုင်းချိန်းပြီး ကန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုရောက်သွားလို့လဲ”

“သူတို့က မိုးရွာရင် စောင်ခြုံပြီး ကွေးနေတာ ဖေရရ။ ဒီတော့ ရှိတဲ့ဘော်ဒါတွေနဲ့ပဲ ဆော့ရတာပေါ့ဗျ”

“ဖေဖေသားက ခုထိ ကလေးစိတ်မကုန်သေးဘူးလေရဲ့”

“မမနော်”

နောက်ဆုံးမှဝင်လာသည့်မမ၏ ချွန်တွန်းစကားကြောင့် မမကို သူ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ အဲဒီအကျင့်ကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး မေမေ အမြဲပြောပေမယ့် သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမယ့် မကြာခဏလုပ်တတ်နေတာလေ။

“ထိုးပြန်ပြီ ငါ့ကို”

“သားလေးနော်”

“ဉာဏ်က ကလေးမှမဟုတ်တာ မမရဲ့”

“ဒါဖြင့် လူကြီးဖြစ်ပြီပေါ့လေ”

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ မမမျက်ခုံးတွေ မြင့်သွားလေ။ ဒီတိုင်းလို ကလေးက ကလေးပေါ့ဆိုပြီး သူ တဟားဟား ဖြစ်တာကိုး။

“ရန်ကုန်ရောက်တာဖြင့် နှစ်လပဲ ရှိသေးတာ၊ ရည်းစားမရှိဘူး”

“မမတောင် မရှိဘဲနဲ့များ”

“အဲမယ်၊ ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ်သူ ကိုဖိုးစွဲမှတ်နေ”

“စွဲတာပေါ့ဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်မလဲ နှင့်ရည်းစား”

သူက ကျောပေးထိုင်ထားတာမို့ လက်မဖြင့် နောက်ခြေလိုက်မိ၏။ တစ်ဖက်ခြံမှာ ချစ်စရာလေး ရှိနေတာလေ။

“ဟယ်... ဗွံ့ကို”

“အာ... ဖွံ့! လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ... အဲဒီစည်ပိုင်းမကိုးဘဲ ဘယ်လိုကြိုက်ရမှာလဲ မမရဲ့”

၁၄၆ ■ မေသဒ္ဒါစောင်

“သိဘူးလေ၊ နင့်ရဲ့ Thumb က ဟိုဘက်အိပ်ကို ညှိ
ပြတာကိုး”

“မိပုံသူငယ်ချင်း ရောက်နေတယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ ခုနက
ပဲ ဆုံတာ။ အား... Heart beat special ခုန်လိုက်တာ
ပါနဲ့တော့”

“ဟဲ့၊ ရူးပါ၊ နာမည်ရော သိလို့လား”

သူ ပြုံးမိပြန်၏။ ကြည်နူးစရာချည်းပါပဲလားနော်။
နဲ့မေမေပါ။ သူ့ကိုအကဲခတ်နေတာမို့ မျက်နှာကိုအမြန်တည်း
ရလေသည်။ တော်ကြာ အပျော်လို့ ထင်သွားရင် ဘယ်နှယ်
မလဲနော်။

“သိတာပေါ့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဝိုင်းတဲ့”

မေမေထံမှ အာမေပို့တံသံ ထွက်သွားလေ၏။ သူ
တော့ အပျော်စိတ်ဖြင့် ထမင်း စားလေပြီ။

အခန်း (၁၁)

လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို
ဖွင့်ပိတ်လိုက်ပါ၏။ သင်တန်းက ဆယ်နာရီမှာမို့ အေးအေး
သွားနိုင်တာလေ။ ကျောင်းတွေလည်း ဖွင့်ပြီမို့ စနေ တနင်္ဂနွေ
ညသင်တန်းချိန်ကို ရွေးခဲ့တာပင်။

“ဟိတ်! ဝိုင်း၊ ဘယ်လဲ”

ကျစ်! မြင်ရပြန်ပါရောလား။ ပုံပုံ အတန်တန်သတိပေး
တာမို့ ဝိုင်း ဘာသင်တန်းတက်တာကို သက်မွန်မသိစေနဲ့
အခုတော့ စတက်မယ့်ရက်မှာပဲ တည့်တည့်ကြီးတိုးရတယ်

၁၄၈ ■ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အဲမယ်... လေသံကိုက မာနထိပ်ခေါင်တင်ပုံနဲ့ မဟုတ်တာ လုပ်မှာမို့လို့ မပြောချင်တာမဟုတ်လား။ ဘယ်လဲ... ကျော်နဲ့ငြိပြီး Date ပြီလား”

ဝိုင်းမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ပြောရဲလိုက်တယ်နော်၊ ဝိုင်းထက်ကျော်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ကို ချောင်းပေါက်မတတ် လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်နေတာကို သူမအသိဆုံးမတာလား။ အဲဒီလို ဝိုင်း ထွက်မတွေ့မှတော့ သူနဲ့ချစ်သူဖြစ်မဖြစ်တာ ခန့်မှန်းနိုင်တာပဲ။ ဟိုတစ်ခါ သင်တန်းမှာ သူမအရှက်ရှက်သွားရတာကို အမှတ်မရှိသလိုပါပဲလား။

“အဲဒါ ဝိုင်းကိစ္စပါ”

“အေးလေ၊ နင့် မလည်ရှုပ်ကိစ္စကို ကိုကိုသိရအောင် ငါလည်း သတင်းပေးရတာပေါ့... ဒါမှ နင့်ကိုရှောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

ကြည့်စမ်း! ဝိုင်းကပဲ ကိုကိုကို မိန်းမနောက်ပိုးထဲ လိုက်ကြိုက်နေသလိုမျိုး ပြောနေတာပါလား။ ညစဉ် ဆုတောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝိုင်း မေတ္တာပို့တဲ့လူကြီးတွေထဲမှာ ကိုကိုအမည်ကို အမြဲတမ်း ညွှန်း ဆုတောင်းတတ်တဲ့ကိစ္စကိုပါ ဖယ်ရမလို့ပါပဲလားနော်။ နှိပ်စွန့်ကြောင့် ကုသိုလ်ကနေ အကုသိုလ်ရတော့မှာလေ။

“ဝိုင်းက ကိုကိုကို အစ်ကိုရင်းလို့ပဲ သဘောထားတာပါ”

“နှိပ်စွန့်”

“ဟင်းဟင်း... ပြောလို့သာ ယုံရမှာပဲ။ နင်ကသာ ဆွဲသိပြားယောင်းမှုမလုပ်ရင် နင့်နားမှာ ဝဲပျံတတ်တဲ့ လိပ်ပြာတွေမှာ ကိုကို ပါစရာတောင် မလိုဘူး”

“ဟင်”

“မာမိက ကိုကိုကို မမနွေးနဲ့သဘောတူတယ်ဆိုတာနဲ့ ကြီးဟစ်ကျယ်ကန့်ကွက်စရာတွေဖြစ်တာ နင့်ကြောင့်ပဲ။ နင် အကယ်ကို Witch (ကဝေမ) ပဲ ဝိုင်း။ နင့်နားမှာ ပိတုန်း လိပ်ပြာတွေ လာဝဲနေအောင် သွေးဆောင်နေတာကို ငါ တွေးမထင်နဲ့။ ပန်းဆိုတာ အချိန်တန် လာထိတာနဲ့ ကြွေတတ်တုန်းပဲ ဝိုင်းရဲ့”

အဲလို! ဝိုင်းကို လာဖဲတဲ့စကားရင့်ရင့်မျိုးကိုမှရွေးပြီး ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၀ ■ မေသဒ္ဓါမောင်

ရတနာလုံး သက်မွန်ဟာ လူကြီးတွေ ဒီလောက်ပြောဆိုဆုံးမတာ တွဲကြားထဲက စကားမပြောတတ်တဲ့ကလေးလိုပဲ ရှိနေသေးတာ လေ။ ‘စကားနည်း ရန်စ’ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဝိုင်း လက်ကိုင်ထား ပေမယ့် သူမ ဤသို့ပြုမူလာတိုင်း ဝိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး တရှိန်းနိုး ပူလာတတ်တာ အမှန်ပါပဲ။

အခုလည်း ဝိုင်းသွားမယ့်နေရာကိုသိရင် သူမ ဝါသနာ မပါဘဲ လိုက်တက်ပြီး ရှုပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဝိုင်း ဝိုင်းက အိမ်မ လုပ်ရသည့် အလုပ်မှန်သမျှ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဝါသနာလည်း ထုံတာမို့ ဘာမဆိုတိုင်ပင်ပြီး ဒီလိုသင်တန်း တက်ဖြစ်ကြတာလေ။

“ဝိုင်းတို့မိန်းကလေးတွေကို ပန်းနဲ့တင်စားတာမှန်နဲ့ နှစ်လည်း အဲဒီထဲပါတာပဲ သက်မွန်”

လှပသည့်နှုတ်ခမ်းက ရွဲ့ပြီးပြုံးလိုက်လေ၏။ ချစ်စရာ ဖြစ်ကြည့်ရင်တော့ ကြည့်ကောင်းသည့်အပြုံးမျိုးဖြစ်ကောင်း နှိုင်းပေမယ့် မုန်းစိတ်ဖြင့်မြင်ရင်တော့ အတော့်ကိုမြင်ပြင်းကပ်စား ပင်။ Korea ကားကြည့်တိုင်း ‘အဲဒီဗီလီနံမကို ငါသိပ်မုန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလေ့ရှိသည့်ပုံစံကားကို ကြားလိုက်သလို ခံပါလေ။

“ဟင်းဟင်း... နင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ငါ့ကိုတောင် ပြုံးခနဲတတ်နေပြီကိုး။ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့လဲ ဝိုင်းရဲ့”

“ဘယ်သူ့ကိုမှအားကိုးစရာမလိုပါဘူး သက်မွန်၊ ဝိုင်း အားကိုးစရာ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတာ။ ဘယ်သူ့စိမ်းကိုမှ အားကိုးဖို့မလိုဘူး”

“အလဲ့၊ တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား ဝိုင်းသော်တာကြည့်၊ နင့် အတွက် အားကိုးစရာလူ မလိုဘူးဆိုရင် ကျော်ကို ဘာကြောင့် လိုက်လိုဆွဲထားတာလဲ။ နင်မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူးလို့ ပြတ် ပြတ်သားသားပြောလိုက်ပါလား။ မိန်းမကိုက အရှက်ကိုမရှိဘူး”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ ခိုင်းလိုက်တာနော်၊ နင်က အရှက်မရှိတာလား၊ သူမကပဲ အရှက်မရှိတာလားဆိုတာ မသိတဲ့ကိုယ်စောင့်နတ်တွေသာ အသိဆုံးပါလေ။ ယောက်ျားလေး တွေကို ဝိုင်းကပဲ မြဲဆွယ်တာလား၊ နင်ကပဲ အိမ်ကလီများပြီး သေညှညလုပ်နေတာလား ပြန်မေးပါရစေ သက်မွန်ခင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဝိုင်းက ရှက်တတ်ပါတယ် သက်မွန်၊ အဝတ်အစား
ဝတ်တာကအစ အရှက်လုံအောင် အမြဲဝတ်လေ့ရှိသလို ဝိုင်း
စိတ်ကိုလည်း အစဉ်သန့်ရှင်းနေအောင် ထားတတ်ပါတယ်”

“ဘာရယ်...”

အနာပေါ် တုတ်ကျသွားလေသလား။ အမြဲ ပခုံးက
ကျယ် မဟုတ်ရင် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းအင်္ကျီမျိုးနဲ့ အောက်
စကတ်တိုတို မဟုတ်ရင် ဘောင်းဘီအတိုအရှည်တို့ကိုသာ
လေ့ရှိသည့်သူမကိုမှ တည့်တည့်ကြိုးထိစေတာကို။ ဝိုင်းလည်း
ပုံပုံသတိပေးထားသလို ‘ငဲ့မခံနဲ့’ ဆိုတဲ့အတိုင်း လိုက်နာမိပြီ
ပါရဲ့။

“နင်”

“ပြီးတော့ နင်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိုးထက်ကျော်ကို
လုံးဝမကြိုက်လည်းမကြိုက်ဘူး၊ ချစ်လည်းမချစ်တာအမှန်ပဲ သ
မွန်။ စိတ်ချပါ၊ ဝိုင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့အပြိုင် ယောက်ျား
ယောက်ကို ဘယ်တော့မှလုဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့်
နောက်ကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာမရှာချင်ပါနဲ့”

“နင်... နင်”

လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ အော်တော့မည့်
သက်မွန်ရှေ့မှ ဝိုင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ နာလား၊ သက်မွန်၊
နင်ကမှ ဝိုင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်နာကျင်အောင် ပြုမူခဲ့တာ အခါခါပါ
တွယ်။

“တောက်! နင် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရ
ဇယ် ဝိုင်း၊ စောင့်သာကြည့်ပေတော့”

နောက်ပါးဆီမှ အံကျိတ်ပြောသံကြောင့် သက်မွန်ကို
တျိုတ်ရွိုက်လိုက်ရပါ၏။ သူမနဲ့တိုက်မွဲက ဘယ်အချိန်မှာမှ ပြေ
လည်ရပ်စဲပြီး ဆုံးမှာပါလိမ့်နော်။

ကားဂိတ်မှာ လူရှင်းနေတာမို့ စိတ်အေးသွားရပါသည်။
နို့မို့ ဝိုင်းနား ရစ်သီရစ်သီလုပ်တတ်သည့် ရွှေစွန်ညိုတွေကြောင့်
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရဦးမှာကို။ ဂိတ်မှာ ရပ်ပေးလိုက်သည့်
Aircon Bus ပေါ်တက်ကာ ကားရှေ့ဝိုင်းကို ဆက်လျှောက်လာ
ခဲ့၏။

“ဟာ! ချစ်စရာလေးပါလား၊ ရေစက်ကလည်း အတော်

ကိုဆုံတာပဲနော်။ ဒါက သင်တန်းသွားမလို့လား၊ ဟုတ်လား။”

ကျစ်! သေလိုက်ပါတော့နော်၊ ဂိတ်မှာ နောင်ယုက်မယ့် သူမရှိလို့ စိတ်သက်သာသွားပါတယ်ဆိုနေမှ ဒီ ‘ဒေးဗစ်ဘတ် ကျိုး’က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကားပေါ်ပါလာတာပါလိမ့်။ (ဒေးဗစ်ဘတ်ကျိုးဆိုတာ ‘ဘုန်းဘုန်းအရှင် အာစာရာလင်္ကာရ’ ငယ်ငယ်က ဘောလုံးကန်ရင်း ခြေသန်းလေး ကျိုးဖူးသည်ဟု ကလေးတွေကိုဟောသည့် တရားခွေထဲမှာ ကြားဖူးတာကြောင့် သူ့ကို တမင်ပြောခြင်းပါ။)

“ဟော... စကားပြန်တောင် မရပါလားနော်၊ ဘာလဲ၊ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ကောက်ချိတ်ဖြစ်လာတာများလား မှန်း...”

မျက်နှာကိုပါ အတင်းကြီး လိုက်နာကြည့်နေတာမို့ သူ့ကို မျက်စောင်းခဲ့လိုက်မိ၏။ ကားခကို ကျောပိုးအိတ်ဘေးအိတ်လေးထဲမှ နှိုက်ယူထုတ်ပေးလိုက်စဉ် ဝိုင်း၏ Note book သေးသေးလေးက ကားကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ကျစ်! ဖြစ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းပါပဲလားနော်။

လူကိုများ သူ့လိုကောက်ချိတ်ထင်ရတယ်လို့။ ဝိုင်းက အိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကောက်တတ်တာလေ။ သူကသာ ဘယ်အိမ်လုံးကို ဆိုးနွဲ့ငိုလ်ကျပြီး ကောက်တတ်တာကိုများ။

“နေနေ... ကိုယ်ကောက်ပေးမယ် ဝိုင်းရဲ့”

ကြည့်စမ်း! ဝိုင်းနာမည်ကို သူမှတ်မိနေတာပါလား။ အားတစားဘောင်းဘီတိုအဖြူ One set နှင့် သားရေဘောလုံးကိုသာ ဖိတ်ထားတာမို့ ဘောလုံးကန်ဖို့ Style ဖြင့် သူ့ပုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခေါ်ပါ။ ဝိုင်းကိုနှောင့်ယှက်ပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းကိုတွေ့၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောသလိုပုံမှ ကားပေါ်မှာ အနည်းငယ်အရှက်သက်သာရသလိုပါလေ။

“ဒီမှာ၊ ရ... အား...”

“အမယ်လေး! သေပါပြီ”

ဝိုင်းတို့ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ထိုင်ခုံမှာပါလာသည့်လူတွေ ချိတ်ချယ်သံက ဝေါခနဲထွက်လာလေ၏။ ကြည့်ဦးလေ၊ သူက ဝိုင်းစာအုပ်သေးသေးလေးကို တန်းကိုင်လက်လွှတ်ပြီး ကောက်ပေးတုန်း၊ ကားက ဆောင့်အထွက်နှင့်ကြုံကာ ဝိုင်းကိုအားပါးတစွာ

ကြိုးဖက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားရတာကို။ သူ့လက်ထဲမှ ဘောလုံးကလည်း လွတ်ကျကာ ကားနောက်ဘက်သို့ ခုန်ပေါက်ပြေးပြီး လိမ့်သွားတာလေ။

ကဲ၊ အခုမှ တကယ်အရှက်ရတာပါပဲလား။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကိုပါ ထိန်းပေးလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားရတာမို့ တန်းကိုင်ထားသည့် ဝိုင်းလက် တော်တော်နာကျင်သွားရတာလေ။ ဒင်းကတော့ ကူညီတာကနည်းနည်း၊ ဒုက္ခပေးတာက ပိုများများနေပြီလား။

“အား... ကျွတ်ကျွတ်! ရှင်ကလည်း အရမ်းပဲ”

“ဟာ၊ ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဝိုင်းအပြစ်တင်ရမှာ ဒဗိုင်ဘာဦးလေးကြီးကိုပါကွ။ Sorry! Sorry! ကိုယ်လည်း အမှတ်တမဲ့ဆွဲမိဆွဲရာ ဝိုင်းကိုမှ ဆွဲမိလျက်သားဖြစ်သွားရတာ။ လက်နာသွားလားဟင်၊ သိပ်နာနေလား... မှန်း”

ကားတန်းကို လက်ပြောင်းကိုင်ကာ နာနေသည့်လက်ကို ခါနေစဉ် သူက ဝိုင်းလက်ကို ယူကိုင်လိုက်ပြန်လေ၏။ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ပုံကိုက ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးလို ဝိုင်စိုးဝိုင်နင်းဟန်

အပြည့်နဲ့လေ။

“ဖယ်ပါ၊ ရတယ်”

“လက်ဆစ်ရောင်သွားပြီ ဝိုင်းရဲ့၊ ဘယ်ရမှာလဲ။ ဆေးထိန်း၊ ပတ်တီးစည်းမှဖြစ်မှာပေါ့။ စာရေးတဲ့လက်မှ ဖြစ်ရတယ်လို့”

“စာရေးရမှာမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မုန့်လုပ်ရမှာ။ ဒီလက်နာပြီး သင်တန်းစတက်တဲ့ရက်မှာ ဘာမှကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်လို့ အဆွံ့ရရင် တရားခံက ရှင်ပဲ။ ရှင်ကြောင့်ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်ဘယ်လိုပြန်လျှော်ပေးရမှာလဲ။ ဝိုင်းနဲ့အတူ သင်တန်းမှာ လိုက်ကူစားရမလားဟင်”

ကြည့်! ပြောပြန်ပြီ ပေါက်ကရ၊ သူများတွေမျက်နှာမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်တဲ့အထိ သူ ပျာပျာသလဲလုပ်နေတာလေ။ ဒီဘောလုံးဝတ်စုံနဲ့ ဝိုင်းနောက်ကို လိုက်ဦးမတဲ့၊ လူကြားထဲ အရှက်လိုက်ခဲ့သလို ဖြစ်မနေဘူးလားလို့နော်။

“မလိုပါဘူး၊ ရှင့်ဟာရှင် သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

“သွားစရာ... အဲ! ဘောလုံးဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

၁၅၈ ■ မေသဒ္ဒါစောင်

သူက လည်ဆန့်ကာ ဘောလုံးရှာနေတာမို့ စပယ်ယာ
ထံမှ အသံထွက်လာလေ၏။

“နေနေ၊ ညီလေး၊ အစ်ကိုကောက်လာပေးပါ့မယ်။ နို့
မို့ဆို ကားတစ်ခါထွက်တိုင်း တခြားလူတွေကို မင်း ကြိုးဖက်နေ
မှာစိုးလို့”

“ဟာဗျာ”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြပြန်လေ၏။ သူ့ပုံစံက တမင်
အသားယူတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာထက်မှာ ပကတိ သန့်ရှင်း
ကြည်လင်နေတာမို့ ရိုးသားသည့်လူငယ်လေးမှန်း သိစေတာပါ
ပဲ။ သုတဉာဏ်နဲ့ဆုံလိုက်တိုင်း ဝိုင်းကို ဒီလိုဒီလို နာစရာတစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခု ကြုံရတာလေ။

အခန်း (၁၂)

“ရယ်မနေနဲ့ဟဲ့၊ ဝိုင်း လက်ဆစ်လွဲသွားပြီလားမသိဘူး။
နာရတဲ့ကြားထဲ သူက ဟာသလုပ်နေရတယ်လို့”

“ငါ ဆေးနဲ့ပတ်တီးသွားဝယ်ပြီး လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဝိုင်းရဲ့၊
ဖြစ်လာရင် ဒီတိုင်းချည်းပဲ”

“အဲဒါ နင့်လူ ဒေးဗစ်ဘတ်ကျိုးကြောင့်ဖြစ်ရတာလေ”

“ဒေးဗစ်ဘတ်ခမ်းလို့ပြောစမ်းပါဟယ်”

“ဘက်ခမ်းက ချောတာ၊ သူက ချော်တာဟဲ့၊ မတူဘူး။

အား... ကျွတ်ကျွတ်! တကယ်နာလာပြီ ပုံမှန်ရယ်”

“ဒီနှစ်ရက် စ,စချင်းတော့ မုန့်မလုပ်ရသေးပါဘူးဟဲ့၊ သိစရာမှတ်စရာလောက်ပဲ သင်ပေးဦးမှာပါ။ ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေ။ ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

ပုံပွဲက ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။ သင်တန်းခန်းမရှေ့အပြင်ခုံတန်းမှာထိုင်လျက် လက်ကောက်ဝတ်ကို အသာလှည့်လှုပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အားလားလား...”

နာလိုက်တာနော်၊ အထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာ သေချာသလောက်ပဲ။ တောက်! အဲဒါ ဒင်းကြောင့်၊ နေပါဦး... သူပြောတာတော့ ဒရိုင်းဘာဦးလေးကြီးကြောင့်တဲ့။ ကားဆရာက ကားမောင်းတာ ဘာဆန်းလို့လဲ။ သူလက်လွှတ်ပြီး စီးလို့ဖြစ်တာ ဒါလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ သူက လက်တစ်ဖက်မှာ ဘောလုံးပိုက်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစီးလာတာပဲ။ ဝိုင်းရဲ့ Note book လေး ပြုတ်ကျသွားတာကို ကောက်ပေးရင်းဖြစ်သွားတာမဟုတ်လား။ အလို! နောက်ဆုံးကျတော့ တရားခံက ဝိုင်းကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေပါလားနော်။

“ညှို့လိုက်တာနော်”

“ဘယ်လို”

ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ရေရွတ်လိုက်တာမို့ အနီးနားမှာ လူတစ်နေတာကို သတိမထားလိုက်မိပေ။ အလိုလေး! ဝိုင်းရဲ့မျက်နှာထိုးနံ့မှာ ခြေချိတ်ပြီး ထိုင်နေတာ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်လား။ ထိုလူက လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ထားပြီး မျက်စိပစ်ပြီး မေးနေချေပြီ။

ခန့်လိုက်တာ၊ ကိုကိုလိုပင် တည်ကြည်ခန့်ငြားလွန်းသည့် နှုတ်ပါပဲ။ အများထဲမှာ ထင်းခနဲမြင်သာသည့်အသားရောင်မျိုး ချမ်းသန့်သည့်အစ်ကိုကြီးကို ငေးခနဲကြည့်မိသွားရပါ၏။ ဝိုင်းတစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံနေရတာပါလားနော်။

“မေးတာမဖြေဘဲ ငေးနေရလား ချာတိတ်ရဲ့”

“ရှင်,ဟင်... ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ညှို့တယ်လို့ပြောတာလဲ”

“ဟိုဥစ္စာ၊ မဟုတ်ပါဘူး... ဝိုင်းကိုယ်ဝိုင်း အပြစ်တင်တာမိတာပါ”

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဟိုလေ၊ ကားပေါ်မှာ ချော်မလိုဖြစ်ပြီး လက်နာလို့”

“ဘယ်နေရာလဲ၊ လက်ကောက်ဝတ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လှည့်ရင် နာတာလား”

“ဟုတ်”

သူက စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဝိုင်း ထိုင်နေရာခံလာလေ၏။ အလို၊ အရပ်ကလည်း အမြင့်ကြီးပါပဲလားနော်။ နောက် ဝိုင်းဘေးရှိခဲ့မှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သစ်ရလိုက်သည့် Body Spray ရနံ့က ရင်ထဲထိ အေးမြသွား၏။ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။

“လက် ခဏပြ”

ရှက်ရမုန့်ပင် မသိတော့ဘဲ ညာလက်ကို သူ့လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်မိပါ၏။ သူက ဝိုင်းလက်ကို ဟိုဒီလှည့်လိုက်တာမို့ နာကျင်စွာ လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိတော့သည်။

“အ! နာတယ်”

“သေချာတယ်၊ အဆစ်လွဲသွားတာ”

“ဟင်!”

“မပေါ့နဲ့နော်၊ လက်ကောက်ဝတ်ဖြစ်ရင် ဘာမှလုပ်လို့မတော့ဘူး။ လောလောဆယ် ဆေးလိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းထားပေါ့။ ပြီးရင် အရိုးအကြောအထူးကုနဲ့သွားပြ။ ဓာတ်မှန်ရိုက်တာတော့ အသေချာဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ဝိုင်းလက်ကို ကျောက်ပတ်တီးနဲ့ စည်းတော့မှာနဲ့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဝိုင်းမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ဆိုမှ”

“လုပ်ချင်လည်း နှစ်ပတ်လောက် အောင့်ထားမှဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ။ နားနားနေနေမဟုတ်ဘဲ မင်းလက်ကို ဆက်နဲ့နေရင် ခက်ဖြစ်ပြီး ကျိုးသွားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်မယ်မှတ်”

ဝိုင်း ငိုမဲ့မဲ့လေးပင် ဖြစ်သွားရပါ၏။ အဲဒါ ဒင်းကြောင့်ဖြစ်တာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ လူကို အတင်းဖမ်းဆွဲလို့ ဖြစ်ရတာမို့ ခုတော့ လက်မှာ ကျောက်ပတ်တီးကြီးစည်းပြီး သင်တန်းကို သယ်လိုလာတက်ရတော့မှာလဲ။ လူမြင်ရင် လှောင်စရာကြီးဖြစ်

နေမှာပေါ့။ ရှက်စရာကြီးပါလားနော်။

အလို! ဝိုင်းတော့ ကိုယ် ဒုက္ခဖြစ်တာနဲ့ သူတစ်ယောက်
အပြစ်ပုံချမိပါရောလား။ ဘုရားမနှစ်သက်သည့်ပြစ်မှုကို ထုတ်
ပြန်ချေပြီ။

“တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ ပုံပုံပါတယ်”

“သူပါတက်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“နာမည်က ဝိုင်းတစ်လုံးတည်းပဲလား”

ဝိုင်းမျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားရပါ၏။ ဒီလူတစ်ယောက်
ရဲ့လက်ထဲကို ဝိုင်းလက်ကိုထည့်ပေးဖူးပြီးပြီ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဖြင့် လက်နာရသည့်အကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြပြီးပြီ။ အခု
နာမည်ကို မေးနေလေပြီ။

ပြောပြရမှာလား။ သူ့ပုံက ဝိုင်းကို ရိသဲ့သဲ့လုပ်ချင်
တော့မဟုတ်ပါလေ။ ဝိုင်းကိုမြင်ရင် စချင်နောက်ချင်ကြပြီး
စရာလေး’လို့ လွှတ်ခနဲပြောတတ်ကြသည့် (သုတဉာဏ် အ

သူ) လူတွေထဲမှာ ဒီအစ်ကိုကြီးကတော့ ပါနိုင်မည်မဟုတ်ဟု
ထုဆမိလေ၏။

“ဟောဗျာ... ကိုယ့်နာမည်တောင် ကိုယ် တော်တော်
မသိဘူးနော်လား ချာတိတ်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်က မင်းတို့ကို သင်တန်းပို့ချပေးမယ့်ဆရာပေါ့။

သူငယ်ချင်းမြတ်သိက္ခာအတူတူ သင်ပေးနေတာလေ။ နာမည်
တည်း မှတ်ထားဦး... ဘုန်းသင်္ဂါတဲ့”

ဝိုင်း အတော့်ကို အားတုံအားနာဖြစ်သွားရပါ၏။ အလို
နော်၊ ဝိုင်းကို သင်တန်းပေးမယ့်ဆရာကိုမှ ယုန်ထင် ကြောင်
ထင်ရတယ်လို့။ ‘ဘုန်းသင်္ဂါ’တဲ့၊ အဘယ်မျှ ကျက်သရေ
ကောင်းတဲ့နာမည်ပါလဲ။ သူ့နာမည်ကြားရုံမျှဖြင့် အင်မတန် ဘုန်း
ခြံမြတ်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးလို့ ယုံကြည်စရာကောင်းလှတာ

“ဝိုင်းနာမည်က ဝိုင်းသော်တာကြည်ပါ ဆရာ၊ အားနာ
သော်တာ”

“နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးနော်”

လာပြီ ဒီအသုံးအနှုန်း၊ သူ့နှုတ်က မပြောလောက်သေး
ထင်နေမှ ထွက်လာရတယ်လို့။ အားနာသမ္မုဖြင့် အီလယ်ထဲ
လေးဖြစ်နေသည့်မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းရောင်သန်းပြီး မျက်လွှာ
ချလိုက်မိပါ၏။ အသက် (၁၉)နှစ်ကျော်သည်အထိ ရှက်စနိုး
က ဝိုင်းဆီမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။

“ဟာ... ဒါက ရှက်သွားတာလား၊ မျက်နှာတောင်
နေပြီ။ မင်းက အတော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ချာတိတ်ပဲ၊ ကိုယ့်ထဲ
(၇)နှစ်လောက်တော့ ငယ်မယ်ထင်တယ်။ ပြောပါဦး... အသက်
က (၁၈)နှစ်ပြည့်ရဲ့လား”

လာပြန်ပြီ... နောက်မေးခွန်းတစ်ခု။ တရင်းတနီး ဆေး
ကိုအသာပုတ်လိုက်တာမို့ ဝိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲနွေးသွား
ပါသည်။ တကယ့်ကို အရိုးသားဆုံးပြုမူလိုက်တာပဲ ထင်ပါရဲ့
ကိုကိုထက် နည်းနည်းတော့ ငယ်မည်ထင်၏။ ငယ်စဉ်က
ခဲ့သည့်အစ်ကိုနယ် ဝိုင်းကို ဆက်ဆံနေတာလေ။

“ဝိုင်းက (၁၉)နှစ်ကျော်ပြီ ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျောင်းတော့ မပြီးသေးဘူးပေါ့

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနှစ် Final ပါ”

“Major ကရော”

ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပြန်တာမို့ သူက ဝိုင်းကိုငုံကြည့်ကာ ပြုံး
လေ၏။ ဒုက္ခပဲ... ဝိုင်း ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ်
ချစ်ခံတာလည်း ပြဿနာလေ။

“ဝိုင်းတို့ ဖလော်ယူထားတာ”

“ဪ ဪ၊ လက်စသပ်တော့ ဒဿနိကပညာရှင်
ဖြစ်မယ့် ဖလော်ကျောင်းသူလေးပေကို။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်း
တို့ Major နဲ့ အခု ကိုယ်တို့သင်တန်းက ဘာမှမဆိုင်
ဘူးစိလေ ချာတိတ်ရဲ့”

“အဲဒါက ဝါသနာပါလို့ပါ ဆရာရဲ့၊ ဝိုင်းက အိမ်မှုကိစ္စ
အရာ၊ အပင်စိုက်တာရော၊ ဒီလိုမုန့်လုပ်တာမျိုး ချက်ပြုတ်
တာ၊ ဝါသနာပါလို့ တက်ဖြစ်တာ”

“ပြီးရင် မောင်နှမတွေကို လုပ်ကျွေးဖို့ပေါ့လေ”

“အဟင်း! ဝိုင်းက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ ဆရာရဲ့”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ။ နေပါဦး၊ ကိုယ်က သင်တန်း ပို့ချပေးမယ့်သူပါ ချာတိတ်ရဲ့။ စာသင်တဲ့ဆရာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆရာလို့ မခေါ်ပါနဲ့။ နားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့”

အလိုလေး! နောက်တစ်ဆင့် တက်ဦးတော့မှာပါလားနော်။ မည်သို့သောနာမ်စားကို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲရမည်တွေးမနေနဲ့။ ကျေးဇူးရှင်က အမောတကောရောက်လာတော့၏။

“အမယ်လေးဟယ်၊ ဆေးဆိုင်က အတော်ရှာယူရတာပဲ။ ဒီနားမှာ ကော်ဖီဆိုင်တွေပဲ ပုံနေတာ။ နင် တော်တော် နေလားဟင်၊ ဝိုင်း”

“နာတာပေါ့ ပုံပုံရယ်၊ ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ”

“လာ၊ ငါဆေးလူးပေးမယ်”

“ဘယ်လိုလူးမှာလဲ”

ဘေးမှာရှိနေသည့်သူထံမှ မေးခွန်းထွက်လာတော့ မှတ်တောက် တအံ့တကြည့်လိုက်လေ၏။ ဝိုင်းနားမှာ တရင်းတနီထဲမှာ နေတာကြောင့်ကိုး။

“ပုံပုံ ဒါ ဝိုင်းတို့ကို သင်တန်းပို့ချမယ့်ဆရာလေ၊ နာမည်က ဦးဘုန်းသင်္ဂါတဲ့”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဦးပုံပုံနာမည်က သက်ပုံချစ်ပါ”

ပုံပုံက ပြုံးမြဲမြဲဖြင့် လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူက ဆက်ခနဲရယ်လျက် ပြန်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ မိပုံတို့ အသားယူတတ်ပုံကဖြင့် စံပါပဲလား။

“ဆေးကို ဒီလိုပဲလူးပြီး ပတ်တီးစည်းတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ၊ အဲဒီလိုမလူးလို့ ဘယ်လိုလူးပေးရမှာလဲနဲ့”

“အသားထဲ စိမ့်ဝင်နေအောင် လူးရတာ ကလေးမရဲ့။ ဘာမှမသိဘဲ ဒေါက်တာရမ်းကု မလုပ်ချင်နဲ့။ ကဲပါ၊ ကိုယ်ပဲလုပ်ပေးပါတော့မယ်။ ပေး...”

သူက ဝိုင်းလက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လျက် ဆေး သေချာ ထူးပေးလေ၏။ အသားထဲ စိမ့်ဝင်ပြီး ပူလာမှ ပတ်တီးကို မလျော့တောင်းလေး ချည်ပေးပါသည်။ စိတ်ရှည်တဲ့နေရာမှာတော့ ကိုတို့

၁၇၀ ■ မေသဒ္ဓါမောင်

နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါပဲလား။

‘ဦး’တဲ့၊ ပုံပုံခေါ်တဲ့နာမည်က မဆိုးပါဘူး။ ကိုကိုထက်
ငယ်တဲ့လူကို ‘ဦး’လို့ခေါ်တာကိုများ ကိုကိုသာသိရင် ပြုံးမှာအသေ
အချာပါလေ။

“ဟယ်... ငါ့သူငယ်ချင်း ဘာများလုပ်နေသလဲမှတ်
တယ်။ Male Nurse လက်သစ်လုပ်နေတာကိုး”

“ဒီမှာ မင်းတပည့်အသစ်စက်စက်လေး အရိုးအက်သွား
တာလား၊ အဆစ်လွှဲသွားတာလား တစ်ခုခုပဲသိရှိရဲ့”

ရင်းရင်းနှီးနှီးနုတ်ဆက်ပြီး ရောက်လာသည့် သင်တန်း
ဆရာမ မမမြတ်သိရှိအံ့အပြုံးက တက်ကြွတောက်ပလို့လေ။

အခန်း (၁၃)

“သမီးရယ်၊ ဖြစ်လိုက်ရင် အကြီးကြီးတွေချည်းပဲ ဘယ်
ဆိုကနေ ဘယ်လို ဒီလက်က ပတ်တီးစည်းဘဝကို ရောက်ရတာ
ဆန်း”

အိပ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆီးကျပြီး ရင်ပူစွာပြောလိုက်
သည့် မေမေလေသံက ကရုဏာဟန်အပြည့်နှင့်ပါလေ။ ဒီလက်
ထုပ်ရှားမရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျချင်နေပါတယ်ဆိုမှ ငိုတောင်ငိုချင်
တာပေါ့နော်။ ဖြစ်စဉ်ကို အတိအကျပြောလိုက်မိရင် ဝိုင်းကို စိတ်
ချေဖြစ်မှာစိုး၍ ကားပေါ်မှာ ခြေချော်လဲ၍ ဆွဲမိရင်း လက်နာတာ

ဟု မညာစဖူး လိမ်ညာရတော့တာလေ။ ကန်တော့ပါ မေမေ
ဝိုင်း ညာမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။

“ဆရာဝန်က ဘာတဲ့လဲ”

“နှစ်ပတ်လောက် ဘာမှအားစိုက်မလုပ်ဘဲ နားတဲ့”

“ကောင်းရော၊ အငြိမ်နေတတ်ဘဲ အမြဲတကုပ်ကုပ်
တောက်တိုမယ်ရ လုပ်တတ်လို့ အနားမနေတတ်တဲ့သမီးကို မြတ်
စွာဘုရားက နားခိုင်းပြီပေါ့လေ။ လာ၊ ထိုင်ဦး... မေမေ သမီး
ကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

မေမေက ဝိုင်းလက်မောင်းကိုကိုင်၍ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းပြီး
ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်ကာ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ပြောစရာရှိလို့တဲ့
ဘာများပါလိမ့်။ မနက်ကပဲ သက်မွန်နဲ့စကားများတာက ပူပူနွေး
နွေးပဲ ရှိသေးတာမို့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ယုံ
ရတာမဟုတ်ဘူးလေ... သက်မွန်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ချွန်
တွန်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ နံပါတ် (၁)ပေကိုး။

“ဟင်း... မေမေက သမီးကို မျက်စိခေါက်ထောက်ပြီး

စောင့်ရှောက်နေတာ အချိန်ပြည့်မို့ သမီးမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမရှိဘူး
ဆို ယုံကြည်ထားတာသမီးရဲ့”

မေမေက စကားကိုဆက်မပြောသေးဘဲ ဝိုင်း၏မျက်လုံး
ကို ဆုံပြီးကြည့်လိုက်လေ၏။ မိဘတွေအပေါ် ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ
နီသလေးစားကြည့်ညှိသည့်သမီးမို့ မေမေအကြည်ကို လွှဲပြီး
ချောင်သည့်အလုပ်မျိုး ဝိုင်း မလုပ်ဖြစ်ပါလေ။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

ရင်ထဲမှ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားရပါ၏။ နင်မွှေးတဲ့မီးစ
ထ ဝိုင်းတို့အိမ်ကို စကားပါရောလား သက်မွန်။ ဒီအရွယ်ရောက်
သည်အထိ ‘သမီးနော်’ဆိုပြီး မေမေတို့ဆုံးမခဲ့တာမျိုး တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မရှိသေးတာလေ။

“အာ! မေမေစကားကြီးက ဘာကြီးလဲ၊ ဝိုင်းကို သံသယ
အကြည်မျိုး အသံမျိုးနဲ့ မပြောပါနဲ့”

“အေးပါ၊ မေမေလည်း သိပါတယ်၊ မေမေသမီး ချစ်သူ
ထားရင် အရင်ဆုံး ပုံပုံနဲ့တိုင်ပင်မှာ၊ ပြီးရင် မေမေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းဆွေးနွေးပြီး ခွင့်တောင်းမယ်ဆိုတာကို ကြိုတွက်ထားပြီး

သားပါ။ ဒီလောက်မိုက်လုံးကြီးမယ့်သမီးမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ”

“မေမေ့ကို ဘယ်သူပြောလိုက်လို့လဲဟင်”

“ဘယ်သူရှိမလဲသမီးရဲ့၊ အသက်ပဲ ရှိတာပေါ့။ Phone နဲ့လှမ်းဆက်ပြီး တိုင်သလိုပြောတာလေ”

“ကျစ်! အဲဒီသက်မွန်ကတော့လေ”

“မေမေလည်း မယုံပါဘူး၊ ခက်တာက သမီးဖေဖေ”

“ဟင်! ဖေဖေ့ကိုပါ တိုင်လိုက်တာလား”

“သူပြောတာမဟုတ်ဘဲ ခြံရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီလာလုပ်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မနက်က တိုးသွားတာ သမီးရဲ့”

သေလိုက်ပါတော့ ဝိုင်းရယ်၊ မိုးထက်ကျော်ရဲ့ဖွဲ့က အတော့ လူသိရှင်ကြားအဆင့်ထိ တာရောက်သွားပါပေါ့လား။ ဒီလောက်အပြတ်ပြောထားပါလျက်နဲ့ တစ်ပတ် သုံးရက်လောက် ပေါက်ချလာတတ်တဲ့သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ဝိုင်းမှ မတားနိုင်တာလေ။

“အဲဒါ ကျန်ခဲ့တဲ့သင်တန်းတုန်းက ဝိုင်းကို လိုက်တာ”

ဆို သူငယ်ချင်းပါမေမေ၊ သူ့ဘက်ကသာ ဆန်းတာပါ။ သမီးက အာအရောင်မှမပြောင်းပါဘူး။ ပုံပုံအသိဆုံးပါ မေမေရဲ့”

“အေးပါ၊ သမီးဖေဖေရဲ့ Phone က အရင်ဆုံးရောက်တာသမီးရဲ့။ အိမ်ကိုစိတ်မချလို့ သတိပေးရင်း သမီးနဲ့ရွယ်တူတဲ့ ကလေးဆိုတော့ သမီးကိုပါ တီးခေါက်ကြည့်မေးဖို့ပြောတာလေ။ တော်၊ ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးချာတိတ်တွေ နဲ့ တွဲမိတာမျိုးဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်လို့တဲ့”

“ဝိုင်းက ဓမ္မေတို့မသိအောင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူးမေမေရယ်။ စိတ်ချပါ၊ ဝိုင်းဘယ်ပဲသွားသွား ပုံပုံအမြဲပါပါတယ်။ ပုံပုံသာ မေးကြည့်ပါမေမေ”

“အေးပါကွယ်”

ခပ်ဆိုးဆိုးချာတိတ်တဲ့ အာရုံက မျက်နှာတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေးလိုက်မိတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ဘုရား‘တ’လိုက်မိပါ၏။ မဟုတ်သေးဘူးနော်... ဘယ်နှယ်ကဘယ်လို ဒင်းမျက်နှာကိုမှ သတိရလိုက်တာပါလိမ့်။

“သက်မွန်ကို မေမေဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

“မေမေက ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ သမီးရဲ့၊ စကားနည်းရန်စဲ၊ ‘အေးအေး’ လို့ပဲပြောရတာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးအဲဒီကောင်လေးက ကျွန်ုပ်မှာ လူမြင်မကောင်း တတ်တဲ့ပေါ့လေ တစ်ခါတလေ Class တောင်ဖျက်ပြီး လျှောက်သွားတဲ့အထိ ပြောတာ”

“ဟယ်! ပေါက်တတ်ကရတွေပါပဲလား။ ဝိုင်းစာအုပ်တွေထဲမှာ နေ့တိုင်း Class တက်တဲ့ Date ကို နေ့တိုင်းတပ်ထဲ အကျင့်ရှိပြီးသားပါ မေမေရယ်”

“အေး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါက အဓိကမကျသေးဘူးဟောတော်... ကိစ္စက မပြီးသေးပါလား၊ ပြောပြလည်လည်ဖြေရှင်းပြီးပြီမို့ ရင်မောတာ သက်သာပြီး လေပူပူတတ်တဲ့အချိန်တောင် မပြည့်ခင် နောက်ပြစ်ချက်တစ်ခုက အဆင်သင့်နောင်ဆက်တွဲ ဆက်ရှိနေတာတဲ့လေ။

“ပြီးတော့ ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒီကောင်လေးကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး အရသူအစ်ကိုဘက်ကို မြှားဦးလှည့်နေလို့ ဆုံးမပြီး ထိန်းထားအေး

“အမယ်လေးလေ...”

ဝိုင်း မျက်နှာပူစွာဖြင့် ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို ခြစ်ဆွဲမိတော့၏။ ဘုရား! ဘုရား! နဂိုကတည်းက (မေမေကိစ္စနဲ့အိမ် စကားသိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိတဲ့ ခြံနှစ်ခြံကြား အိမ်ထဲက အရှိန်မြင့်နေပါရောလား။

မေမေသတိပေးထားတာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ။ ကိုဝိုင်းကို ခပ်ရှင်းရှင်းနေတတ်ဖို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောထားပါ။ နေ့နံနက် မေမေ မနစ်သက်တဲ့လုပ်ရပ်ကို ဝိုင်းက ခြေလှမ်းရှေ့တိုးလုပ်ပုံပါမလားလေ။

“လုပ်လိုက်ပြန်ပါပြီ”

“ဟင်း... မေမေလည်း လူကြီးမို့ ခိုပိပြီးသားပါ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“သမီးကို သားမို့ စိတ်ဝင်စားနေတာကိုပေါ့ ဝိုင်းရဲ့”

“အာ... မေမေကလည်း မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရဲ့၊ ဒီကိစ္စကို သမီးဖေဖေကလည်း

ဒိုင်မိနေတာ”

“ဟင်!”

“သူ့သူငယ်ချင်းသား၊ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်၊ အတွင်း
သိ အစင်းသိနဲ့ဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်အေးရတာ
လို့ မနက်ကပဲ ပြောခဲ့သေးတာလေ”

“ဝိုင်းတို့က မောင်နှမတွေလိုပါပဲ မေမေရယ်”

“အေးပါ၊ သမီးဖေဖေကသာ သဘောကျနေတာ၊ မေက
မေကဖြင့် သဘောမတူချင်ပေါင်။ သားခိုကိုတော့ ချစ်ရင်
ပေမယ့် ဟိုသားအမိကိုဖြင့် စိတ်ထဲ မတွေ့တာပါသမီးရယ်၊
မြတ်မိုကတော့ စိတ်ထားပြည့်ရှာပါတယ်”

တစ်ချိန်တုန်းက ရာဇဝင်ချစ်ပုံပြင်ကို ဝိုင်းအရွယ်ရောက်
တဲ့အချိန်က မေမေပြောပြဖူးတာမို့ မေမေကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ
လူသုံးယောက်အကြောင်းကို ဝိုင်းသိခဲ့ပါ၏။ ရည်းစားလုဖက်
ခဲ့သည့် ဦးဦးတို့က ယောက်ျားအချင်းချင်း သင့်မြတ်နေပါလား
အန်တီထားက ဘာကြောင့်များ မေမေအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်
လိမ့်နော်။

“ဝိုင်းလေး... လက်ထိသွားတယ်ဆို”

သေခဲဦးမယ့် ဒေါက်တာဥက္ကာပိုပါလားနော်...

သူ့အကြောင်း ပြောလို့မဆုံးသေးခင် အိမ်ရှေ့ကိုရောက်
တာပါလား။ စိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်သည့် ကိုကိုစကားသံ
ကြောင့် မေမေနှင့်ဝိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်

သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်မိလေ၏။ ရင်မောရပါလားနော်။

“ကိုကိုက ဘယ်လိုသိလာရတာလဲ”

“ဝိုင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ပုံပုံပြောလိုက်လို့လေ”

“ဟင်... ပုံပုံနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လို့လဲ ကိုကိုရဲ့”

“နွေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရင်း သိရတာပေါ့၊ ဝိုင်းရဲ့ နွေး
မောင်လေးကြောင့် ဖြစ်တာဆို။ ဟိုအိမ်မှာ ကောက်ချိတ်ကြောင့်
ဝိုင်း ဝတုတ်မလေး ဖွာလောင်ဖွာလောင်ပြောပြီး တိုင်တာ ပွက်
တိုက်တိုက်သံရောပဲ”

စပြန်ပါပြီ ဒီဇာတ်လမ်း၊ ဒင်းနာမည်ကိုရွတ်မှ မေမေ
နောက်သည့်ကိစ္စက ဆက်တော့မှာလေ။ အဲဒီ စူပါဒေဗစ်ဘတ်
ကတော့ တစ်မှောင့်ပါပဲလား။

၁၈၂ ■ မမသဒ္ဓါစောင်

ရုံရှိသေး။ ခုတစ်ခါ လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်တဲ့”

ဒီတစ်ခါ စိုးရိမ်သွားရသည့်သူကတော့ ကိုကိုပါပင်။ နောက်
ကိုကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းရိပ်အောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်
ခနဲဖြစ်သွားရပြီး မျက်လွှာကို ချလိုက်မိတော့၏။ ဝိုင်းနဲ့ကို
ကြားမှာ ကမ်းမမြင်ရတဲ့ ပင်လယ်ကြီး ခြားထားတာပါလေ။

အခန်း (၁၄)

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေ ဆင်လက် ဆင်နားရွက်အကုန်
တွေ နှုတ်ခမ်းစု စိတ်ကောက်ဖို့ပဲ သိတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း (၁၆)
သားလို့ပဲ ထင်နေသေးလား သုတဉာဏ်။ ဟင်း...”

“ဖေဖေကလည်းဗျာ၊ မတော်တဆဖြစ်သွားတာပါဗျ။
ဉာဏ်က တမင်ကြီးလုပ်လိုက်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဘာမတော်တဆလဲ၊ မတော်တဆက နှစ်ခါရှိမလား။
ဘာလေးမ POP ကိုင်ရတဲ့အဆင့်ထိဖြစ်တာတော့ မင်းအတော်
ညွှန်နေပြီ ဟေ့ကောင်။ မေမေ့ဆီမှာ နေတုန်းက ဘာသံမှမကြား

ရသဲ ဒီရောက်တဲ့နှစ်လကျော်မှာ ငါ့ပါးစပ်ပိတ်ရတယ်လို့ကို နေ
ဘူး။ မျောက်နဲ့စပ်ကျပြီး မွေးထားတဲ့အကောင်လားကွဟေ”

“ကိုခန့်! အဲဒါ နီးနဲ့ရှင်နဲ့ ရထားတဲ့သားနော်။ သင်
လည်း ထားဦး”

မိရနဲ့ မမထံမှ ကျိတ်ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာတ
၏။ သူတို့၏ မာတာနှင့်ပိတုနှစ်ပါးကဖြင့် ဆုံးမသည့်နေရာမှာ
အကောင်ပလောင်တွေ မပါသည့်စကားပုံရယ်လို့ တစ်ခါမှ
တာလေ။ ဟင်းနော်... အဲဒါ ဟိုဘက်အိမ်က စည်ပိုင်းမ
ချွန်သွားလို့ တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောညံ့ကုန်တာ။

မေမေ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်တာလောက်
အပျော့လေ။ ဖေဖေကြိမ်းနေရင်ဖြင့် သူ့ကို တီကောင် ဆားပင်
သလိုနှယ် ထွန်ထွန်လူး ခံရခက်လှပါ၏။

စည်ပိုင်းမ၊ ဖက်တီးမ၊ ချွန်တွန်းမ မိပုံ... နင်နဲ့ငါ
ကြသေးတာပေါ့။

“မင်းရဲ့သားကို ပြောလို့ရလို့လားကွ၊ ဘယ်လောက်
ပြောပြော နာတယ်လို့ကိုမရှိဘူး၊ နားပိတ်တဲ့မြွေလိုပဲ”

“ပြောပြန်ပြီ နောက်တစ်ကောင်”

ဒီတစ်ခါတော့ မမရယ်သံက အတော်ကျယ်ကျယ်ထွက်
လာလေ၏။ အရင်က ဖေဖေတို့အိမ်မှာ အပ်ကျသံပင် မကြားရ
လေအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခဲ့တာတဲ့။ ဒီကို သူ့စရောက်လာ
ကတည်းက နေ့စဉ်မရိုးရအောင် ရယ်မောသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ စ
နောက်သံတို့ကို အမြဲမပြတ်ကြားရတော့တာလေ။

သူကလည်း သူပါပဲ။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီးဖြစ်နေ
ရင် နေမထိထိုင်မသားဖြင့် မရိုးမရွှေဖြစ်လာတာ အကျင့်ပေကိုး။
မေမေလက်ထဲကို ဖားပျံလေးဖမ်းပြီး သွားထည့်ပေးတာမျိုး၊ မမ
စာကြည့်စားပွဲထက်မှာ တီကောင်တစ်ကောင် ဖတ်ခနဲပစ်ချတတ်
တာမျိုး၊ မိစုကို ‘နင့်အောက်မှာ မြွေ’ဆိုပြီး အလန့်တကြားလေး
လုပ်တတ်တဲ့ အသေးအမွှားလေးတွေကစပြီး အိမ်မှာ ကြွက်ကြွက်
ညံ့တာ နိစ္စဝေပါပဲ။

သူတို့ရဲ့သီရိဂေဟာလေးက အဲဒီလိုစိစိပြည်ပြည်မဟုတ်
ပါလား။

“ခင်ဗျားရဲ့သားတော်မောင်က အလိမ္မာတုံးကိုး ဒေါ်မြနော်”

နီးရဲ့။ ဆုံးမရင် ရှေ့က ကာဆီးကာဆီးပိုင်းလုပ်လို့ ဒင်း ဒီလောက် ကမ်းတက်နေတာ။ ခွေးတောင်မှ 'ဟဲ့' တစ်ခွန်း ပောက်တာနဲ့ နာခံတယ်။ ကြိမ်တို့ရတဲ့အရွယ်လည်းမဟုတ်၊ အတော်ကလေး ကလားနိုင်တဲ့ကောင်။ ပြောမှသိ၊ ထိမှနာဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း သူ့ဖို့ အလကားပဲ”

“ရှင်၊ နီးသားကို နွားနဲ့နှိုင်းပြန်ပြီလား ဦးကျော်ခန့်”

မေမေမျက်စောင်းကြီး ဖေဖေထံ ဒိုင်းခနဲရောက်စဉ် သူ ဖော်ပုသွားရလေ၏။ ဘွားဘွားတို့ အသည်းကျော်ဖြစ်သည့်သူက လေးနှစ်အရွယ်လောက်ကတည်းက မေမေနှင့်ခွဲနေခဲ့ရတာလေး ဒီအရွယ်ကြီးမှ မိခင်နှင့်အတူပြန်နေခွင့်ရတာမို့ သူ့ကို ရင်ထဲမွေ့ ပိုက်ထားမတတ် ချစ်ပြီး အလိုလိုက်ချင်ရှာတော့မပေါ့။

အဲဒီမွေးသဖလင်ကြီးက မနာလို မရှူစိမ့်ဖြစ်ပြီး တဖုန် တောက်တောက် ပြောနေတာကိုးလို့။

“မင်းရဲ့သားကို ဒီအရွယ်ထိ ဆော့နေလို့ ပြောနေတာ ကွ”

“အို၊ ကလေးပဲဟာ၊ ဆော့ပါစေပေါ့။ ဘာအပြစ်လုပ်

ထုတ်လို့လဲ။ ဆေးလိပ်မသောက်၊ အရက်မမော့၊ လောင်းကစား ခန့်၊ မိန်းမမရှုပ်၊ KTV မသွား၊ Massage မရောက်ဖူးတဲ့ကလေး တို့မှ မလိမ္မာဘူးပြောနေရင် ဘယ်ကလေးကို လိမ္မာတယ်လို့ပြော ရာလဲ”

“ဟ၊ မင်းရဲ့သားက အားတာနဲ့ကစားတဲ့ အားကစားကို ဖန်းပြပြီး မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့တာကျ အပြစ်မမြင်ဘူးလား ကွ”

“ဆော့ပါစေပေါ့၊ သူများကလေးတွေ ဒီအရွယ်ဆို အညှီ ချီရာ ယင်အုံသလို ကောင်မလေးတွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး အရည်မရအဖတ်မရလျှောက်လုပ်နေကြတာ။ သားက ကလေးလို့ဆော့တာ ဆော့ပါစေ”

“ဒီအရွယ်ကြီးကို ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးပဲ”

“အိမ်ထောင်မပြုမချင်း ကလေးဆို ဖေဖေရဲ့”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“မမ”

“ဘာ!”

ဖေဖေ အံ့သြသံကြီး ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာစဉ် မမက အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်ကုန်တော့၏။ မနက်ချက်ရန် ခေစိမ်ထားသည့် ပဲကြီးကို အခွံထွတ်နေရင်း အမှိုက်တောင်းထဲသို့ ပဲကြီးဆံအကောင်းတွေကို ယောင်ပြီး လှမ်းထည့်လိုက်၍ မိမိရယ်လေတော့သည်။

“ဟို အကြီးမ၊ နင်ကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာတောင် နင့်မောင်ကို မြှောက်ပေးတာပေါ့လေ”

“မောင်လေးက ငယ်ပါသေးတယ်ဖေဖေရယ်”

“ဪ၊ ဒီမလိမ်မိုးမလိမ်မာအရွယ်လေးမို့ ငါက ခွင့်လွှတ်ပေးရမယ်ပေါ့လေ။ ကောင်းရော... အတော်လိုက်လည်း လိုက်တဲ့သားအမိတွေ။ ကြည့်လုပ်ကြ၊ ကြည့်လုပ်ကြ... နောက်မှ နင်တို့ခေါင်းမွေးပြောင်အောင် နှုတ်မယ့် ခွေးမ၊ ယောင်းမမျိုး အိမ်ခေါ်တင်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်မယ်”

“လကလေးက အဲဒီလို ဆိုးဆိုးလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့”

“ဘာ! ဘာ! ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် သူ့ဇက်ပိုးကိုအုပ်ရန် ဖေဖေရွယ်ချေပြီး မေမေက ကမန်းကတန်း ထရပ်ကာ ဖေဖေလက်မောင်းကို အပြန်ဆွဲလိုက်ရလေ၏။ သူ့ကံကောင်းချက်ကဖြင့် အဲဒီလိုလေ။

“ဟင်! ဆုံတာဖြင့် နှစ်ခါလားရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကလေးတို့ မင်း ဘာဒုက္ခထပ်ပေးဦးမလို့လဲ သုတဉာဏ်ရဲ့”

“ဖေဖေကလည်းလေ၊ ဉာဏ်က လူဆိုးကြီးကျနေတာ။ ဒီသေးသေးလေးကို ချဲပြီးပြောချင်ရတယ်လို့”

“ဘာသေးသေးလေးရမှာလဲ... အကြီးကြီးက အကြီးကြီး သူများသမီးပျိုလေး လက်ကျိုးတဲ့ကိစ္စကို မင်း ပေါ့ပေါ့သေးသေးမပြောနဲ့၊ ဟိုက မကျေနပ်လို့ တရားစွဲရင်တောင် ခုလောက်ဆို မင်း အချုပ်ခန်းထဲမှာ ခွေနေရလောက်ပြီကွ”

“အို! နိုးသားကို မဦးမချွတ်၊ ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ရှင်နော်”

“ဉာဏ်တောင်းပန်မှာပါ ဖေဖေရဲ့”

“တောင်းပန်ရအောင် သူ့လိပ်စာ မင်းမှာရှိလို့လား၊ ပြောနော်”

စမ်းပါဦး။ ဟိုဘက်အိမ်က ကလေးမက မပေးဘူးဆို”

ဖေဖေငေါက်လိုက်တာမို့ သူငြိမ်သွားရလေ၏။ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ သူ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲလို့နော်။ ရင်ထဲမှာ ဘာညာဘာညာတွေဖြစ်ပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ဒီလိုဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့တာ သူနဲ့ဝိုင်းအတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ ဇာတ်လမ်းရှိနေလို့ပဲထင်ပါရဲ့။

“သမီးတောင်းပေးပါ့မယ် ဖေဖေရယ်”

“ဟိုက မပေးချင်ဘူးဆိုနေမှ ဘယ်လိုတောင်းမှာလဲ”

“သူတို့အိမ်က ဗိုတို့အိမ်ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဆိုလားပဲ။ ဗိုပြောဖူးတာပဲဟာ၊ ဗိုအိမ်ကိုသွားရင် သူတို့အိမ်ကို ဝင်လို့ရပြီပေါ့။ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ မနက်ဖြန် သမီးကိုယ်တိုင် လိုက်ဖေးပါ့မယ်”

“ဟွန်း... မောင်အတွက်ကျ အချိန်ရတယ်ပေါ့လေး ဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာယုယနွေး”

“Duty ဆင်းမှပါ ဖေဖေရဲ့၊ ညနေစောင်းပေါ့”

“အေး၊ မေမေပါ လိုက်မယ်”

“သွားကြ၊ သွားကြ... ငါတော့ မျက်နှာမရ ခြေထောက်ဆယ်ကိစ္စကြီးမို့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ် မူကြိုကလေးလည်း ဖုတ် ဘာမဟုတ် ကျောင်းမှာ ကလေးချင်းရန်ဖြစ်လို့ လိုက်ဆောင်းပန်တာမျိုးနဲ့ လာတူနေရတယ်လို့”

“အဟဲ့၊ ဉာဏ်လည်း မူကြိုအဆင့်ပါပဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဘာမူကြိုလဲ၊ လူပျိုအဆင့်မို့ အဲဒီကောင်မလေးကို ချိန်တာမဟုတ်လား။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ လူကဖြင့် အလုပ်အကိုင်မရသေး၊ ဘာဘွဲ့ ဘာ Certificate မှမရှိသေးဘဲနဲ့ ရည်းစားထားချင်တာ ရွှေနေတာပဲမဟုတ်လား... ဟွန်း”

“ဪ၊ ကြည့်... ကလေးကို ပြောပြန်ပြီ တစ်တစ်”

ဖေဖေမျက်ခုံးက စိုက်ချိုးသလိုဖြစ်နေတာမို့ အတော်လေး ဒေါသဖြစ်နေတာကို သူသိပေမယ့် စိတ်ကတော့ ဝိုင်းဆီကိုပဲ အမြန်ဆုံးထိ ရောက်နေလေ၏။ တောင်းပန်တာထက် ချစ်စကားကိုသာ ပြောလိုက်ချင်တာ မပြောပါနဲ့။ သူ့ထက် သုံးလေးနှစ်ငယ်သည့်ကောင်မလေးကို အချစ်ဆုံးလို့ ပြောရမှာကိုသာ နှစ်

နောက်ထဲမှာ အပြည့်ဆိုတာကို သူကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပါလေ။

“ဖေဖေကလည်းဗျာ၊ ဒီအရွယ် ဒီကိစ္စ ဘာညာတာညာ ဖြစ်တာကို သဘာဝပဲဆိုပြီး ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားမှမဟုတ်တာကိုပဲ”

“အောင်မာ! မင်းကိုယ်မင်း ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စား ဆေး ရင် နတ်ပြည်သွားဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့မတွေးထားနဲ့ သုတဉာဏ် Final မှာ စာမေးပွဲကျလို့ကတော့ မင်းကို ငါဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကိုပဲ တွေးထားပါ။ လူကြည့်တော့ဖြင့် ခွေးပစ်တဲ့တုတ်လောက် လေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ မိန်းမက လိုချင်ရတယ်လို့”

“မိန်းမလိုချင်တာမဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေရာ၊ အခု ရင်ခုန်သံကို စခုန်တာပဲရှိပါသေးတယ်။ ရည်းစားတောင် ဘယ် ချောင်ကပ်နေတုန်းလဲမသိသေးဘူး။ ဖေဖေက ရှေ့ကကြိုဖျတ် နေပြီ”

“ဟ၊ မဖျက်လို့ဖြစ်မလား။ ပညာမစုံသေးဘဲ ကြင်ယာ စုံချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မင်းရှေ့မှာ Senior တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတဲ့ဟာကို။ တစ်၊ပြီးမှ နှစ်၊လာတာပဲရှိတယ်၊ ဘယ်တုန်းက

အရင်လာသလဲ”

“လာတာပေါ့”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ နှစ်ဖြစ်လို့ မမနဲ့ဉာဏ် တစ်ကလေးကနေ နှစ်ကလေး ဖြစ်လာတာမဟုတ်လား”

“တောက်! သုတဉာဏ်၊ ဖအေထက် တစ်လကြီးချင်

စားပွဲထက်ရှိ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်က လေထဲ ဝဲပျံလာလေ၏။ သူ့နောက်မှာ ထိုင်နေသည့် မိစု ကို ဘုတ်ခနဲ သွားထိလေတော့သည်။ မကောင်းသူ ထိပ်၊ သူထိပ် မိစုတော့ ဒီနေ့တော့ တွတ်ပီဖြစ်ချေပြီ။

“ဪ၊ ကြည့်... လက်က ပါလာပြန်ပြီ”

“မင်းသားကို ငါလက်ဖျားနဲ့တောင် မထိသေးဘူး။ သိပ် ဆတ်ပြမနေနဲ့”

“အဲဒါ ရှင့်သားပဲလေ၊ မယားပါသားမဟုတ်ဘူး ဦး ချစ်နဲ့”

“ငါ့သားဖြစ်နေလို့ ဒင်း ဒီအိမ်ပေါ် တက်နေလို့ ပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ ခေါင်းနဲ့ဆင်းရဲပြီ၊ မှတ်။ ဘယ်နှယ်၊
ဘွားအေ ဘယ်လောက်စွတ်အလိုလိုက်ထားတယ်မသိ၊ ဆို
ကမ်းကိုကုန်ရော။ မနက်ဖြန် သေသေချာချာပြောဆိုတောင်
ခွဲကြဦး။ ဒီထက်ပိုဆိုးတဲ့အခြေအနေ ထပ်ရောက်တယ်ကြာ
ကတော့ ဒင်းကို အရေခွံစုတ်ပစ်မယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

ကဲ၊ ဖေဖေဒေါသ ပြေပြီလေ။ အဲဒီလို သူတို့အေး
ပြောရင် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းဖြစ်နေပြီး စိတ်အပြေမြန်တဲ့လူကြီး
သူကဖြင့် လိုချင်တာမရရင် အိပ်မပျော်စားမဝင် စိတ်ထောင့်
ဆန္ဒပြတတ်သည့် ကောင်ဆိုးလေးပါလေ။

“မပူပါနဲ့ သားရယ်၊ ဝိုင်းဆိုတာ မေမေရဲ့ငယ်သူ
ချင်း သမီးလေးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“ဟင်! တကယ်”

“အင်း၊ ဖြူတို့နဲ့ခွဲခွဲတာ သားဘွားဘွားဆီ သွား
ခင်ကတည်းကဆိုတော့ နှစ်အတော်ကြာနေပြီလေ။ အဲဒီထဲ

ဝိုင်းလေးက အခါလည်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီနာမည်မျိုးက
ဦးပါဘိသနဲ့၊ ဖြူသမီးမှန်ရင် မေမေသားအတွက် OK ပါကွယ်”

“အား... အဲဒါတွေကြောင့် မေမေ့ကို ဉာဏ်ချစ်နေရ
တာ။ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ရွတ်!”

မေမေ့ပါးကို ရွတ်ခနဲမွှေးပြီး သိမ်းကြိုးဖက်လိုက်စဉ်
အဖေ့မျက်စောင်းက သူ့ထံရောက်လာလေတော့၏။ မေမေ့သူ
ထယ်ချင်းရဲ့သမီးတဲ့... ဟုတ်နေပါစေလား ဝိုင်းရယ်... နော်။

အခန်း (၁၅)

“ကဲ၊ ကိုယ်ပြောတာမှန်တယ်မဟုတ်လား၊ ဝိုင်း၊ ဘယ်
အထဲ”

သင်တန်းရောက်ရောက်ချင်း အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ဆီးကြို
ပြောလိုက်သည့် ‘ဦး’ ကိုကြည့်ကာ ဝိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပါ၏။
တို့တက်တဲ့အချိန်က Sat; Sun; မို့ လူများပြီး အယောက်
ခန့် ရှိလေသည်။

‘ဦး’ နှင့်မသိရှိက ခုနစ်ယောက်အုပ်စုစီ ဦးစီးပြီး လက်
တက် မမမာလာက ကျန်ခြောက်ယောက်ကို သင်ပေးတာမို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အုပ်စုသုံးစုဖြစ်ပြီး လူသိပ်မများတော့ပေ။ မုန့်ဖုတ်သင်တန်းမို့
ယောက်ျားလေးတွေပါ တက်လေ၏။ ဝိုင်းတို့အုပ်စုထဲမှာ ခပ်နွဲ့
နွဲ့ကောင်လေး ပါဝင်ပြီး သူ့အမည်က ‘ပြည့်လှုံထွန်း’။ သို့သော်
ဝိုင်းတို့အားလုံးက သူ့နာမည်သူပြောသည့်အတိုင်း ‘အထွန်း’ဟု
သာ ခေါ်ရတာလေ။

“ဝိုင်းကိုလုပ်တဲ့ သူ့အိမ်ကို ပုံပုံက သွားတိုင်လို့ တစ်
အိမ်လုံး ဆူညံသွားတယ်တဲ့ ဦးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သက်ပုံက ဝိုင်းကို အတော်ချစ်တဲ့သူငယ်
ချင်းပါပဲလား။ ဒါနဲ့ ဆေးခန်းကို သူတို့လိုက်ပို့ပေးတာပေါ့လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး... ဝိုင်းနဲ့ပုံပုံ သင်တန်းတက်
ပြီး အပြန်မှာပဲ ဝင်ပြသွားတာ”

“သူတို့ သိတော့ရော လာတောင်းပန်သေးလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် Phone နဲ့ဆက်ပြောတာလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူတို့က ဝိုင်းအိမ်လိပ်စာရော၊ Phone
နံပါတ်ပါ မသိဘူး ဦးရဲ့၊ ပုံပုံကိုလည်းမပြောပြခဲ့လို့ မှာထားတယ်
လေ”

ဦးဘုန်းသင်္ဂါက မျက်ခုံးမြင့်သွားပြီး အံ့သြသွားလေ၏။
...ဘာကိုသဘောကျသွား၍မသိ၊ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်
ညှိတ်ပါသည်။

“ဝိုင်းက ဂျက်စီဂျိမ်းပေါ့လေ၊ အရှောင်အတိမ်းကတော့
...သားပဲ။ အဲဒီချာတိတ်က ရုပ်ရော ဖြောင့်ရဲ့လား”

ထင်မထားသည့်မေးခွန်းကြောင့် ဒီတစ်ခါ အံ့သြသွားရ
တာ ဝိုင်းဖြစ်သွားပါ၏။ ရုပ်ဖြောင့်သလားတဲ့၊ ကြည့်ကောင်း
...လူငယ်ပုံစံဖြစ်သော်ငြား ပုံပုံကြုံပြောထားတာမို့ စိတ်ထဲမှာ
...ချစ်ဖြစ်နေတာလေ။ အခုလိုမျိုး ဝိုင်းကိုနာကျင်ထိခိုက်စေ
...လို့ သူက ချစ်ဖတ်မှ တကယ်အစစ်ပေပဲမဟုတ်ပါလား။

“မသိပါဘူး၊ စတွေ့ကတည်းက ဝိုင်းနဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့လူကိုး

“ဝိုင်းက နည်းနည်းပါးပါးကော ရန်မတွေ့လိုက်ဖူးလား၊

...လိုပဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှက်နေတာပဲလားကွာ”

“ဝိုင်းက ပုံပုံနဲ့မတူဘူးဦးရဲ့၊ အဲဒီလိုလူကြားထဲ စကား
...ပြောမိရင် လူတွေဝိုင်းကြည့်ကြမှာပေါ့၊ ရှက်စရာကြီး”

“ဪ! အခုရော ဘာမှမပြောဘဲ လျှောက်လာတော့
လူတွေ ဝိုင်းမကြည့်ဘူးလား။ ခုနဲ ဂိတ်ကနေ ကောင်လေးနဲ့
ယောက် ပါလာသေးတာဆို”

“ဟင်! ဦး ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ပြည့်လုံထွန်း တွေပြီး ပြောသွားတာ
လေ”

“အထွန်း ရောက်နေပြီလား”

“စောစောကပဲ ရောက်တယ်။ သူ့အသား နေလောင်
ပြီဆိုပြီး ပွစိပွစိပြောနေလို့ ဖူးဖူးတို့အုပ်စု ဝိုင်းရယ်ကြသေးတာ
ဒီကောင်တွေ့ မလွယ်ပါဘူး”

“အထွန်းကတော့လေ”

စောသေးတာမို့ အခန်းထဲမဝင်သေးဘဲ အပြင်ခုံမှာ
ထိုင်နေမိပါ၏။ ဦးလည်း အဲဒီလို လူတွေများတဲ့အချိန် အထဲမဝင်
သေးဘဲ အပြင်ခုံမှာထိုင်ပြီး လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ကာ
စာဖတ်နေတတ်တာ ဝါသနာပါလေသည်။ အေးအေးသေးသေး
နေတာက ဝိုင်းနဲ့တူနေတာလေ။

ဝိုင်းလည်း တခြားမိန်းကလေးတွေလို အားအားရှိ အပြင်
လျှောက်လည်ပြီး Shopping ထွက်တာမျိုးကို ဝါသနာမပါပေ။
အိမ်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ခြံထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်
တာမျိုး၊ ပန်းပင်စိုက်တာ၊ ခြံရှင်းတာ၊ အိမ်ကိစ္စအထွေထွေလုပ်
တာမျိုးကိုသာ အမြဲတမ်းလုပ်ဆောင်တတ်တာပါ။

သက်မွန်က အားတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး အိမ်ထဲမှာနေ
ရတာ အသက်ရှူကျပ်တတ်တဲ့ကောင်မလေးလို့ ကိုကိုပြောတာ
ကို ဝိုင်း ကြားဖူးတာအမှန်ပါပဲ။ ပုံပုံကတော့ အစားမက် အအိပ်
မက်တဲ့ ဝဝကစ်ကစ်ကောင်မလေးပါလေ။

“ဂျုံနယ်တဲ့သင်ခန်းစာ သင်ရတော့မှာ၊ ဝိုင်းလက်က
ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်! သင်ရတော့မှာလား။ ဝိုင်းက လက်က လိုက်မှတ်
မရလို့ အသံသွင်းယူမယ်ဆိုပြီး MP 4 ပဲယူလာတာဦးရဲ့၊ ဒုက္ခပဲ”

“ဟင်းဟင်း၊ သိပ်လန့်မသွားပါနဲ့ဦးကွ။ ခုမှသင်တန်း
အစပဲ ရှိသေးတာ။ မင်းတို့ကို ပစ္စည်းတွေ မကိုင်ခိုင်းသေးပါဘူး။
ခုမှအသက်လေး (၁၉) (၂၀) ရှိသေးတယ်။ ဒုက္ခကို မတပါနဲ့

ဦးဘုန်းသင်္ဂါက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနောက်လိုက်တာမို့ ရှက်စနိုးဖြစ်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဟောဟဲမြည်ကာ ရောက်လာသည့် ပုံပုံကြောင့် ပြောလက်စ၊ စကား ရပ်လိုက်ရပါ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ... ဘောလုံးလိမ့်လာသလို အပြေးအလွှားရောက်လာရတယ်လို့ ပုံပုံရယ်”

“နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်၊ အရေးကြီးတယ် ဝိုင်းရဲ့”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“ဒီညနေ သူတို့ နင့်အိမ်ကို လာမှာတဲ့”

“ဘယ်ကသူတို့လဲ၊ ပုံပုံရဲ့၊ စကားကို အရင်းမရှိအဖျားမရှိ ပြောပြန်ပြီ”

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲ၊ နင့်ကိုလက်ထပ်လက်စွပ် ဝတ်ပေးမယ့် ကောက်ချိတ်ပေါ့ ဝိုင်းရဲ့”

“ဘာရယ်”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသလို ဦးပါ မတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ပုံပုံက ဝိုင်းကို ရယ်စရာ စိတ်ဆိုးစရာ စကားမျိုးပြောတတ်ပေမယ့် ဒီလိုစကားကြီးစကားကျယ်မျိုးပြောတာ တစ်ခါမှ

ပြောလေ။ ပြီးတော့ တွေ့တာမှ နှစ်ကြိမ်သာရှိသေးတဲ့သူ့ကို အခြေအနေရောက်လာတဲ့အဆင့်ထိ ပြောစရာလား။

“နင်နော်၊ ဝိုင်းကို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောပါနဲ့”

“အေး ‘မဟုတ်က’ ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ ‘ဟုတ်က’ ဆိုရင်တော့ ဒါဒါဒေးဒေးဒေးဒါဖြစ်ပြီမှတ်”

“ကြည့်! ပြောပြန်ပြီ”

“ပြောရမယ်လေ၊ အဲဒီအကောင်က ဒီမနက်ပဲ ငါ့ဆီတစ်ပြီး မျက်နှာစန့်၊ ပြောလိုက်လို့ ငါ ဒေါသတွေ ထွက်ရတာ ပြောပါနဲ့”

“ဟင်! သူက ဘာလာပြောတာလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ၊ သူ့မေမေနဲ့ နင့်မေမေက ငယ်သူငယ်နှစ်ယောက် အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်မှာတဲ့။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကို နှင့်လွှတ်ပြီး သူတို့အိမ်နဲ့ နင့်အိမ် ရွှေ့လမ်းငွေ့လမ်းဖောက်၊ သူ့လက်ချင်း ဂဟေဆက်တဲ့အဆင့်ထိ OK မှာ စီပြည်နိုင်တယ်လေ”

“ကြည့်စမ်း! ဒီရောက်တာမှ နှစ်လပဲရှိပေလို့ပဲ။ ဇာတ်လမ်းက ထွင်တတ်နေလိုက်တာ”

“အဲ...”

ပုံပုံ၏ဟန်ပါပါ Style ကိုကြည့်ရင်း ဝိုင်း တအံ့တသြ ဖြစ်သွားသလို ဦးထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာလေ၏။ သက်ပုံချစ်ကတော့ ခါးပေါ်လက်တင်လျက် Action ခန်း စချေလေပြီ။

“ပြဒါးတစ်လင်း သံတစ်လင်း၊ အရှေ့အနောက်၊ နံသာဆီနဲ့အီး၊ ခေါင်းနဲ့ပန်း၊ ဆီနဲ့ရေလို ဝေးပါဆိုတော့ ဒင်းက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ”

“အင်း”

စကားဆက်ရန်၊ ထောက်လိုက်တော့ ပုံပုံက သက်ပြင်းချ ခြေဆောင့်ကာ ဆက်ပြောလေ၏။ ပုံစံက ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဈေးသည် Style အပြည့်နှင့်ပါလေ။

“နင်ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ပေါင်တဲ့၊ ဝိုင်းနဲ့ငါ ကျောချင်းကပ်နေမှတော့ နင်လာချဲ့လို့ ရမှာလားတဲ့။ ကြားလေသွေးလို့ ဝေးဖို့မရှိ ကျောပေးထားလည်း နွေးပါ၏တဲ့”

ဦး၏တဟားဟားရယ်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာတော့၏။ ဝိုင်းမှာ စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ ရယ်ရမှာလားမသိဘဲ အီလယ်လယ်သာဖြစ်နေရလေသည်။ အဲဒီကောင်ကတော့ ဝိုင်းကို နှောင့်ယှက်နေကျတတ်တဲ့ကောင်လေးတွေထက်ပိုပြီး ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ပြောပုံဆိုက အမြင်ကပ်လိုက်တာနော်၊ ဝိုင်းကိုများ သူပြောတာနဲ့ ခေါင်းအမြန်ညှိတ်မယ်မိန်းကလေးလို့များ ထင်နေရတယ်လို့”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ ဝိုင်းရဲ့၊ သူက နင့်အညှာကို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတာကိုး”

“ဘာအညှာလဲ”

“မိဘစကားနားထောင်တဲ့ သမီးအလီမ္မာဆိုတဲ့ အညှာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့၊ သူ့မိဘတွေနဲ့ နင့်မိဘတွေချင်း ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်လိုက်တော့ နင်တော့ လျောင်အိမ်ထဲ ပိတ်မိတဲ့ငှက်ကလေးလို ‘ဝို’ခနဲနေအောင် သူ့အရယူတော့မပေါ့တဲ့။ နင်မှ ပဲကြားက ဆားမဖြစ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မတုန်း”

ဝိုင်းမျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ ပုံ့ပြောတာ တကယ် ဖြစ်နိုင်မလား။ ဝိုင်းကို ဘယ်သူဘယ်ဝါတို့ရဲ့သမီးဆိုတာကို အထိ အကျဖြင့် မသိသေးပါဘဲ ချက်ကျကျတွေးထားတာတော့ လွန် သည်ထင်လေ၏။

စိတ်တွေတိုလိုက်တာနော်၊ လူချင်း စတွေ့ကတည်းက ဝိုင်းမျက်နှာကို ဘောလုံးနဲ့ကန်မလိုဖြစ်တာတစ်ခါ၊ ကားပေါ်မှာ ဝိုင်းလက်ကို လက်ဆစ်လွှဲအောင်လုပ်တာ တစ်ကြိမ်၊ နာကျင်စေ ပြီး အခု လူချင်းမဆုံတာတောင် ဝိုင်းရင်ထဲကို ရှုပ်ထွေးစေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ဝိုင်းကို စိတ်ကြည်လင်စေအောင်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် စိတ်ကြည်နူးအောင်၊ အမြဲတစေထားတတ်သည့်ကိုကိုလိုလူမျိုး ဘာကြောင့်များ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမနေတာပါလိမ့်နော်။ ကိုကိုနှင့် အဆင်ပြေပြေပြောဆိုနိုင်သော်လည်း အန်တီထားနှင့် သက်မွန် တို့ကြောင့် သံယောဇဉ်ကို မျှီသိပ်ထားရတာလည်း ဝိုင်းကိုယ် ဝိုင်း အသိဆုံးပါပဲ။

လောကမှာ (၅၂၈)နဲ့ချည်တဲ့ကြိုးလောက် ခိုင်မြဲတည်

တဲ့တဲ့အရာလောက် ဘယ်လိုကြိုးမျိုးက ခိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ဝိုင်းမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ ပုံ့ပုံရယ်၊ ကြိုပူမနေပါနဲ့”

“မပူလို့မရဘူးဟဲ့၊ ဒင်းက ငါ့ဆီကနေ နင့်ကိုလုသွား မယ့်ကိစ္စကြီး”

“သက်ပုံပြောပုံက ဝိုင်းကိုအပိုင်ရထားသလိုကြီးပါလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးရဲ့၊ ဝိုင်းရဲ့လက်ကို ကိုင်ခွင့်၊ ဝိုင်းရဲ့ ပါးကို မွှေးခွင့်မျိုး ပုံ့ပုံပဲ ဦးဦးဖျားဖျားရဖူးတာရှင်”

“ဟာ! ဒါဆို မင်းက ယောက်ျားလျာလား သက်ပုံချစ်”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ပုံ့ပုံချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကြည့်မရတဲ့ ကောင်နဲ့ သဘောမတူလို့ ပြောနေတာပါ ဦးရဲ့။ အဲဒီကောင်က မျောက်ရှုံးအောင်ကို ဆော့တာ ဦးရဲ့။ ကလေးစိတ်မကုန်ဘဲ လမ်း ထဲကချာတိတ်တွေနဲ့ လုံးထွေးဆော့လားဆော့၊ အဲဒီလိုမဟုတ် ရင် အိမ်ထဲမှာ အန်တီနီးနီးကို ဖားပျံဖမ်း၊ ပိုးဟပ်ဖမ်းပြီး လက် ပါးထဲ သွားထည့်၊ မမနွေးနွေး စာဖတ်နေတုန်း လုံခြုံည်ပေါ်ကို တီကောင်ရွှစ်ရွှစ်ဖမ်းပြီး ဖျတ်ခနဲသွားပစ်ထည့်လို့ လန့်ရပေါင်း ကို မနည်းတော့ဘူး”

“အဲဒီလောက်တောင် ဆော့တယ်ပေါ့လေ”

“ဘယ်ကဦးမလဲ ဦးရဲ့... အိမ်မှာ စ၊စရာလူကုန်ရင် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး ပုံပုံအိမ်ကို လှမ်းအော်သေးတာ”

“ဘယ်လိုအော်လဲ ပြောပါဦး”

“နင့်ဝိုက်ထဲ ဒီနေ့ ထမင်းဘယ်နှပိသာ ရောက်ပြီလဲ စည်ပိုင်းမရဲ့တဲ့။ ပုံပုံဟာ ပုံပုံ ဝဝလေးဖြစ်တာကို မနာလို မရွံစိမ့် ပုံနဲ့လေ။ သူကဖြင့် ဝါးခြမ်းပြားကို ဖျာပတ်ထားသလို အရိုးပဲရှိ တာကိုး”

ပုံပုံ ပိုပြောနေတာမှန်း ဝိုင်းသိပါ၏။ သူ့ထံမှာ အရိုးတွေ ချဉ်းမဟုတ်ဘဲ ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေနဲ့ ဗလကောင်းတဲ့ ကောင်လေးဆိုတာကို ဝိုင်းက မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ဖူးတာလေ။ ကောင်းပြီ သုတဉာဏ်၊ ရှင်ရောက်လာမှတော့ ဝိုင်းနဲ့တွေ့ကြ သေးတာပေါ့လေ။

အခန်း (၁၆)

“ပါပါကတော့ ငါ့ကိုအားမပေးဘူး ဝိုင်းရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီသင်တန်းတက်တာကိုလေ၊ မိဘဘိုးဘွားပိုင်လုပ်ငန်း မှာနဲ့ မုန့်တိုက်ကို ကော်ဖီဆိုင်တို့ဖွင့်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တဲ့”

“ဟယ်! ဝိုင်းတို့က အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မရှိပါဘူး၊ တခြား သင်တန်းတွေ တက်စရာမရှိတော့လို့ ဒါကိုတက်တာပါလို့ မပြော ချဘူးလား ပုံပုံရဲ့”

“ပြောတာပေါ့၊ နင့်ကိုတောင် ပြောသေးတာ။ အိမ်ထဲ

က အိမ်ပြင်မထွက်ခိုင်းတဲ့သမီးကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ပဲ နှိပ်
တဲ့။ ဘာအလုပ်မှ ခိုင်းဖို့ရှိမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ၊ ဟိဟိ”

ကားဂိတ်ကိုလျှောက်လာရင်း ဘယ်လက်ဖြင့် ပုံပုံလည်
မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်မိပါ၏။ စောစောလေးကတင်
ကို ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူဘူးပြောပြီး ခုတော့ ပါပါပြောတာ
ကို ဖောက်သည်ပြန်ချရတယ်လို့။

“နင်နော်၊ ခုနကဖြင့် ဟိုကောက်ချိတ်နဲ့ သဘောမတူ
ဘူးပြောထားပြီးတော့။ အခု လာပြန်ပြီလား နောက်တစ်ချိန်

“မှန်တာပြောတာပဲလေ၊ သူ့လိုမျက်နှာပြောင်တဲ့လူ
မျိုးနဲ့တော့ သဘောမတူနိုင်ပေါင်။ မသကာ၊ ဦးဘုန်းတို့၊ ထို
တို့လိုလူမျိုးနဲ့ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်...ဟဲ့၊ ပလုတ်တုတ်”

တကယ့်ကို အလန့်တကြားဖြစ်သွားတာ အမှန်ပါ။ အဲဒီ
နား ဝေါခနဲထိုးဆိုက်လာသည့်ကားပေါ်မှ ကိုကိုက လက်ထောက်
ပြလျှက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုး။

“ဟိုင်း! ဝိုင်း... သင်တန်းဆင်းပြီလား”

“ဟုတ်၊ ကိုကို Duty ပြီးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လာလေ၊ အိမ်အတွင်းပြန်ကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ နေပါစေ ကိုကိုရဲ့၊ ပုံပုံလည်းပါနေတော့

အဲတို့ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်ပါမယ်”

“ဪ၊ ပုံပုံကိုလည်း ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့။ လမ်း

အနားပဲ ရပ်ပေးလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တာပေါ့ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုစဉ်းစားနေတာလဲ၊ လာ၊ Let's go!”

ကိုကို အပြေးဖြင့်ခေါ်သည်နှင့် ပုံပုံက ဝမ်းသာအားရဖြင့်
အိမ်ခေါ်ကိုဖွင့်ပြီးချေပြီ။ မိမိတို့ သွက်ချက်ကတော့ မြန်ပါလေ။

အိမ်ခန်းမှာပင် တက်လိုက်ကြတာမို့ ကိုကိုဘာမှမပြောဘဲ ကား
အနားထွက်လိုက်လေ၏။ ဒီကားပေါ် ပါလာတာကို သက်မွန်

အင် ဘာပြောဦးမှာပါလိမ့်နော်။

“ဟိုကောင်လေး လာသေးလား”

“ဟင်... ဘယ်ကောင်လေးလဲ”

ရင်ထဲ စိုးထိတ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

မဟုတ်တာလုပ်ထားမိတဲ့လူလို အမြဲအထိတ်တလန့်ဖြစ်

နေရတာကိုး။

“လမ်းထဲ လာလာနေတဲ့ ချာတိတ်ကို ပြောတာပေး
ဝိုင်းရဲ့”

“ဪ၊ မိုးထက်က သက်မွန်နဲ့လည်း ရင်းနှီးပါတယ်
ကိုကိုရဲ့။ လမ်းထဲလာတာမြင်တာနဲ့ ဝိုင်းဆီလာတဲ့လူလို့ မမှတ်
လိုက်ပါနဲ့”

“ဝိုင်းပြောတာ ကိုယ်ယုံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်
လေး၊လာတာ ဝိုင်းဆီကိုဆိုတာ အသေအချာပဲ”

ဝိုင်း အံ့သြသွားရပါ၏။ မိုးထက်ကျော် လာလာနေတာ
လမ်းထဲကလူတွေ အကုန်မြင်ကုန်တာပါပဲလား။ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်
တုန်းကများ ဆုံခဲ့လို့ သိနေပါလိမ့်။

“ရပြီ ကိုကို၊ ပုံပုံ ဒီထိပ်မှာပဲ ဆင်းလိုက်တော့မယ်”

“OK...”

“လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

“ရပါတယ် ပုံပုံရယ်၊ မောင်နှမတွေပဲလေကွာ။ တကယ်တော့”

တကယ် ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး... See you!”

“တုတ်တာ ကိုကို”

ပုံပုံကို လက်ပြပြီး ကားကိုပြန်ကွေ့ခဲ့တာမို့ အိမ်ကိုပြန်
အုပ်ထဲ ထင်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကိုကိုကားက ဝိုင်းတို့လမ်း
ထဲ ပြန်မဝင်ဘဲ တခြားတစ်ဖက်ကိုကူးပြီး ဆက်မောင်းသွားတာ
အံ့သြသွားရလေ၏။ ကိုကို ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ပါလိမ့်။

“ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ကိုကို၊ အိမ်မပြန်ဘူးလား”

“အိမ်ပြန်ရင် ပြောချင်တာ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ ဝိုင်း
အေးလေးပါ... အလွန်ဆုံးကြာ နာရီဝက်ပေါ့”

ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်။ ဝိုင်းတို့နှစ်
ယောက်မှာ ဘာပြောစရာစကားများ ရှိနေပါသလဲ။ မေမေ အတန်
အသင့်ပေးထားပါလျက် ကိုကိုက ဝိုင်းနှင့်အနီးဆုံးကို အမြဲ
အသိနေတာလေ။ ဒီလိုရိုးရိုးသားသားပြောတာကိုတောင် မပြော
နိုင် ဘယ်လိုစကားမျိုးပြောဖြစ်မှာတဲ့လဲ။

“ဝိုင်း ဗိုက်ဆာနေပြီကိုကိုရဲ့၊ အိမ်ပြန်ရင် ရောက်နေပြီ”

“ဟဟဟ”

“ဝိုင်း ဆာနေရင် ကိုယ်ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့။ ဘာ”

စားချင်လဲ၊ ပြော၊ စားချင်တဲ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်မယ်”

“ဟင်! ခဏနေရင်ပဲ ညနေစာ စားရတော့မှာကို တခြား ဥစ္စာတွေ မစားချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ နဂိုကတည်းကမှ ဝိုင်း အစားနည်းလို့ မေမေဆူနေတဲ့ဟာ။ အခုအပြင်စာတွေ စား အိမ်မှာ ထမင်းပြန်မစားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

“ဒါများ ဝိုင်းရယ်... ဗိုက်သိပ်မပြည့်တဲ့ အရည်မျိုး သောက်ပေါ့။ ဝိုင်းဖျားတုန်းက ကြေးအိုးသောက်လို့ ကောင်း တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆိုလည်း ကြေးအိုးပဲ သောက်ကြမယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ဝိုင်းရဲ့”

“ဝိုင်းက လက်နာနေတာလေ ကိုကိုရယ်”

“ဒီတော့လည်း ကိုယ်ခွဲကျွေးတာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့၊ ဘာသာ တာလိုက်လို့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝိုင်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရလေ၏။ တမင်စတာမျိုးလား

သတယ်ပဲပြောတာပဲလား မသိတာမို့ ကိုကိုမျက်နှာကို လှမ်းကြည့် တော့ ပြုံးမြဲရယ်လေ။ ဘာသဘောပါလိမ့်နော်။

ကားကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ရလေ၏။ ဝင်ဆို နင် ဝင်ပြီး၊ စားဆိုရင် စားရတာ ဝိုင်းရဲ့တစ်သက်လုံး နာခံရတဲ့ ဆီနဲ့တွေ့ပဲ မဟုတ်လား။

“ကဲ၊ လာ... ဘာစားချင်လဲ”

“ကြေးအိုးမသောက်လို့ဖြစ်လား”

“ဒါဆို ထမင်းစားချင်လို့လား”

“ဟင်၊ မစားချင်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဝိုင်းကြိုက်တဲ့ ဥချဉ်ရည်ဟင်းချက်တာ ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီလေးမုန့်လေးတော့ ဗိုက်ထဲဖြည့်လိုက် ဝိုင်းရယ်၊ လာ၊ ဒါဆို ကော်ဖီဆိုင်ပဲ ဝင်ကြတာပေါ့”

တော်ပါသေးရဲ့၊ လက်သိပ်မသုံးရတဲ့အစားအသောက် ဖြစ်နေလို့လေ။ တော်ကြာ ပြောတဲ့အတိုင်း လူရှေ့သူရှေ့ မုန့်ခွံ နှုတ်နေမှ အခက်ပါပဲ။ စားသောက်ဆိုင်ဘေးရှိ ကော်ဖီဆိုင်မှန်

တံခါးကိုတွန်း၍ ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။ အပြင်ကို မြင်နေရသည့်စားပွဲများမှာပင် ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“ပူတင်းစားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါင်မုန့်ကြော် စားလား”

ဝိုင်းနှစ်သက်သည့်အစာတွေမို့ ဘာကိုရွေးရမှန်းမသိဘဲ နေစဉ် Waiter တစ်ယောက်က ဝိုင်းတို့နား ရောက်လာလေ၏။

“နှစ်ခုစလုံး မှာလိုက်မယ်လေ၊ နော်”

ပြောရင်း၊ မှာလိုက်ပြီမို့ ဝိုင်းငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ ဆိုင်ထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်တော့ ခုံတွေက စားပွဲတစ်လုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လုံးစီသာ ရှိနေတာမို့ အံ့သြသွားရလေသည်။ ဒါ စုံတွဲတွေသာ ဝင်ထိုင်နေကျဆိုင်များ ဖြစ်နေသလား။ ဟိုးထောင့်ဆုံးခုံမှာ တစ်တိုးကျိတ်ကျိတ် စကားတွတ်ထိုးနေသည့်စုံတွဲအပါအဝင် အားလုံးမှ သုံးခုံမှာသာ လူရှိနေလေ၏။

“ဘာလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူမှမရှိလို့”

“ဒီဆိုင်က လူရှင်းတယ် ဝိုင်းရဲ့၊ တခြားလမ်းဘေးဆီ

တွေလိုမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ညဘက်မှာ ပိုလူစည်တယ်”

“ကိုကိုရောက်ဖူးတယ်ပေါ့”

“အင်း၊ နွေးနဲ့ နှစ်ခါလား၊ သုံးခါလား၊ လာဖူးတယ်”

မမနွေးနဲ့တဲ့၊ အင်းပေါ့လေ... ဆေးရုံချင်းတူ ဆရာဝန်

တွေပဲမို့ အတူသွားလာစားသောက်တာ ဘာများဆန်းလို့လဲ။ ပြီးတော့ ပုံပုံပြောဖူးသလို ကိုကိုနဲ့မမနွေးကို လူကြီးတွေ သဘောတူတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ထိုင်၊ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ရင်ထဲ ဘာညာဘာညာတွေဖြစ်ပြီး သာယာတဲ့ စကားတွေ ပြောပေတော့မပေါ့။

အတွေးဖြင့် ပြုံးလိုက်မိစဉ် ကိုကိုထံမှ စကားသံထွက်လာလေ၏။

“ဝိုင်း”

“ဟင်”

ကော်ဖီဖွန်းကိုမွှေရင်းမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အလို! ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက တောက်ပလွန်းလှချည်လား။ ဝိုင်းကို ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးနဲ့များ ကြည့်နေပါသလဲ။

“ဝိုင်းကိုပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း... ပြောလေ”

ကော်ဖီကိုတစ်ခွက်သောက်ရင်း ပြောတော့ ကိုကိုမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာလေ၏။ အရှိန်ယူနေရအောင် ဘယ်လိုအထူးအဆန်းစကားမျိုး ဝိုင်းကိုပြောမှာတဲ့လဲ။ တစိုက်မတ်မတ် အကြည့်တို့နှင့်အတူ ကိုကိုထံမှ အသံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာလေ၏။

“ဝိုင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဟင်!...”

“အဲဒါ အခုမှဖွင့်ပြောဖြစ်တာ”

လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခန်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ရည်းစားစကားအပြောခံရတာ ဝိုင်းအတွက် အထူးအဆန်းမှမဟုတ်တာပဲ။ သို့သော် မမျှော်လင့်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ထံမှ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတာမို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရသည့်အဖြစ်ပါလေ။

“ယုံပါ ဝိုင်းရယ်”

“ကိုကို၊ ဝိုင်းက ကိုကိုကို...”

“နေဦး၊ ဝိုင်း၊ ကိုယ်၊ ဝိုင်းဆီက ချချက်ချင်းအဖြေမလိုချင်ဘူး။ ဝိုင်း အချိန်ယူ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ကိုယ်ကို အဖြေပြန်ပေးစေချင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း ကိုယ်ကိုလက်ခံပါတယ်ဆိုတဲ့အဖြေတစ်ခုတည်းကိုပဲ ကိုယ်လိုချင်တယ် ဝိုင်း... ဘယ်သူ့ယောက်၊ ဘယ်သူ့တားမြစ်ပိတ်ပင်ကန့်ကွက်ခြင်းမျိုးမပါဘဲ ဝိုင်း ချဲ့သီးသန့်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချစေချင်တာမျိုးပါ”

ကဲ၊ ဘယ်လိုပြန်ပြောလို့ရပါတော့မလဲ။ ဝိုင်းကို ဘာမှပြောခွင့်မရအောင်ကို အဖွင့်အပိတ်ကို သေသပ်ကျနစွာ ဖွင့်ပြီး သိမ်းသွားတာ ပညာသားပါလွန်းနေတာလေ။

“ဝိုင်းပြန်ချင်ပြီ”

“ကိုယ်ပြောတာကို စဉ်းစားပေးမှာလား။ အဲဒါကို အရင်ပြောဦးမှပေါ့”

အမိန့်လေလား။ ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ထရပ်တော့ မျက်နှာနီနေမည်မှန်း ဝိုင်းကိုယ်ဝိုင်း၊ သိနေပါ၏။ စားသောက်ထားသမျှသင့်ငွေကိုရှင်းပေးပြီး ကားမောင်းပြန်သည့်လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်စကားကိုမျှ ကိုကိုမပြောတော့ပါလေ။

၂၂၀ ■ စေသဒ္ဒါစောင်

ခြံဝမှာ ရပ်ပေးလိုက်သည်ကားပေါ်မှဆင်းစဉ် ကိုကိုကို
တစ်ချက်မျှမကြည့်ရဲ။ ကျေးဇူးစကားပင် မပြောဖြစ်ဘဲ ခြံထဲဝင်
ခဲ့၏။ အိမ်ဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်၍ အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ဝမ်းသာအားရ
လေသံဖြင့် အော်လိုက်သည့် 'ချစ်စရာလေး' ဟူသည့်အသံကြောင့်
ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရလေ
တော့သည်။

■■■

သံယောဇဉ်နဲ့အစပျိုးခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ယုံကြည်ပေးနိုင်ပါ
မလား...ကန့်ကွက်ခြင်းမိအားတွေ များလွန်းနေပေမယ့် မင်း
အပေါ်ချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းရဲ့ထုထည်က အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမား
သာလွန်နေတာကို မြင်ပေးလှည့်ပါ... 'ချစ်တယ်'ဆိုတဲ့စကား
လေးတစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်ကမ္ဘာကို လှဝေဆာခွင့်ပေးလှည့်ပါလား
ကလေးရယ်...

ဥက္ကဋ္ဌ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သမ္မာ

ကောင်မလေးရေ...

အရောင်အဆင်းမဲ့

ငါ့ရင်ခုန်ခြင်းလရောင်အောက်မှာ

အလစ်အငိုက်ဝင်လာတဲ့

ငါ့မျှော်လင့်ခြင်းအတွက်

ရင်တစ်ခုလုံးကိုရင်းပြီး

ငါ့ချစ်ခြင်းတွေကို

ထုပ်ပိုးထားသူပါ...

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့

ငါ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးကို

မီးပုံရှိလိုက်ချင်သလား...

ရင်အုံတစ်ခုလုံးကို

ရင်းပြီးပြောခဲ့တဲ့

'ချစ်တယ်'ဆိုတဲ့

နှုတ်ထွက်စကားအတွက်

ကမ္ဘာကြီးလည်ပတ်နေသရွေ့

(မင်းကို)

နှလုံးသွေးနဲ့အတူ

ဝက်တွယ်နေဦးမှာပါ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကလေးတော့

ကောင်မလေးရယ်...

ငါ့ချစ်ခြင်းတွေက

နင့်နဲ့လုံးသားမှတစ်ပါး

အခြားသောအရာတို့၌

ဆွံ့အနွဲ့ရတာလေ...

အခန်း (၁၇)

“အား... ဉာဏ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လားမေမေ
လကလေးက ဉာဏ်ရဲ့ Sweet Heart ပါဆိုနေမှ။ တွေ့
ဆုံမဟုတ်လား... ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းသလဲဆိုတာ
ဦး”

“ဟယ်! သားရယ်၊ ညီမလေး တော်တော်ရှက်နေပြီ။
နာလေးတောင် နီလို့”

အလှအယက်နှုတ်ဆက်စကားပြောနေကြသည့် မမနွေး
အန်တီကို ပြန်မနှုတ်ဆက်ဘဲ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်မိ၏။

ဖေဖေ ပြန်မရောက်သေးတာမို့ အိမ်မှာ သူတို့မိသားစုသုံးဦး
ဝိုင်းတို့သားအမိသာ ရှိတာလေ။

“လာလေ သမီးရဲ့၊ သမီးကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ဝိုင်း ရေချိုးမလို့ပါမေမေ”

“ခဏလေးပါ သမီးရဲ့၊ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့
သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အ
လေးဘာလေး ဖြေပါစေဦး။ သားပြောတာ အဟုတ်ပဲ၊ သမီး
ငယ်ငယ်တုန်းကလိုမျိုး ခုထိ ချစ်စရာကို ကောင်းနေတုန်း
အမယ်လေးနော်၊ ဘယ်နှနှစ် ဘယ်နှမိုးတုန်းက

မျိုးကို လာစပ်ပြနေတာပါလိမ့်။ ပုံပုံပြောသလို သူ့အမေနဲ့
ရဲ့မေမေက ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာကို မြင်ရုံနဲ့ သိနေရပြီ
ဒင်းကတော့ ခုံမှာထိုင်နေပေမယ့် မငြိမ်မသက် မြောက်
ဖြစ်လို့ရယ်ပါ။

“ထိုင်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ရပါ၏။ ကိုကိုရင်ဖွင့်

ကြောင့် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ပြီး ဦးနှောက်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်
အိုဟု နောက်ထပ်နှောင့်ယှက်ဦးမယ့်လူက အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေ
ဦးလေ။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ သုတဉာဏ်...

“မြတ်နိုးက မေမေ့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းလေ သမီးရဲ့၊ သား
ကြောင့် သမီးလက် အခုလိုဖြစ်သွားတာကို လာတောင်းပန်ရင်း
ပြန်ဆိုကြတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဖြူနဲ့အန်တီတို့ ကွဲကွာနေ
တာ သမီးနှစ်နှစ်အရွယ်လောက်ကတည်းကပေါ့။ ကြည့်ပါဦး၊
ဖြူသမီးလေးက ကျက်သရေရှိတာထက် ချစ်စရာကောင်းတာက
ပိုနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် မြတ်နိုးရေ၊ ကိုအောင်ဆို သမီးကို အပြင်
ထွက်တိုင်း စိတ်မချလို့ အမြဲမှာမှာနေရတာ။ အဲဒီလိုပုံစံလေးကို
ဒီယောက်ျားလေးတွေက စချင်နောက်ချင် နှောင့်ယှက်ချင်ကြ
တာလေ”

“အဲဒီထဲမှာ ဉာဏ်ရော ပါနေလားဟင်”

အိုးမလုံသလို သူ့အမေးကြောင့် ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်

မိန်း။ သူကတော့ ပီဘီအပြစ်ကင်းသည့်နှယ် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ ဟင်းနော်၊ ဒင်းကြောင့် လက်မှာ POP ထီးရတာတောင်မှ ဒင်းကိုယ်ဒင်း အပြစ်ကင်းသလိုပုံမျိုး နဲ့ ဘယ်ဘဝက ရေစက်နဲ့ လာကိုကြုံနေသလဲမသိတော့ပါဘူး။

“ကဲ၊ သားကတောင်းပန်မှ သမီးက ကျေအေးပေးပေါ့ ဉာဏ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မမကလည်း မောင်လေးကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ မမကိုတော့ ညီမလေး တွေ့ဖူးထင်တာပဲ”

ရောသလိုပါပဲလား... ပုံပုံအိမ်ကို လေးငါးခါလောက် ရောက်ဖူးပေမယ့် မမနွေးကို ဝိုင်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူး မတွေ့တာအမှန်ပါ။ ကိုကိုနဲ့သဘောတူထားတာတဲ့လား။ ခေတ်မီတင့်တယ်လှပသည့်မမလှလှလေးကို မနာလိုသလိုမဖြစ်ပေ။ တင်းတင်းမာမာကြီးဆက်ဆံဖို့တော့ အားမပေးပါလေ။

“ဝိုင်း၊ ပုံပုံအိမ်ကို တစ်ခါတလေတော့ သွားဖူးပါတယ်”

“မမကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ်... အားရှိစရာပဲ၊ နွေးတို့အိမ် ဒီလောက်ဆူဆူ ညီညီဖြစ်တာတောင် ဝိုင်းလေးက သတိထားမကြည့်ဖြစ်ဘူးတဲ့”

“ဉာဏ်ကိုတော့ သူသိပါတယ် မမရ”

အမယ်၊ ပေါ်တင်ကြီးကို ရောချတာပါပဲလား။ မရှိမလန့်သတ်တဲ့ဉာဏ်ကတော့ အောချလောက်ရပါပေရဲ့။

“မသိချင်ပါဘူး”

“ဟာ၊ ဝိုင်းကလည်း အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ်တိုင်း ဆုံတာ နှစ်ခါရှိနေပြီ”

“အဲဒီနှစ်ခါလုံး ဝိုင်းပဲ နာရတာမဟုတ်လားရှင့်။ ဝိုင်းနာအောင်လုပ်တဲ့လူမျိုးနဲ့တော့ မရင်းနှီးချင်ပါဘူး”

“အဲလောက်ထိတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ လကလေးရာ။ အဲဒီတွေက မတော်တဆဖြစ်သွားရတာတွေပါ”

လာပြန်ပြီ ‘လကလေး’၊ လူကိုခေါ်ချင်သလို နာမ်စားသိပြီးတော့ကို ခေါ်နေတော့တာပဲ။ ဒီလောက်ထိ တရင်းတနှီး ခြုံငုံနေတာကို တားမည့်သူမရှိ။ မေမေကလည်း ဟန်တားခြင်း

၂၃၀ □ မေသဒ္ဒါစောင်

တောင်မရှိဘဲ ခွင့်ပြုထားသလိုဖြစ်နေတာလေ။

“အဲဒီမတော်တဆတွေက ဝိုင်းအတွက် ထိခိုက်နိုင်စရာတွေချည်းပဲလေ”

“ဒါဆို ဝိုင်းကျေနပ်အောင် ကိုယ်ဘယ်လိုပြန်လုပ်လေ့ရှိမလဲဟင်။ မျက်နှာစုတ်ပြတ်အောင် နံရံနဲ့ပစ်ဆောင့်ပေးရမလားလက်ကျိုးအောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိုက်ချိုးပေးရမလား...”

“ဟဲ့!”

“အို၊ ဒီကလေးကတော့ ပြောတော့မယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

လူကြီးနှစ်ဦး ရင်ဘတ်ဖိသွားရသလို မမနွေးက နေထိုင်ဖြစ်သူ၏လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်ပါလေ၏။ ဟွန်း! ထူးမှာလဲ... ဘယ်လိုပဲပြောပြော နှစ်နာတဲ့လူက ဝိုင်းပဲမဟုတ်လား။

မေမေက နှစ်ယောက်ထိုင်ထိုင်ခုံမှာမှ ဝိုင်းနှင့်အတူ သလိုဖြစ်ပြီး ဝိုင်းရဲ့လက်ဖဝါးကို အသာယူပြီး ကိုင်လိုက်လေ။ အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခုမှ မပြောပါဘဲ ဝိုင်းကို ဘာလို့အမေ

သိသွားမှီ ခွင့်မပြုတာပါလိမ့်နော်။

“သမီး”

“ရှင်၊ မေမေ”

“မေမေပြောတာ သေချာနားထောင်”

“ဟုတ်”

လုပ်ပြန်ပြီ။ ခုနကပဲ ကိုကိုပြောတာကို ခေါင်းညိတ်နာခံပြီး ပြန်လာတာမှ ပူပူနွေးနွေးပဲ ရှိသေးတာ ခုတစ်ခါ နားထောင်ကြည့်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောစရာတွေ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်နော်။

“သမီးကို သားနဲ့ မေမေတို့သဘောတူထားတာ ဟိုးသိသိဝေသိကတည်းကပဲ”

“ဟင်!”

ဝိုင်းမျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။ နားထဲမှာ အဝိုက်ကွဲသည့်နှယ် ဒိန်းခနဲပြည်သွားသံက အကျယ်ကြီးပါလေ။ အလိုလေး!... ဗေဒင်ဆရာမ၊ မိပုံ ဟောသလို အတိအကျကြီးကို နှိမ့်နေတော့တာပါပဲလား။ ဒါကြောင့် သူကြိုပြောထားတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိတ်တွေ တိုလိုက်တာနော်။ ကိုကို စကားပြောလိုက်တုန်းက ရှက်စနိုးစိတ်က ဘယ်ဆီကို ထွက်ပြေးသွားသည်သိလား။

“သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်လို့မရပါဘူးဆိုမှ၊ မေမေကလည်း”

“ဟဲ့၊ လူကြီးက အကောင်းပြောနေတာကို ကန့်သတ်တိုက်ချင်ပြီ။ သမီးကို သမီးဖေဖေ စိတ်ပူတတ်တာကို သိရဲ့သားနဲ့ ဝိုင်းရယ်”

“ဝိုင်းက ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“လုပ်မှာစိုးလို့ ပူရတာပေါ့၊ ခြံရှေ့ ရစ်သီရစ်သီလာထိုင်တဲ့ကောင်လေးက တစ်မျိုး၊ ကားဂိတ်မှာ လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ ပြီးတော့ ရှေ့ခြံက သားမိနဲ့ပါ ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး ဝိုင်းရဲ့”

“ဟောတော်... သမီးလေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို ဘေးနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါလား”

“ဟုတ်တယ် မြတ်နိုးရေ၊ သားဉာဏ်ကိစ္စက ငယ်ငယ်တုန်းက စသလို နောက်သလိုမျိုးပဲ ရှိခဲ့တာမို့ သူ့အဖေက ဒီကုမ္ပဏီလောကထဲကပဲ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့သားနဲ့ ရည်ရွယ်

ဖို့ ရှိနေတာ၊ မတော် ကိုယ်သဘောမတွေ့တဲ့ကလေးမျိုးနဲ့ ပါသွားမှ အခက်ဆိုပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပူနေရတာကွယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဖြူတို့မှာ ရှားရှားပါးပါး ဒီသမီးလေးပဲ ရှိတာကိုး”

ဝိုင်းက မျက်နှာစူပုပ်ပြီး ဆက်ထိုင်နေရလေ၏။ သူက ဝိုင်းရှေ့တည်တည်ရှိရုံမှာ ထိုင်နေပြီး အစ်မဖြစ်သူကို ဘာတီးတိုးပြောလိုက်သည်မသိ၊ မမနွေးက မေမေ့ကိုမေးလိုက်လေသည်။

“မိနဲ့က ဘယ်လိုစိတ်မချရတာပါလဲ အန်တီ”

“သားမိက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့၊ သူတို့အမေထားကမှ အကြောင်း”

“အန်တီထားက အာပြောလို့လဲဟင်”

“ထားက အန်တီတို့ငယ်ငယ်က ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း ရှိခဲ့တာတွေကစပြီး မကျေညက်နိုင်တာ အခုထိပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့သမီးဈေးကလည်း ဝိုင်းကို အမြဲပြဿနာရှာတတ်လို့လေ။ ဒါကြောင့် ခပ်ကင်းကင်းပဲနေဖို့ ပြောထားရတယ်။ ဗိုကိုတော့ တူလိုသားလို အန်တီတို့ချစ်တာပါ သမီးရဲ့”

“အဲဒီလိုကြီးလား၊ ထားက မြတ်နိုးတို့နဲ့ကျ လေပေး
အဖြောင့်သား ဖြူရဲ့၊ သမီးကြီးနွေးနဲ့ ပေးစားမလားဆိုပြီး နှစ်ခါ
တောင် ပြောဖူးသေးတာ”

“မေမေကလည်း နွေးတို့က သူငယ်ချင်းတွေကို”

“ဂုဏ်ချင်းထပ်တော့ မြတ်တာပေါ့ မြတ်နိုးရယ်”

“ဪ၊ အဲဒီလိုပြောရအောင် ဖြူတို့က ဆင်းတောင့်
ဆင်းရဲဖြစ်နေလို့လား”

“မေ့! မေပြောတာ ဉာဏ်နဲ့သဘောတူတာဆို”

“ဪ... အေးပါဟဲ့၊ စကားပြောကောင်းနေတာ ဒင်း
က တစ်မှောင့်”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက လက်ခံမယ်ပြောနေလို့လဲ”

“ဟာ! လက်ခံရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ မေမေတို့လူကြီးလေးဦး
နဲ့ ကိုယ်နဲ့မဆဲဆိုရင် လက်ခံမဲ (၆)မဲ ရနေပြီ။ ဝိုင်းတစ်ယောက်
တည်း ကန့်ကွက်မဲတစ်မဲဆိုတော့ အရှုံးပဲ”

“ရှင်နော်”

ကြည့်စမ်း! ပုံပုံပြောထားသလို အပိုင်ကို ရိုက်တော့တာ

အိပ်လား။ သူက စစ်ကူတောင်းသည့်အနေဖြင့် မမနွေးကို ပခုံး
ချင်း တိုက်လိုက်လေသည်။

“မမလည်း သဘောတူတယ်ပြောဦးလေ”

“ဟယ်... ဝိုင်းလေး စဉ်းစားပါစေဦးလား ဉာဏ်ရယ်၊
ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“မဖြည်းနဲ့ဗျ၊ အခုပဲ သူ့နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါတယ်
ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချရပါ့မလဲ”

“အေးပါ သားရယ်၊ စိတ်ချပါ။ သမီးက သားအတွက်
မဲ ဖြစ်စေရပါမယ်... နော်”

အလိုလေး! လူကိုများ ဗီရိုထဲကအရပ်ကို လက်ညှိုးထိုး
တောင်းသလိုမျိုး တောင်းနေတာပါလားနော်။ စိတ်ထဲမှာ ဒင်းကို
စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ စိတ်
တိုတိုဖြင့် မျက်စောင်းခဲ့တော့ သူက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်လေ၏။

“Senior အတိုင်းဆိုရင်တော့ သမီးကြီးနွေးပြီးမှ သား
ဖြစ်ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ဖြူသမီးကို စိတ်မချရင် ဒီ Final ဖြေပြီးတာ
နဲ့ Wedding စီစဉ်ပေးလိုက်ရုံပဲ။ သားလည်း ကျောင်းပြီးမှအခု

၂၃၆ ■ မေသဒ္ဒါမောင်

တော့ OK...ပေါ့”

“ဟေး... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါမှ ဉာဏ်မေမေကွ”

သူက လိုချင်တာရသွားသည့် ကလေးတစ်ယောက်နယ် ထခုန်ပြီးနောက် အန်တီမြတ်နိုးကို ဖျတ်ခနဲနှမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ ဒါ အတည်လား... ဝိုင်းရဲ့ဆန္ဒကို မမေးမြန်းဘဲ မေမေတို့ သဘောကျဆုံးဖြတ်ကြတာကတော့ တဆိတ်! လွန်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ခဏအကြာ ဖေဖေပါ ရောက်လာတော့ ဆက်ပြီးရယ် မောသံတို့ဖြင့် ညံလေတော့၏။ အားလုံးကြားထဲမှာ လေသံထပ်မထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်ဝိုင်းကို ကြည့်နေသည့်သူအကြည့်များထဲမှ မျက်နှာလွှဲနေမိသည်။

သူတဉာဏ်၊ ရှင့်တစ်ခေါင်းလုံးမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေအပြည့်နဲ့ပဲ ဆိုတာကို ဝိုင်းလက်တွေ့သိလိုက်ရပြီလေ။ ရှင်မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာမလားဆိုတာကို စောင့်ကြည့်လိုက်တာပေါ့။ အချိန်က သက်သေပြပါလိမ့်မယ်လေ။

အခန်း (၁၈)

“ဝိုင်းက ဘာပြောသလဲ သား”

“စဉ်းစားပေးမယ်တဲ့ ဒက်ဒီ”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာမို့ သူတို့သားအဖစကားဝိုင်းကို ကန့်ကွက်မယ့်သူမရှိပါ။ ဒက်ဒီကိုပြောစရာရှိသည်ဟု ခွင့်တောင်းလေမှ ဒီလိုဆွေးနွေးခွင့်မျိုးကို သူရသည်ပဲ။ မလောချင်ပေမယ့် လောရတော့မယ် ဝိုင်းရယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မာမိက ကိုယ်နဲ့နွေးကို သဘောတူတယ်ဆိုပြီး ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေသလိုပါပဲ။

“အခြေအနေကိုရော ခန့်မှန်းမိလား”

“Fifty - fifty ပဲ ထားထားရတယ် ဒက်ဒီ”

“ဘာလို့လဲ”

သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်လိုက်ရပါ၏။ လေးလေးက သူ့အပေါ် ဖော်ရွေသမူရှိသော်ငြား အန်တီက သူ့အပေါ်မှာ အေးစက်စက်ဆက်ဆံမှုမျိုးသာရှိသည်ဟု ထင်နေတာလေ။ နှုတ်ဖူးက သားလို့ ချိုသာစွာခေါ်ဝေါ်နေပေမယ့် ရင်ထဲက မပါမှန်း သူသိနေသည်ပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို လေးလေးပဲ လိုလိုလားလားပြောတယ်လို့ပါ”

“ဖြူကရော”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘယ့်နှယ် ဒီလိုပါပဲလဲ သားရ၊ အဖြူဆိုအဖြူ အမည်းဆိုအမည်း... သဲကွဲမှပေါ့”

“အန်တီက ကျွန်တော့်အပေါ် လိုတာထက် ဘာမှပိုပြီး မပြောဘူးဒက်ဒီ၊ ဝိုင်းနေမကောင်းလို့ သွားကြည့်ပေးတာတောင်

မှ အင်တင်တင်မို့ပါ”

“ဖြူက ဒီလောက်သဘောဆိုးတဲ့ အမျိုးသမီးမှမဟုတ်ဘဲ၊ သားအမေကသာ”

ဒက်ဒီစကားက တစ်ဝက်မှာ ရပ်သွားပါ၏။ ဟုတ်ပါတယ်... အမေချင်း ယှဉ်ရင်တောင်မှ သူ့မာမိက အဆိုးဘက်ကို ရာနှုန်းများနေတာကိုး။ ငွေလည်း ရင်ပေါင်တန်းရှာနိုင်သူမို့ မာမိဟာ ဒက်ဒီထက်ပိုပြီး သူတို့မောင်နှမအပေါ်မှာ Power ပိုပြလွန်းတာလေ။

“အဲဒါကြောင့် မာမိပြောနေတာကို တားပေးဖို့ ဒက်ဒီကိုပြောရတာပါ”

“ယုယနွေးနွေးကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သားဆန္ဒမပါဘဲ သူဆက်လုပ်လို့မရပါဘူး ဗိုရယ်။ ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

“ဒက်ဒီကသာ မပူနဲ့ပြောနေတာ၊ မာမိက နွေးမှနွေးပဲ၊ ဝိုင်းအိမ်ကို တစ်ခါသွားတိုင်း မာမိရော အသက်ပါ ပြဿနာတစ်

ခါရှာတတ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရပေါင်း မနည်းတော့ဘူး”

ဒက်ဒီက သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ပြေအောင် ညွှဏာန်ပြလိုက်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲက အပူတမငြိမ်းအေးသေးတာ အမှန်ပါ။ မင်းနဲ့ကိုယ်က သီးခြားကမ္ဘာက လူသားတွေများဖြစ်နေသလား ဝိုင်း။ ကိုယ်ကိုကြားမှာ စကြဝဠာလို ကွာခြားခြင်းက ကျယ်ပျံ့လွန်းနေတာလေ။

“သားက လူငယ်ပေါက်စကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်။ အခုဆို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့ ဆရာဝန်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းအမေကို လန့်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ကန့်ကွက်ချင်ပါ့မလဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မိဘစိတ်တိုင်းကျ မိန်းကလေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တာပါ ဒက်ဒီ။ ခက်တာက...”

သူ့ရင်ထဲ နင့်သွားရလေ၏။ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စတွေကို ဒက်ဒီရှေ့ မည်သို့ဖွင့်ပြရပါ့မလဲ။ ဝိုင်းကို မေတ္တာရှိကြောင်း ဒက်ဒီသိအောင်ပြောရတာတောင် မျက်နှာတော်တော်ပူနေရတာလေ။

“ဒက်ဒီနားလည်ပါတယ် ဗို၊ သားအရွယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲခံစားခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ နှစ်ဦးရဲ့ဘဝကို ထူထောင်ဖို့ ရလိမ့်မယ်လို့ တွက်မထားပါနဲ့”

“ဗျာ!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကံတရားနဲ့ရေစက်က မေတ္တာကို အုပ်စိုးချယ်လှယ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါ့ကြောင့် သားမှာ သတ္တိရှိဖို့တော့လိုမယ် ဗို။ သားမာမိက ဖြူတို့သားစုကို ရန်သူလိုသတ်မှတ်ထားတာဆိုတော့ ဝိုင်းနဲ့သား နီးသို့ Chance က သိပ်ကိုနည်းပါးလွန်းတယ်”

“ဒက်ဒီတို့လူကြီးချင်း ညှိမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဖိုးအောင်နဲ့က အေးဆေးပဲ သားရဲ့၊ ဖြူကသာ ထားသိပ်အစေးမကပ်လို့ ဖြစ်နေတာ”

“ဒက်ဒီသမီးက သားတောင်ဆိုးသေး”

“အင်း၊ အသက်ကို ထား ပစားပေးလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာ ဒီကလေးကို မသိရင် လိမ္မာမယ်လို့မြင်ကြမှာပဲ။ အတွင်း

စိတ်က အတော်လေးကို ဆိုးဆိုးလေးဖြစ်တာကျ ဘယ်သူမှ
ကြားလေ”

မှတ်ချက်ချသံလေးလား... သူတို့သားအဖဆွေး
က ဤမျှဖြင့် အဆုံးသတ်ချေပြီ။ ဝိုင်းရယ်... ကိုယ်တို့နဲ့
နီးစပ်ဖို့ ဘယ်လိုအရာတွေများ လိုအပ်နေဦးမှာလဲ။

မင်းရဲ့အလှအပမှာ ဒူးထောက်ကျရှုံးရမယ့် ပုရိသ
ရဲ့စာရင်းစဉ်ရှိရင် အဲဒီရဲ့နံပါတ်(၁)နေရာမှာသာ ကိုယ်ရှိ
စေ။ မင်းရဲ့ခေါင်းတစ်ညိတ်မှာ အသက်ရှူရပ်မယ်ဆိုလည်း
သွားပါစေတော့။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တစ်ခုနောက်မှာ ထူထည်ကြီး
လွန်းတဲ့ နှလုံးသားရဲ့မေတ္တာစစ်စစ်ကို မင်းလက်ထဲကိုသာ
ရက်ရောရော ပေးလိုက်ချင်တာအမှန်ပါလေ။

ညနေစောင်း ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးမို့ အိမ်မှထွက်
ခဲ့ပါ၏။ သိပ်ဝေးဝေးလည်း မသွားချင်တာမို့ ဘာအိမ်သို့

လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ မာဗီလည်း ဆိုင်မှ ပြန်
ဆုတ်သေးတာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မတောင်းဖြစ်ပါ။ ကိုကိုနဲ့
အိမ်ကားပြောနေတာလည်း ခုထိ စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်
လာသေးတာကိုး။

ခြံဝရောက်စဉ် ရှေ့ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ ခြံထဲ
ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသည့်ဝိုင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ
အလှပကေးကတော့ ဆံပင်ဘီးဆံပတ်နှင့်လည်း လှချင်ချင်
လှလှ။ ဒင်း ဘယ်လိုပုံနေနေ၊ ကောင်လေးတွေ လိုက်ကြိုက်
တာ ဘယ်ဘဝ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့လို့ပါလဲ။

“ဟိတ်!”

ရေပန်းခရားလေးဖြင့် ပန်းအိုးထဲ ရေလောင်းနေရင်းမှ
ညှိကြည့်လာလေ၏။ တွေ့လား... အဲဒီမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေး
တွေကို အသက် အမြင်ကပ်တာလေ။ မသိရင်တော့ အင်မတန်
ပြစ်ကင်းလွန်းသည်ဟုထင်ရပြီး ဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ညှို့အား
မင်းများစွာ ပျော်ဝင်နေတာကို ဒင်းတို့ယောက်ျားတွေမှ မသိ
တာကိုး။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရေလောင်းနေတာ”

လာပြန်ပြီ၊ အသံတိုးလျလျ။ ကြည့်လိုက်ရင် ပြောချင်သလို မပြောချင်သလို မတုန်မလှုပ် တုံ့ဆိုဘာဝေလို Styleကိုမှ ဘာကြောင့် မျက်စိကျကြတာပါလိမ့်နော်။ အသက်က လိုမပွင့်တပွင့်ပြောတာမျိုးကို သိပ်မုန်းတာအမှန်ပါ။

ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ ခုတော့ ကြာမျိုးရှစ်ဆယ် ငုံထားသလို နှုတ်ပိတ်နေပြီး ကောင်လေးတွေကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတတ်တဲ့အကျင့်ကိုက မုန်းစရာ။

ကျော်လည်း ခုထိ အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲသိရတာ မဟုတ်။ ဒါကိုလည်း အမှတ်သည်းခြေမရှိ၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လာကြည့်နေတုန်း။ မောရမုန်းမသိ၊ လမ်းထဲမှာ ဘယ်နေ့ ဝိုင်းအရိုက်ခံရမယ်မှန်းလည်း မကြောက်။ အရူးအမူးမွန်နေတာလေး

“နင့်လက် ပြန်ကောင်းသွားပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

တွေ့လား! အဲဒါတွေကြောင့် ဒင်းကို အသက် အသည်း သားတာ။ ပျောက်ရင် ပျောက်ပြီ၊ ကောင်းရင် ကောင်းပြီ၊ ပွင့်ပွင့် ထင်းလင်းပေါ့။ မသက်သာသေးဘူးဆိုလည်း နည်းနည်းနာနာနာ ဆေးတယ်လောက်တော့ ပြောသင့်တာပေါ့နော်။ အလကား အိကြာမ၊ ကောင်လေးတွေနဲ့ကျ ပဲ (၁၀)ပီသာလောက်နဲ့ ပြောဆတ်တာလေ။

“နင် အခုဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဝိုင်း ရေလောင်းနေတာလေ သက်မွန်ရဲ့”

“ကျစ်! . . ဒါကိုမေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် ဒီ စနေအနက်နွေ အပြင်ထွက်ပြီး သွားသွားနေတတ်တာကိုမေးတာ”

စပ်စုရန်ကောဟူသည့်အကြည့်က အသက်ထဲ ရောက်လာလေ၏။ ခြံစားရုံ ပန်းအိုးတွေကို ရေလောင်းနေတာမို့ ဝိုင်းတို့ခြံအဝင်အထွက်ထဲထိ ဝင်ရင်း စကားပြောဖြစ်တာပင်။

“ဘာလို့သိချင်တာလဲ”

ကြည့်! . . ပြောလိုက်ရင် ဘာများဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ဒင်းကို ဒင်းမိဘတွေအပြင် ကိုကိုရော ဒက်ဒီပါ သည်းသည်းလှုပ်

ဝိုင်းချစ်တာကို အသက်၊ မုန်းတာ အရင်းပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းအတူသွားကြရင် နှစ်ယောက်မြင်ရဲသားနဲ့ ဝိုင်းတစ်ယောက် ကိုပဲ 'ချစ်စရာလေး' ဆိုပြီး တွေ့တဲ့ ဆရာဆရာမ၊ အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတွေက ပါးလိမ်ဆွဲသွားတာမျိုး၊ ခေါင်းလေး ပုတ်သွားတာမျိုး လုပ်သွားတတ်ကြတာလေ။

တကယ်ဆို အသက်ကမှ ချောချောလေးပါ။ ဆံပင်တွေကို ခေါင်းစည်းကြိုးလို ကလစ်လို လှလှလေးတွေနဲ့ Style ကျမို့ (မာမီပြင်ပေး၍) ကြည့်လိုက်ရင် ထင်းခနဲပေါ်လွင်သည့် တောက်တောက်ပပကောင်မလေးပါပဲ။ သို့သော် ဘေးအနီးမှာ 'ဝိုင်းသော်တာကြည်' ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရှိနေတာကြောင့် အသက်ဟာ အလိုလိုမူနံသွားပြီး မထင်ပေါ်ရတော့တာလေ။

အဲဒါကြောင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူမကို မုန်းခဲ့တာပါ။ ဒက်ဒီတို့ ဘယ်လိုပဲညှိညှိ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ခေါင်းညိတ် နာခံတတ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ သူမကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးချင်စိတ်သာ ရှိနေတာလေ။ ကဲ၊ အဲဒီတော့ အသက်ကို စိတ်ပုပ်တဲ့ကောင်မလေးလို့ခေါ်ကြဦးမလား။

ခပ်ပုပ်ပုပ်ပဲနော်... ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်လတည်း ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် မွေးလာခဲ့ကြပေမယ့် လူတွေရဲ့ချစ်ခြင်းမုန်းသမျှ ဒင်းအပေါ်မှာ ပုံကျပြီး အကုန်ရနေတာကို မနာလိုဘူး။ ကောင်လေး နံသမျှ သူမကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြတာကိုလည်း မရှုစိမ့်ဘူး။ တွေ့သမျှလူရဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူမကိုပြောဆိုဆက်ဆံလိုက် ဆရာမရှိကြတာကိုလည်း သဘောမကျချင်ဘူး။

ဒီတော့ အဲဒီအသေးအမွှား ပိစိညှောင့်တောင့်လေးတွေ အစ အကုန်စုပုံပြီး အသက်ရင်ထဲမှာ ဝိုင်းကိုမုန်းတီးနေတာမှ အကြီးကြီးပါလေ။

“နင်သိပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မာမီတို့က ကိုကိုနဲ့ မမနွေးနွေးကို စေ့စပ်ပေးတော့မလေ”

ရေပန်းခရားထဲမှာ ရေကုန်သွား၍ပဲလားမသိ၊ သူမ ရေဆောင်းတာ တန့်သွားပါ၏။ ဘာလဲ... နှမပျောတာလား၊ ဟိုလိုလိုလိုနဲ့ ကိုကိုမဟုတ် ကျော်မဟုတ် ဗျာများတဲ့နင့်စိတ်ကို သိပ်

အမြင်ကပ်တယ် ဝိုင်းရေ... .

“ဪ”

အလောကမှာ အာမေဍိတ်သံ ထွက်လာလေ၏။ အံ့
သံလည်း မပေါက်ပါလားနော်၊ ဘာလဲ... ကိုကိုကို နှင်ချစ်မှု
ချစ်နေသလား၊ လုံးဝမရဘူး ဝိုင်းသော်တာကြည်ရေ။

“ဘာလဲ၊ နင် ကိုကိုကို မရတော့ဘူးဆိုပြီး နှမော့တာ
ဖြစ်နေပြီလား... ဟုတ်လား”

မကြည်သလိုအကြည်ဖြင့် ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည့်
ဝိုင်းမျက်လုံးတွေက စူးရှပြင်းထန်လှသည်လား။ ပြောတော့
အေးတယ်ဆို သိပ်မွေပါတယ်ဆိုမှ ဒီလိုအကြည့်စူးတွေကို ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ကြည့်တတ်နေတာပါလိမ့်။

“နင့်ကို ဝိုင်းအစောကြီးကတည်းက ပြောထားပါတယ်
သက်မွန်၊ ကိုကိုအပေါ်မှာ မောင်နှမသံယောဇဉ်ထက် တစ်နှု
သားမှမပိုဘူးဆိုတာပဲ”

“ဟင်းဟင်း... နင့်နှုတ်က ပြောသမျှ ငါက အလွယ်
တကူယုံလိမ့်မယ်များ ထင်နေသလား။ ဝေးစွ၊ ဝိုင်းရေ၊ နင့်ရေ”

ထဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ငါက နင့်မျက်လုံးကတစ်ဆင့်
မြင်နေရပြီးသားပဲ။ ပျင်းလို့ ငါ့ဘာအိမ်ကို သွားလည်လိုက်ပါဦး
မယ်... ဘိုင့်ဘိုင့်”

လက်ချောင်းကလေးသုံးချောင်း လှုပ်ရှားပြကာ နှုတ်
ဆက်လိုက်ပြီး အသက် လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဝိုင်းရင်ထဲ ကလိ
ကလိဖြစ်ကျန်ခဲ့ရင် အသက် အလွန်အလွန်ဝမ်းသာလှသည်လေ။

ညနေစောင်း နေအေးအေးမှာ အေးအေးလူလူလျှောက်
လာရင်း လမ်းသွယ်ထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ နောက်နားဆီမှ ပျွတ်!
ပျွတ်! ဟု စုတ်သံကြောင့် လှည့်အကြည့်မှာ စက်ဘီးတစ်စီးက
အသက်ကို ဝင်တိုးလေတော့သည်။ လမ်းကို အလယ်မှလျှောက်
တတ်သည့် အသက်ရဲ့အမှားပေလား။ လက်မောင်းတစ်ဖက် ပူ
ခနဲဖြစ်သွားသလို ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်သို့ ပုံခနဲကျသွားရတာလေ။

အခန်း (၁၉)

“အား...”

“ဟာ... Sorry! Sorry! မင်းက ဒီလောက်အချက်ပြ
နေတာတောင် အသံပေးတဲ့ဘက် ရှောင်တော့တာကိုး။ အဲဒါ
ကြောင့် ဦးတွတ်ပီကပြောတာ၊ ရှောင်ရင် ထိပါတယ်တဲ့”

နာသွားရသည့်ကြားထဲ လူကိုလှောင်စရာသတ္တဝါလို
ဆီပျက်ပျက်ပြောနေတာကြောင့် ဒေါသက ထပွက်လေသည်။
တောင်းပန်တာတောင် ရင်ထဲကမပါဘဲ အပေါ်ယံသက်သက်ပါ
ဝဲလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တောက်!”

“ဟောဗျာ...ဘယ့်နယ် ဒေါသက ထွက်ရတာလဲ။ လမ်းအလယ်ကောင်က လျှောက်နေတဲ့အဓိက ကျုပ် လမ်းဘေး ချွန်းတဲ့ဘီးရှေ့ ဝင်တိုးလိုက်တာပါနော်”

“ရှင့်မှာ မျက်စိမပါဘူးလား”

“ပါသပါ၊ မျက်စိပါလို့ အမိလေး လျှောက်လာတာကို နောက်ကနေ သတိပေးလိုက်တာလေ။ ဒီလောက်အချက်ပြတာ ကိုတောင် မကြားဘဲ ဝင်တိုးတာ ဖြစ်ချင်းဖြစ် အမိသာ နားကနဲ လေးဖြစ်နေမှာဗျ”

“ဘာ!”

ဒေါသဖြင့် ဆောင့်အော်လိုက်ပြီး ထိုလူကိုမော့ကြည့် လိုက်မိစဉ် အသက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားရတော့ သည်။ ဘုရားရေ! ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲမြည်သွားတာ အဆန်းတကြယ် ပါပဲလား။ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းပြီး ခေတ်မီသန့်ပြန့်နေသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အသက်ရှေ့ ဘွားခနဲမြင်ရလေအောင် ဘယ်သူကများ ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပါသလဲ။

“ဟာ! လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ လူကို ဟိုမင်းသားနဲ့ တူလို့ဆိုပြီး ကြည့်နေပြန်ပါပြီ။ ဘာလဲ... သိပ်မိတယ်ပေါ့”

Sport Shirt ကော်လံကို ဟန်ပါပါမြွှင့်ကိုင်ပြလိုက်ပုံ က သူနှင့်အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်လွန်းလှတာလေ။ အသက် ခင် မင်ရင်းနီးခဲ့ဖူးတဲ့ကောင်လေးတွေထက် ဤကောင်လေးက အများ ကြီး ပိုသန့်နေတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။

လူကို စက်ဘီးဖြင့် ဝင်တိုက်ပြီး နာသွားတဲ့ရအဖြစ်ကို တောင် မေ့တော့တော့ဖြစ်တော့မှာလေ။ ကြည့်ပါဦး... အသက် ဘဝမှာ ဒီလောက်ရင်ခနဲစရာကောင်းတဲ့ ဆုံစည်းမှုမျိုး တစ်ကြိမ် မှမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

“မှန်း... နာသွားပြီလား၊ အို! အဟုတ်ပဲ လက်မှာ ပွန်း သွားတာကိုး။ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဆေးထည့်ပေးမယ်လေ။ ဥုံဖွ! ဥုံဖွ!”

ကဲ၊ အဘယ်မျှနစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုံစံလေးပါလဲ။ အသက်လက်ဖျံဆီမှ ပွန်းရာကို လေမှုတ်ပြီး ဥုံဖွလုပ်ပေးနေပုံက အငယ်ကို ချောမောနေပုံမျိုး အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ယုယမှုမျိုးနဲ့

ပါလေ။

“ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ၊ အသက်ဖြင့် မသိဘဲနဲ့များ”

“အို၊ လူကိုမြင်တာနဲ့ အသက်ကို အရင်သိချင်ရသလား။ မသကာ၊ နာမည်ကို အရင်ဆုံးမေးသင့်တာပေါ့ အမိရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

အသက် ပြုံးမိသွားရပါ၏။ ပြောနေကျအကျင့်အတိုင်း အသက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးလိုက်မိတာကို သူက သူ့အသက်ကို သိချင်တယ်ထင်သွားတာလေ။ ရယ်စရာလေးနော်၊ သူ့ပုံစံက ပျော်တတ်ပုံဖြင့် မြူးတူး သွက်လက် တက်ကြွ လန်းဆန်းနေတာပါပဲလား။

“ရှင်အသက်ကို သိချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အသက်ဆိုတာ တို့ကိုယ်တို့ သုံးတာပါ။ ယူအကြောင်းများ မသိချင်ပေါင်”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ အဲသလိုလား။ မင်းက အသက်ဆိုတော့ ကိုယ်က အချစ်ပေါ့။ လာလေ... အသက်ရဲ့ အချစ်ရဲ့စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ နာသွားတဲ့အတွက် ဆေးထည့်ပေးချင်လို့ပါနော်”

အလို! အဘယ်မျှရင်ခန့်စရာကောင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းပါလိမ့်။ အသက်က နာမည်မှန်ပြောနေပေမယ့် သူက မယုံသလို ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အချစ်လို့တောင် ပြောနေသေးတာလေ။

စက်ဘီးနဲ့လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး သူ့ဘီးကတော့ ကယ်ရီမပါသည့် မောင်းထိန်းဘီးကြီးမဟုတ်လား။ လူကို အခုမှစတွေ့ဖူးတာဖြစ်ပေမယ့် ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးကို ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုနေတာလေ။ အိမ်မှာ ကိုကိုတောင်မှ အသက်ကို ဒီလိုတရင်းတနှီး ချိုသာစွာ ပြောဆိုဖူးတာမျိုး မရှိခဲ့ပါချေ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွဲ့၊ ဦးနှောက်စားမနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ မမဒေါက်တာတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ မင်းကို ကောင်းကောင်းကုပေးနိုင်ပါတယ် အသက်ရဲ့။ နေဦး... အခုက ညနေငါးနာရီခွဲဆိုတော့ ဟုတ်တယ်၊ မမ ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါ၏။ မမဒေါက်တာတဲ့၊ ဘုရား! ဘုရား! မမနွေးနွေးရဲ့မောင်လေးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကိုကိုနဲ့ငြိမ်းပေးတော့မယ့် မမနွေးနွေးနဲ့သာ မောင်နှမအရင်းကြီးဖြစ်နေရင်

အသက်နဲ့သူက မောင်နှမဖြစ်သွားမှာပေါ့။

မဟုတ်ရဘူးနော်၊ အဲဒီလိုကြီးတော့ အသက် ဆွေမျိုး အတော်မခံချင်ဘူး... မတော်ပါရစေနဲ့။ အသက်ဘဝရဲ့ တသီး တသန့်လေးအဖြစ်နဲ့သာ သူနဲ့ပတ်သက်ခွင့်ရပါရစေလား။

“နေပါစေတော့၊ အသက်က ဘာဘာအိမ်ကိုလာတာ။ အဲဒီမှာပဲ ဆေးထည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာဘာအိမ်၊ ဟုတ်လား။ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဘာဘာ ဦးမြတ်ဘော်အိမ်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ဘုရားရေ... တိုက်ဆိုင်လှချည်လား။ အသက်ရဲ့ဘာကို သိမှတော့ အသက်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့သမီးမှန်း သူသိပြီပေါ့။

“ဟင်! ယူက ဘာဘာကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲကိုး။

ဒါဖြင့် မင်းက ကိုကိုဥက္ကာဗိုရဲ့ညီမလေးပေါ့လေ”

သေစမ်း! ... မဖြစ်ချင်တာမှ တည့်တည့်ကြီးလာဖြစ်နေရတယ်လို့။ သူ့ပုံစံက ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပေမယ့် အသက်

ဖြင့် ဝမ်းသာနိုင်တော့ပါ။ သူနဲ့မောင်နှမ မတော်ချင်ဘူးရှင်...။

ခေါင်းကိုမညှိတ်ချင်ပါဘဲ ညှိတ်ပြလိုက်ရတော့၏။ ဒါက ဩလို့မှမရတာလေနော်။ နောက်ဆို နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက် နာမဖြင့် အသက်တို့ မကြာမကြာတွေ့ရတော့မှာကို ညာမိရင် အသက်ပဲ အပြစ်ဖြစ်ရတော့မှာကိုး။

“ဟာ! ဒါဆို ကိုယ်နဲ့မင်းက ဆွေမျိုးပေါ့ အသက်ရဲ့။ ဒါ့ကိုကိုနဲ့ ကိုယ့်မမကို သိပ်မကြာခင်မှာ ဘာညာသာရတာ ချစ်ပေးကြတော့မှာလေ”

“ယူနဲ့ဘာမှမတော်ချင်ပါဘူး”

“ဪ၊ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ နှစ်ယောက်မှူးအိကြာချောင်း ခြစ်မှတော့ ကိုယ်တို့က မောင်နှမတော်သွားရတာပေါ့ ဆွေမျိုးရဲ့”

“ဘာ အိကြာချောင်းလဲ၊ အိကြာကွေးပါ”

“သူက ကွေးမှမကွေးဘဲ၊ အဖြောင့်ကြီးလေ အသက်ရဲ့ ဒီတော့ အိကြာချောင်းပေါ့။ လာပါ၊ ဆွေမျိုးဆိုမှတော့ ဘာ ချစ်စရာလိုတော့လို့လဲ။ ကိုကို မလာအားလို့ ညီမလေး လာလည်

တာပဲဟာ။ မေမေတို့နဲ့ အသက်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ။ တစ်
ပါ ဆွေမျိုးရဲ့”

“ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ”

“ဒီပေါ့ပဲ တက်ပေါ့လို့၊ ဟိုနားဒီနား ဘာကြာတာလို့
လို့၊ ဂျက်လေယာဉ်စီးရသလို ရွတ်ခနဲအမြန်ရောက်မှာ... လာ”

ခေါ်သည့်လူက ခေါ်နေပြီပို့ သူ့ ရှေ့ဘားတန်းပေါ်သို့
အသက် တက်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ အသက်ခေါင်းပေါ် မေးတင်
သလိုဖြစ်နေသည့်သူ့ထံမှ အသက်ရှူသံငွေ့ငွေ့ပါမက သူ့နှော
ရနံ့သင်းသင်းလေးကပင် အသက်ရင်ထဲသို့ အေးခနဲ ရှိန်းခြင်း
ဖြစ်စေတော့တာလေ။

ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး
ရင်ခွင်ထဲမှာ ဤမျှ နီးနီးကပ်ကပ် နေရဖူးလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါ
အသက် တွေးမထားမိခဲ့ပါ။ ဒီနေ့လေးကတော့ အသက်ဘာ
အတွက် တကယ့်အမှတ်တရလေးပါပဲ။

“ဆွေမျိုးပါလာတယ် မေမေရေ”

ခြံထဲ စက်ဘီးရပ်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည့်ဟန်က ထို

ကလေးလေးနွယ်ပင်။ အပြစ်ကင်းတဲ့မျက်နှာဆိုတော သူ့လိုလူ
မျိုးကို ခေါ်တာပဲဖြစ်မှာပါလေ။ အိမ်ထဲမှ အန်တီတစ်ဦး ထွက်
လာလေ၏။ ကိုကိုကသာ ဘာဘဆီ မကြာမကြာလာရင်း ဒီအိမ်
ကို ဝင်လည်တတ်တာမို့ အန်တီတို့နှင့် ရင်းနှီးမှုရှိပြီး အသက်က
ထော့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းပါလေ။

“မေမေက သမီးလေး ထင်နေတာ၊ သူလေးက ဘယ်
သူတုန်း သားရဲ့”

“ဆွေမျိုးပါဆိုနေမှ ကိုကိုညီမပေါ့ မေမေရဲ့”

“အိုး! ဟုတ်လား၊ ဗိုညီမလေးကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူး
ဘာကိုး။ သမီးက အချောလေးပဲ၊ လာလာ... သမီး၊ သမီးမမ
နေလေးတင်ပဲ ဂျူတီဆင်းလာတာ”

‘အချောလေး’တဲ့ ဘယ်လောက်ပီတိဖြစ်စရာကောင်း
ဦးပါသလဲ။ အသက်လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ခေါ်လိုက်သည့်
နှုတ်ထွေးမှုက ရင်တွင်းတိုင် စီးမျောသွားရတာလေ။ အိမ်မှာဆို
အန်တီကို ဒီလိုမျိုးခွဲလို့မှ မရဘဲ။ စိန်တွေကျောက်တွေ ပျောက်မှာ
အန်တီ ‘ပစ္စည်းစစ်နေတာ ဝေးဝေးနေစမ်း အသက်ရယ်’လို့ငေါက်

တာကိုပဲ ခံခဲ့ရဖူးတာကိုး။

“သားနဲ့ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ”

“ဟဲ့ဟဲ့... ဉာဏ်ဘီးနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ တိုးမိသွားတာ”

“သားကတော့လေ၊ ဖြစ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ သား

တော်တော်များ နာသွားသေးလား”

“ရပါတယ် အန်တီ”

“တံတောင်နားမှာ ပွန်းသွားလို့ ဆေးကုပေးဖို့ ဉာဏ်
ခေါ်လာတာပေါ့ မေမေရ”

“ကဲ၊ အန်တီသားက အဲဒီလိုပဲ သမီးရဲ့”

“အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ မေမေရာ။ ညောင်စိလော
လေး ပွန်းသွားတာပါဗျ”

အပြစ်မြင်မှာစိုးပြီး ရှေ့နေလိုက်နေပုံက မူကြိုကျေဉာဏ်
သားလေးနွယ်လေ။ သူ့ကိုယ်သူ ‘ဉာဏ်’ လို့သုံးတတ်ပုံက နာ
စနိုးလေးပါလား။ အသက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘အသက်’
သုံးသလိုမျိုး သူလည်း အိမ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ‘ဉာဏ်’ လို့ သုံးထား
သေးတာကိုး။

“ထမင်းစားတော့မလား မေမေ”

“သမီးဖေဖေလာမှ စားကြမယ်လေ”

“သူ့လေးက ဘယ်သူ့လေးလဲ”

“မမရဲ့ညီမလေးလေ”

“ညီမလေး!”

“ဒါပေါ့”

သူက မျက်စိပစ်ပြရင်း ပြောလိုက်တာမို့ မမက ဇဝေ
ခေါ်ဖြစ်သွားလေ၏။ ကြည့်ပါဦး... သူ့ပြောပုံက အသက်နဲ့သူ
အပဲ ဘာလိုလိုကြီးမဟုတ်ပါလား။ ဒီကောင်လေး ယောရောရို
အလိုလိုလုပ်တတ်ပါလားလေ။

“ဘာညီမလေးလဲ ဉာဏ်ရဲ့၊ သူက နင့်ရဲ့...”

“ဟိုး! ဟိုး! Stop! မမညီမလေးဆိုတာ ကိုကို ဒေါက်
တာညွှတ်ခိုင်းညီမမို့ ပြောတာပါ။ တစ်လွဲမတွေးလိုက်နဲ့လေ၊ ဉာဏ်
မှာ လကလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာကို မမကလည်း”

“ဪ၊ ဗိုညီမလေးကိုး”

“ဒီမှာလေ၊ သမီးမောင်က လမ်းထိပ်မှာ သူ့စက်ဘီးနဲ့

တိုးမိလို့တဲ့။ လက်မှာပွန်းသွားတာ ဆေးလေးဘာလေး ထည့်ဆေး
လိုက်ပါဦး သမီးရယ်။ ကလေး နာသွားရှာပြီ”

“ဉာဏ်ကတော့လေ၊ ကပျက်ကချော်နဲ့ ဒီတိုင်းချည်းဆဲ
မမနွေးက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ဆေးသေတ္တာ
ယူရန် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။ ‘လကလေး’တဲ့၊ ဒါဆို
သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေတာပေါ့။

အင်းပေါ့လေ... ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ ချစ်သူဆိုတာ
ရှိနေတာ မဆန်းပါဘူး။

ရင်ထဲမှာ နွမ်းလျသွားရပါသည်။ ကိုကိုကို မမနွေးနဲ့
သဘောတူထားတာ မှားသွားပြီလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့
ချစ်သူရှိနေတာကိုပဲ လက်မခံချင်တာလား မသိသည့်အမူက ရင်
မှာ ဟုတ်!ခနဲ တောက်သွားတော့သည်လေ။

“ကဲ၊ လာ... နောက်ဆို ဉာဏ်နဲ့ဝေးဝေးက ရှောင်
ညီမလေးရေ။ သူက တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ဒဏ်ရာပေးတတ်တာ
Oxygen ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝိုင်းက သူ့ကိုကြည့်မရတာ
ဝိုင်းဆိုတာ ညီမလေးရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား

မမေတို့က ဉာဏ်နဲ့ဝိုင်းကို သဘောတူထားကြတာပေါ့”
“အား!...”

လက်အနာထည့်သည့် Spirit ထက် အသက်ရင်ထဲက
ဒဏ်ရာက ပိုစပ်လေ၏။ ဝိုင်းနဲ့သူ့ကိုမှ သဘောတူထားတာတဲ့
ထား။ နင့်ကို ငါမုန်းတယ် ဝိုင်းသော်တာကြည်၊ ဘာမဆို ငါ့ထက်
အရင်ဦးနေတဲ့နင့်ကို လောကကြီးထဲကနေ အပြီးကန်ထုတ်လုပ်
ချင်တာ အမှန်ပဲ။

အခန်း (၂၀)

ဝေါခနဲရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ဒီ Minior ဆရာက အာ ပေါင်အာရင်းသန်သူပို့ စာသင်သားတိုင်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက် ကြသည်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း သိပ်အရေးမကြီးသည့်ဘာသာ ရပ်ဖြစ်ပေမယ့် ဆရာအချိန်ဆို စာသင်သားတိုင်း အတန်းပြည့် တက်ကြသည်သာ။

“ကဲ၊ ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ စာအုပ်ပါ မပိတ်လိုက်ကြနဲ့ နော်။ မင်းတို့ရဲ့ဘဝပန်းတိုင်ကြီးကိုရောက်ဖို့ ဝင်ခွင့်ကိုဖြေရမို့ မှာ။ Final မှာ တစ်မကျွန်ရစ်ခဲ့စေရမို့ ဆရာမှာပါရစေ၊ ဒီနေ့

ဒီလောက်ပါပဲ”

“မင်္ဂလာပါဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့”

အယောက်(၃၀)ခန့်သာရှိသည့် အတန်းသားတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းထပြန်ကြလေ၏။ မျက်စောင်းထိုးခုံမှာ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည့်ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီနေ့ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်ရောင်ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံက ဝိုင်းကို ပိုပြီးများ ချစ်စရာကောင်းနေလေသလား။

ဒီနေ့ခေတ်စားသမျှ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကို အသက် အမြဲဝတ်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် ဝိုင်းနှင့်ယှဉ်ရင်လိုက်တိုင်း ဘာကြောင့်များ အသက်က ထင်ပေါ်ခြင်းမရှိဘဲ မှေးမှိန်သွားရတာပါလိမ့်။

“ငါပြောတယ်မဟုတ်လား၊ နင်တော့ ထောင်ချောက်ထဲမိတဲ့ကြက်လို ကွဲနေနေပြီ”

“မပြောပါနဲ့ ပွဲပွဲရယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ဝိုင်း မတွေးချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“နင့်အတွေးထဲလို့ မပြောနဲ့ ဝိုင်းရေ၊ သူက နင့်ဘဝထဲကို ဝင်လာမှာ။ အရှောင်အတိမ်း မောင်ဘသိန်းဆိုတဲ့စကားပုံတကခြားကောင်လေးတွေကိုပဲ နင်ရှောင်လို့ရလို့ အသုံးဝင်မှာ။ သူနဲ့ကတော့ လုံးဝအမှားပဲ”

“မကြားချင်ပါဘူးဆိုနေမှ ဆက်ပြောနေပြန်ပါပြီ”

မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ မိန်းကလေးအများစုက ရင်ထဲရှိတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့စကားကိုသာ ပြောလေ့ရှိကြတာမဟုတ်လား။ အခုလည်း ဝိုင်းဆီမှာ အဲဒီကောင်လေးရှိရဲ့သားနဲ့ မနှစ်သက်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။

အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ နင့်ကို ငါ အမြင်ကပ်တာ ဝိုင်းသော်တာကြည်။ အရှိကိုအရှိမပြောဘဲ ကြာမျိုးရှစ်ဆယ်နဲ့ ဟန်လုပ်နေတာလေ။ ဒီလိုပုံစံကိုပဲ ဘာကြောင့်များ ကောင်လေးအများစုက နှစ်သက်ကြတာပါလိမ့်။

“ဟိတ်! . . . ဝိုင်း”

အသံကြောင့် ဝိုင်းလှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ခါတိုင်းအစောကြီး ထပြန်သည့်သူမက ခုချိန်ထိ အတန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း

ပါပဲလား။ ကျောင်းမှာ ဘာမှသိပ်မပြောဘဲ မသိသလိုနေလေ့ရှိပေမယ့် အခု ဝိုင်းနာမည်ကိုခေါ်လိုက်တာမို့ ပြဿနာရှာဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။

“ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဟဲ့, ကျောင်းဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ရတော့မှာကို နင်ဘာပြောဦးမလို့လဲ။ ပြောစရာရှိရင်လည်း အိမ်ရောက်မှ ပြောကြမို့ နင်နဲ့ဝိုင်းက ခြံချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ဟာကို”

“ဒါ ငါတို့ကိစ္စပါ သက်ပုံချစ်ရဲ့ နင်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မဝ်စမ်းပါနဲ့”

“နင်က ဝိုင်းကို အမြဲပြဿနာရှာတတ်တဲ့ Problem girl ကိုးဟဲ့။ နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဝိုင်းမှာ အမြဲအန္တရာယ်ရှိတာ အမှန်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး, နင်က သူ့ရှေ့နေပို့လို့ ကြားဝင်ပြီး ပြောနေရတာလား”

အခြေအနေက ဆိုးတော့မှာမို့ ဝိုင်းမျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရပါ၏။ သက်မွန်ဟာ ခါတိုင်း ကျောင်းပြင်ပမှာသာ ဝိုင်းကို

ရန်စတာမျိုးရှိပြီး အခုတော့ ကျောင်းခန်းထဲမှာပါ ရန်ရှာနေတာလေ။ ကုန်လုနီးပါးဖြစ်နေသည့် အတန်းထဲမှာ လူသိပ်မကျန်တော့ပါ။ ပြန်သင့်ပြီပဲလေ။

“ပြန်ကြပါစို့ ပုံပုံရယ်၊ အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူး။ သက်မွန်လည်း ပြောစရာရှိရင် လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောရအောင်လေ... လာ”

လေပြည်လေးနဲ့ ပြောပေမယ့် သက်မွန်က ကျေနပ်ပုံမပေါ်ပါလေ။ မကြည်သလိုအကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်တာကို မမြင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်မိစဉ် ဝိုင်းလက်မောင်းကို သူမက လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သက်မွန်”

“နင် ရှေ့က လျှောက်ပါလား သက်ပုံ”

လာပြန်ပြီ တစ်မျိုး၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာမှ မပြောရရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ပုံပုံက ဝိုင်းကိုမေးဆတ်ပြစဉ် ဝိုင်း ခေါင်းကို အသာညှိတ်လိုက်ပါ၏။ ဒီလောက်ပြောချင်မှတော့ အခွင့်ပေးရတော့မှာလေ။ ပုံပုံက ရှေ့မှ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်လျှောက်

သွားတော့မှ ဝိုင်းနှင့်သက်မွန် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် နောက်မှလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာပြောမှာလဲ... ပြောလေ”

သူမထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံ ကြားလိုက်ရပါ၏။ ဘာကိုများ ရင်မောနေတာပါလိမ့်။ ဘာမဆို လိုတရတာမှ ရှင်သန်ခွင့်ရနေပေမယ့် ဘာကြောင့်များ အခုလို သက်မောရှိုက်ရတာပါလိမ့်နော်။

“နင် ကျော့ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပါလား”

အလို! ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာပါပဲလား။ သင်တန်းတက်တုန်းကတော့ဖြင့် မိုးထက်ကျော်နှင့် မပတ်သက်အောင် အမျိုးမျိုးရန်စောင့်ခဲ့သည့်သူမက ခုတော့ဖြင့် မိုးထက်ကျော်ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပါတဲ့လေ။ နင့်မှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိနေပြန်သလဲ အသက်ရယ်။

“သူ့ကို ဝိုင်းအဖြေပေးပြီးသားပါ”

“ဟင်! ဘယ်တုန်းကလဲ၊ နင် သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ပြီးပြီပေါ့။ ဟုတ်လား... ဝိုင်း”

အားတက်သရော ပြောလိုက်ပုံက ဝမ်းသာအားရပါပဲထား။ ဒီလိုအဖြေကို ဘယ်ကတည်းက လိုချင်နေတာပါလိမ့်။ သို့တည်းမဟုတ် မိုးထက်ကျော်ကပဲ နောက်တစ်ဖန် သက်မွန်ကို ဩဇာနာထပ်ရှာလိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

“ဝိုင်း၊ သူ့ကိုခေါင်းခါပြီးသားပါ သက်မွန်။ နောက်ထပ်သူနဲ့ ဘာသက်ပတ်စရာအကြောင်းမှမရှိဘဲ။ ဝိုင်းမှာ သူ့ကိုပေးဖို့အဖြေက No...ပဲလေ”

သူမမျက်လုံးတွေ တောက်ပလာလေ၏။ ဟန်ဆောင်တတ်ပါလျက် ဝိုင်းနဲ့ပတ်သက်သည့်ကိစ္စတိုင်းမှာ သူမဘာကြောင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ရတာပါလိမ့်။

“နင်တော်တော်လည်တဲ့မိန်းမပဲ”

“မစွပ်စွဲပါနဲ့ သက်မွန်၊ ဝိုင်းကို ကြိုးရှည်ရှည်လှန်တတ်တဲ့သူလို့ မထင်ထားပါနဲ့”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ၊ နင့်အိမ်ရှေ့မှာ လာလာမျှော်နေတဲ့ ကျော့ကိုလည်း နင်ဒီလိုလုပ်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုကလည်း နင်မှန်ဖြစ်နေအောင် နင်လုပ်ထားတာမဟုတ်ရင် ဘယ်

သူလုပ်မလဲ”

ဝိုင်းမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ကိုကိုလိုသုံးလိုက်တာနှင့် ဟိုတလောလေးကမှ ရင်ဖွင့်သွားတာကို ပြန်မြင်ယောင်မိလိုက်တာလေ။ အမယ်လေးနော်... ဝိုင်းကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့လူသုံးယောက်အကြောင်း မတွေးချင်ပါဘူးဆိုနေမှ သတိရအောင် ရေရွတ်ရတယ်လို့။

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်ကိုပြောထားပြီးသားပဲ”

“ဒါ နင့်နှုတ်က ထွက်တာပဲ ဝိုင်းရဲ့။ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုဆေးစွမ်းတွေ သုံးနေလဲမှမသိတာ။ ညကတင်ပဲ အိမ်မှာ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့မိသားစု အကြီးအကျယ်စကားများကြရတာဟဲ့။ ကိုကိုက မမနွေးနွေးကို ခေါင်းခါပြီး နင့်ကိုမှမရရင် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခုလုပ်မှာတောင် စိုးရိမ်ရတဲ့အထိဟဲ့။ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို ငါမုန်းတာ”

ဘာဆိုသလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး ကိုယ်ပဲ ကြည့်ရှုနေရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဘေးလူကို ဆွဲထည့်ရတယ်လို့။ ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆိုရင် ဝိုင်းကို အမြဲဒုက္ခပေးတတ်တဲ့နင့်ကိုလည်း ဝိုင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိပ်မုန်းတယ် သက်မွန်။

“ကိုကိုက စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တဲ့ ဆရာဝန်ပါ သက်မွန်။ ဒီလိုမဆင်မခြင်လုပ်ရပ်မျိုးကို အရူးထပြီး မလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒီမှာ နင် ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ဝေးဝေးမနေနိုင်ဘူးလား။ နင့်ကို ကျော် ဒီလောက် ဆည်းအသန်ကြိုက်နေတာကို ပြန်ကြိုက်ပြီး ကိုကိုကို လက်ထွက်လိုက်ပါ ဝိုင်း။ လှေနှံနှစ်ဖက် နင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ရင် နင်နစ်နာမှာ”

အတော်ပြင်းထန်တဲ့စကားပုံပါပဲ။ ဝိုင်းရဲ့အကျင့်သိက္ခာထားလားမှမသက်ဆိုင်တဲ့ အသုံးအနှုန်းကိုမှ သုံးရတယ်လို့။ ဒါကို ဒီလူမကြိုက်နဲ့ ဒီလူကိုကြိုက်ဆိုပြီး အမိနဲ့ပေးရအောင်တာ သူမရဲ့သမီးမဟုတ်တာလေ။

“အဲဒီစကားမျိုး ကိုကိုကိုပဲ သွားပြောလိုက်ပါ သက်

“ဘာ!”

“နင့်ကိုကိုကသာ ဝိုင်းလိုလို မမနွေးလိုလို နှစ်ယောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြားမှာ ဘာမှမသဲကွဲဘဲ ပျာများနေတာမျိုးပါ။ မိဘတွေပေး
မယ့် မမနွေးကိုပဲ လက်ထပ်မှာလား၊ သူ့ရင်ထဲ နှစ်နှစ်ကာ
ချစ်နေတဲ့ဝိုင်းကိုပဲ လက်ခံမှာလားဆိုတာကို သေချာဆုံးဖြတ်
လို့ ပြောလိုက်ပါ သက်မွန်”

“နင်... နင်”

ဒေါသတွေ ထွက်နေပြီလား... အပြန်အလှန်ပေါ့
မွန်။ ဝိုင်းကိုပဲ နာအောင်ပြောစရာမလိုပါဘူး။ နင့်ကိုနာအောင်
ဝိုင်းလည်း ပြောတတ်တဲ့လူသားပါလေ။

လှေကားထစ်တွေကို ဆင်းနေပြီမို့ သူမ တစ်စုံတစ်
လုပ်လိုက်ပါက အန္တရာယ်ရှိမည်မို့ လက်ရန်းကို သတိထားကိုင်
ဆင်းခဲ့ပါ၏။ အဆုံးလှေကားသုံးထစ်ပဲ ကျန်စဉ်မှာ သူမဆင်း
ကို ခဏစောင့်ဆိုင်းလိုက်သော်ငြား ခြေသံပါမလာပါချေ။

ဘယ်အထစ်မှာ ဒေါသတကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ထွက်
ကြည့်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လျက် ထောင့်ချိုးကော်ရစ်ဒါကို
လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ ပခုံးကိုသိုင်းဖက်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီး
ပါးပြင်ကို နမ်းရှိုက်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။

“ဟင်!...”

ရင်ထိတ်စွာ လှည့်လိုက်စဉ် ဝိုင်းကိုကြည့် ပြုံးပြလိုက်
မည် မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလန့်တကြား အာ
ဇိုက်သံ ထွက်သွားရလေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျောင်းကို
ရောက်လာတာပါလိမ့်။

“ရှင်... ရှင်”

“အသည်းယားလွန်းလို့ပါ ဝိုင်းရယ်၊ ကိုယ် လာစောင့်
တာ ကြာလှပြီ။ စောင့်ခဲယူလိုက်တာမို့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ဪ... ဝိုင်းကပဲ သူ အသည်းယားအောင် လုပ်မိလို့
လေ။ ဘယ်လိုပြန်ရန်တွေ့ရမလဲဖြစ်သွားစဉ် ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်
သည့်ပုံပုံက လက်ဝါးဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ကာ ရယ်နေလေ၏။ စိတ်
ညှိုးလိုက်တာနော်။

“ရှင်ကို တိုင်ပြောမယ်”

“အား... တိုင်လေ ကြိုက်လေပဲပေါ့ ချစ်စရာလေးရဲ့။
နယ်တို့ မကြာခင် စေ့စပ်ကြတော့မှာပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား

“အံ့ဟာ! နင့်ဟာနင် ကြံစည်ပြီး ငါ့ကိုစစ်ကူလာမလေဘူးလေ၏။
ပါနဲ့ဟဲ့”

“နင်ကလည်းဟာ၊ နင့်ကိုပါ ကားကြိုတင် ခေါ်မလေဘူးဘဲ၊
ဘက် နည်းနည်းလေးတော့ ဘက်လိုက်ပြောပါဟ”

“မပြောနိုင်ပေါင်၊ နင် ငါ့သူငယ်ချင်းကို ကျူးလွန်
ငါ မျက်မြင်သက်စေပဲ။ အန်တီနီးနီးကို ငါလည်း ပြန်တိုင်
ပဲ၊မှတ်”

“အေး၊ ဒါကြောင့် နင်စိတ်ပုပ်ပြီး စည်ပိုင်းပုံ ဖြစ်နေ
ပေါ့”

“ဘာ! . . . လဒ်၊ နင်တော့လား”

ပုံပွဲက လွယ်အိတ်ဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်တာမို့ သူက ငို
ပန်းကိုကိုင်၍ ကျောဘက်မှာ ကပ်ရှောင်လိုက်လေ၏။ အသား
မှာတော့ အကြောက်သား။ လူကိုဖြင့် အရှက်ရအောင် သူ
ပြီးတော့လေ။

ရှောင်ပြီး ဒီဘက်ပြန်ရောက်သွားသည့်သူက နောင်
လျှောက်လာသည့်လူကို တိုက်မိသွားသဖြင့် တောင်းပန်ရန် ကြ

“ဟာ. . . ဆွေမျိုးပါလား၊ ခုထိမပြန်သေးဘူးပေါ့လေ။
အောက်ပဲ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ အတူတူလိုက်လေနော်”

“မလိုက်ပါဘူး၊ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

ဒေါသသံမှာ ငိုသံစွက်နေသလိုပါပဲလား။ ဝိုင်းတို့အနီး
ပြေးထွက် ကျော်တက်သွားသည့်သက်မွန်ကျောပြင်ကို တအံ့
ထြေးရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့မိကြသည်။

အဆောင်ရှေ့ကိုရောက်စဉ် သက်မွန်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွား
သည့်ကားကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူက ဝိုင်းပန်းကို မိုင်
ခန့်ခင်းဖက်ကိုင်လျက် ကိုကိုကို လက်ထောင်ပြလိုက်စဉ် ကွက်
နဲ့ မျက်နှာဖျက်သွားသူက ဒေါက်တာဥက္ကာမိုပါလေ။

အခန်း (၂၁)

ဖိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ မသွားချင်ဘူးဆိုမှ အတင်းကို
ဪတ်နေတော့တာပဲ။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ကြာဆံ
ချက်၊ ချက်ပြီး သူတို့အိမ်ကို သွားပို့ခိုင်းရတယ်လို့။

“မေမေကလည်း ဝိုင်းမှ မသွားချင်ပါဘူးလို့ ဆိုနေမှ”

“သမီးမသွားရင် ဘယ်သူ့ခိုင်းရမှာလဲ။ အိမ်မှာ မေမေ
နဲ့သမီးပဲ ရှိတာကို”

“သူတို့ကို စားစေချင်ရင် Phone ဆက်ပြီး ဖိတ်လိုက်
ပေါ့ မေမေရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ၊ ကြားရက်ကြီး ဘယ်သူကလာဖို့ အားမှာထဲ
ဝိုင်းရဲ့။ သမီးဘိုးဘိုး ဆယ်နှစ်ပြည့်ပတ်လည်စတီအလှူ လုပ်တဲ့
ဟာ၊ ခိုင်းရင် သွားမှပေါ့။ အပြန်ကျ သားဉာဏ် ပြန်လိုက်ဖို့မှာ
ပဲ”

ပြောတတ်ပါပေ။ ဒင်းနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ပါ ဆီ
နေမှပဲ။ ဟိုနေ့ကကိစ္စကို မေမေတို့ကို တိုင်ချင်ပေမယ့် ရှက်လွန်း
လို့ ပြန်မပြောဖြစ်။ ပြောလိုက်ရင်လည်း သဘောတူထားပြီးသား
စိတ်ဆိုးနဲ့လို့ ပြောကြဦးမှာလေ။ ပုံမှန်ကရော သူ့မိဘတွေတို့
ပြန်တိုင်ပြောလို့ရမှာတဲ့လား။ ကြားထဲက ဆေးရိုးသည်က ကန့်
လန့်ကန့်လန့်မလုပ်နဲ့လို့ အချောင်အပြောခံရမှာ အသေအချာပဲ
လေ။

“ဝိုင်း မသွားလို့မရဘူးလား မေမေရာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပေကပ်ကပ်လုပ်နေလဲ ဝိုင်း။ လူကြီး
က ပြောနေရင် နာခံမှပေါ့။ ဘာကိစ္စရှိလို့ သူတို့အိမ်ကို မသွားချင်
ရတာလဲ... ပြော”

အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ မေမေသိအောင် ဝိုင်းဘယ်ပြောလို့ဖြစ်လဲ

လဲ။ နဂိုကမှ အရှက်သည်းရသည့်ကြားထဲ မျက်နှာပူစရာကြီး
လေ။

“ဘာမှမရှိပါဘူး”

“မရှိရင် ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်။ သွား၊ ပြန်လာရင် အသက်
တို့အိမ်ကို တစ်ချိုင့်သွားပို့ရဦးမှာ။ မြန်မြန်သွား... မြန်မြန်ပြန်
လာခဲ့”

နှုတ်ခမ်းစူလျက် ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။ စတီးတစ်လုံး
ချိုင့်ကြီးမို့ အပေါ်အံသေးလေးထဲမှာ အချဉ်၊ ငရုတ်သီးအကျက်
မှုန့်နှင့် အကူနံနံပင်တို့ကို သေသေသပ်သပ်ကလေး ပုံထည့်ကာ
အောက်အံကြီးထဲမှာ ကြာဆံချက် ထည့်ပေးလိုက်တာပင်။ ချိုင့်
က အနေတော်ပဲမို့ ဖိတ်စင်တာမျိုးမရှိဘဲ ကောင်းကောင်းကိုင်
လို့ရပါ၏။

တကယ်ပဲ ဝိုင်းမလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စတွေကိုပဲ မေမေတို့က
လုပ်ခိုင်းနေတာလေ။ ဒင်းကိုလည်း မုန်းချင်လိုက်တာ မပြောပါ
နဲ့ လူကို ဆိုင်တောင်မှမဆိုင်သေးပါဘဲ ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြုမှု
တာ ကောင်းသလား... ပိုင်များပိုင်ရင် ဝိုင်းကို ဘယ်လောက်ထိ

ချုပ်ချယ်ဦးမှာလဲပင်မသိ။ ကိုကိုသာဆို ဝိုင်းကို အလိုလိုက်မှာ အတိအကျပါလေ။

ကိုကိုဆို၍ ထိုနေ့က ဝိုင်းကို သူနှင့်တွဲပြီး ကိုကိုမြင်သွားသည်ပဲ။ ပျက်ယွင်းသွားသည့်ကိုကိုမျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ ညပင် အိပ်၍မပျော်။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာထက် သူ့ကိုသာ ရိုက်ပုတ်ကုတ်ဖဲ့ချင်သည့်ဒေါသတွေသာ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ထွက်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

■

မာမီမေးတာကို ဒီနားလို့သာဖြေပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ထဲမှာ အကြာကြီးမနေတတ်သည့် အသက်ကို မာမီဘာမှမပြော။ ဒီနားဆိုတာနဲ့ ဘာဘာအိမ်ဆိုတာကို မာမီသိထားသည်ကိုး။

အရင်က သိပ်မလာဖြစ်သည့်ဘာဘာအိမ်ကို ခု မကြာခဏ ဘာကြောင့်လာနေရပါသလဲ။ အသက်မှာ အကြောင်းပြောရာရှိတာ

အမှန်ပါ။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာကိုထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့အိမ်ကို တန်းခနဲမြင်နိုင်သည်လေ။

အိမ်ထဲမှာ လျှောက်သွားရင်သွား၊ ဝရံတာထွက်ပြီး ဂစ်တာတီးရင်တီး၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းထဲက ကလေးတွေနဲ့အတူ ဘောလုံးကန်ရင်ကန်၊ တစ်ခုခုကို သူလုပ်လေ့ရှိလေ၏။ သူတို့အိမ်ကို လည်ပတ်ဝင်ထွက်ခွင့်ရပေမယ့် အသက် မလုပ်ဖြစ်။ သူ့ပုံရိပ်လေးကို ဒီဝရံတာကနေ့ရပ်ပြီး ကြည့်ရတဲ့ Feeling ကိုသာ အရမ်းနှစ်ခြိုက်လေသည်။

အခုရော သူ ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်။ ဝရံတာမှ လှမ်းကြည့်ဖြစ်လိုက်ပေမယ့် အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရပါလေ။ ကြည့်ရတာ ကျောင်းက မပြန်သေးတာပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အသက်တို့က ကျောင်းတွေပိတ်ထားပြီး စာမေးပွဲဖြေရန် စောင့်နေရတာလေ။

“အသက်ရေ၊ သမီး ဘာစားလာလဲ၊ ထမင်းစားကြစို့လေ”

“မစားချင်ဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ အသက် နေ့ခင်းက ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေ စားထားလို့ပါ။ နောက် ဆာမှပဲ စားတော့မယ်”

“အေးအေး၊ ဒါဖြင့်လည်း ကြီးမေတို့ စားနှင့်ပြီနော်”

“ဟုတ်”

ကြီးမေ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားမှ ဝရံတာလက်တန်းကိုကိုင်ရင်း လမ်းမဘက် ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ လမ်းထိပ်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသည့် အပြာနုရောင်အရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တောက်!”

ဒါ၊ ဝိုင်းပါပဲ။ ပြောတော့ဖြင့် ကြည့်မရဘူးဆိုပြီး ခုသူ့အိမ်ကို လာနေပြန်တာလေ။ သူ့ကို အသက်စိတ်ဝင်စားတာ အသက်ကိုယ်တိုင်သာ သိတာမို့ ဝိုင်းနှင့်သဘောတူထားတာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကန့်ကွက်လို့ရပါ့မလဲ။ ကိုကိုနဲ့လည်း သဘောမတူချင်ပေမယ့် သူနဲ့လက်တွဲမှာကိုလည်း အသက် မလိုလားပါ။

အသက် အတော်စိတ်ပုပ်နေသလား၊ ဝန်တိုမှုဆိုတာ ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တည်လာသည့် စေတသိတ်ဆိုပါက သူ့အပေါ် ချစ်မိသွားသည့် အသက်ရဲ့နှလုံးသားရဲ့စေခိုင်းချက်ပါပဲ။

ဟုတ်တယ် သုတဉာဏ်၊ ယူကို အသက်သိပ်ချစ်တယ်။

စိတ်ကူးယဉ် ပျော်မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်တွေထဲကနေ အပြင်လက်တွေ့မှာ ပျော်ပါရစေလား...

‘အသက်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ’ဆိုတဲ့စကားကို အသက်ရှေ့မှာ ပြောလှည့်ပါ သုတရယ်။

ဘာမဆို ဝိုင်းအလှည့်ချည်း ဦးစားပေးနေတဲ့ကံကြမ္မာကို အသက် စိတ်နာတယ်။ ဒီကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ အသက်နဲ့သူမ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ အသက်နဲ့သူမ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ဒီကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ အသက် စိတ်ဝင်စားမိတဲ့သူနဲ့ နောက်မှဆိုခဲ့ရတာ။

ဟုတ်တယ်... လောကကြီးကို အသက် သိပ်မုန်းတယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းသော်တာကြည်ဆိုတဲ့သူမကိုလည်း ခါးခါးသီးသီးကို မုန်းတယ်လေ။

“ဟဲ့၊ သမီး ဘယ်လဲ”

ဘာဘအမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ အောက်ထပ် အိမ်ရှေ့ကို အပြေးထွက်ခဲ့ပါ၏။ လောကမှာ ချစ်ခြင်းကြောင့် အငြိုးတကြီးဖြင့် အမှားအယွင်းအချို့ကို လုပ်တတ်ကြပါလျှင် အဲဒီလိုပဲ အသက်

လည်း ထိုအမှားမျိုးကို လုပ်မိမှာလေ။

အရင်ဆုံး ခြံတံခါးမှ တံခါးအသေးလေးကို အသာဟ ထားလိုက်ပြီး ခြံထောင့်ရှိ လှောင်အိမ်သော့ကို ဖြုတ်ပေးလိုက် ပါ၏။ နင်တော့ သေပြီ-ဝိုင်းသော်တာကြည်...

“Go! Blacky...go!”

ဝုန်းခနဲပြေးထွက်သွားသည့် အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးနက် ကြီး၏ ဟောင်သံနှင့်အတူ သူမ၏ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက် သံက-လမ်းထဲမှာ စီခနဲညံ့သွားတော့တာလေ။

“ဝေါင်း!...”

“အား...”

“ဟယ်! ဘလက်ကီကို ဘယ်သူလွှတ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဟို,ဟို...အသက်က သူနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ဖို့ ထုတ်ရင်း ကြိုးလွှတ်သွားလို့ပါ ကြီးကြီး”

အိမ်ထဲမှအပြေးထွက်လာသည့်ကြီးမေကို မပွင့်တဖွင့် ဖြေလျက် ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ နင်တော့ ချုပ်ရဖို့သာ ပြင် ထားပေတော့ ဝိုင်းရေ...

“ဟာ! ဝိုင်းပါလား၊ ခွေးကိုက်သံကြားလို့ ထွက်ကြည့် ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ... ကိုက်မိသွားလား”

ခြံပြင်ရောက်လာသည့်သူ့အမေးကို ပြန်မဖြေမိသေး။ ခွေးဟပ်လိုက်တာမို့ ဝိုင်းခြေသလုံးမှာ သွေးပင် ထွက်နေပြီလေ။ လူကလန့်ပြီး တုန်ရဲနေကာ ကိုင်ထားသည့်ချိုင့်ပင် မမြဲချင်တော့ ပေ။

“မေးနေတာ ဖြေဦးလေ၊ ကိုက်မိသွားလားလို့”

ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မျက်နှာမှာ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ် သွားစဉ် ခွေးကို သက်မွန်ဒေါ်ကြီးက လာဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ တောင်းပန်ဖို့ထက် နောက်ထပ် လူမကိုက်မိရလေအောင် ခွေးကို ပြန်သိမ်းရသည်ကိုး။

“ခြေထောက်လား ဝိုင်း... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဖြစ်ရလေ၊ လာလာ... ကိုယ်တွဲပေးမယ်၊ ဆေးခန်း သွားရတော့မှာပေါ့”

“မုန့်လာဖို့တာ၊ ဝိုင်းပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဝိုင်းရဲ့၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပါမယ်။ လာအိမ်ထဲခဏစောင့်ဦး။ ကာကွယ်ဆေးက မမမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ဆေးခန်းသွားတိုးမှရမှာ။ လောလောဆယ် အနာကိုဆေးပြီး ပတ်တီးစည်းမှဖြစ်မှာလေ။ လာပါ”

လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ ခြေလှမ်းလိုက်ရပါ၏။ သူတို့အိမ်မှကောင်မလေးက ဝိုင်းလက်ထဲမှချိုင့်ကိုယူ၍ အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်ကာ သတင်းပို့ချလေပြီ။ ဆေးရုံမှ မမက ပြန်မရောက်သေးတာမို့ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဝိုင်းခြေထောက်မှအနာကို အရက်ယုံဖြင့်ဆေးပြီး ဆေးလူးကာ ပတ်တီးစည်းပေးတော့ ရှက်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။

လန့်သွားတာရော၊ ရှက်တာပါ အကုန်ပေါင်းပြီး ရှက်သံဖြင့် မျက်ရည်ကျမိစဉ် သူက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ချောလေ၏။

“မငိုပါနဲ့ ဝိုင်းရယ်၊ ဝိုင်းမျက်ရည်ကျတော့ ကိုယ်ဘယ်လိုနေရမလဲ။ အဲဒီခွေးကို စွတ်ပြုတ်လုပ် သောက်လိုက်မယ် သိလား။ မငိုနဲ့တော့နော်... တိတ်တိတ်”

ကလေးကိုချောသလိုဖြင့် ရယ်စရာပြောလိုက်ပေမယ့်

ဝိုင်း မရယ်ဖြစ်ပါလေ။ ဝိုင်းအပေါ် ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးနေသည်သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဝိုင်းက ခုံပေါ်မို့ သူက သံမံတလင်း ဆီရှိကော်ဖောပေါ်မှာ ကျကျနနထိုင်ပြီး လုပ်ပေးနေတာလေ။

“သမီးလေးကို ဘလက်ကီ ကိုက်လိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ ဒီမှာ နာပြီး ငိုနေလို့ မနည်း သူ့နေရတယ်”

“ဆေးခန်းပို့လိုက်ပါဦး သားရယ်”

“အခုပဲ ပို့မှာပါ မေမေရဲ့၊ မပြောလည်း သိပါတယ်ဗျာ။ ဒီမှာ ဉာဏ်အသည်းတွေ တစ်စစီ ကြွေကုန်ပြီဗျ”

“ပိုပြန်ပြီ၊ ဖြူကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါဦး သမီးရယ်။ ဪ၊ သားပဲပြောလိုက်ပါ။ သမီးကို တစ်ခါတည်း အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ့်ဟာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဆေးခန်းမှာ ဆေးထိုးအပြီး ကုတင်ပေါ်မှဆင်းတော့ နီဗွေမလို သူ သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတာမို့ မမဒေါက်တာပင် ဖြစ်မိဖြစ်ရတာလေ။

“ဟင်းနော်၊ သကြားလုံးသာဆို ငုံထားလိုက်ချင်တာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဝိုင်းကို စိတ်မချလွန်းလို့ ပြောရတာလေ။ ခုပဲ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်ရတာမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုစိတ်ချရပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ငုံထားချင်တယ်လို့ပြောတာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့”

ဝိုင်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ပြောချင်တာ ဇွတ်ကိုပြောတော့တာပါပဲလား။ ကားပေါ်တက်ခိုင်းတော့လည်း တကယ်တယ်။ လမ်းမကြီးဘေးက ဆေးခန်းမို့ လမ်းမထက် ဥဒဟိုသွားလာနေသည့်ကားတွေက များလွန်းလေ၏။

ရုတ်တရက် ဝိုင်းတို့အနီးမှာ ရပ်သွားသည့်ကားတစ်ကြောင်းကြောင့် ကားတံခါးပိတ်ရန်ပြင်နေသည့် သူရော ဝိုင်းပါ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အလို! ဒေါက်တာဥက္ကာဗိုဖြစ်နေပါရောလား။

“ဝိုင်းဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခွေးကိုက်ခံရလို့ ဆေးလာထိုးတာပါအစ်ကို”

“ဖြစ်ရလေ၊ ကိုကိုနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့လေ ဝိုင်းရဲ့။ ညီတကူးတကဖြစ်နေမှာပေါ့”

“နေပါစေ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ပို့လိုက်ပါ့မယ်။

အိပ်ပါဦး”

မောင်းထွက်လာသည့်ကားပေါ်မှနေ၍ အနောက်ကို ကြည့်ကြည့်မိ၏။ ဝိုင်းတို့ကားလေးကို အငေးသားကြည့်နေသည့် ကိုကိုက ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဘာတွေများ တွေးနေမှာပါလိမ့်။ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဟင်။

ကိုကိုအပေါ်မှာ ဝိုင်း အဘယ်မျှ သံယောဇဉ်ရှိရှိ ဝိုင်းတို့ကားမှာ သမုဒ္ဒရာကြီးခြားနေတာကို ကိုကိုမြင်မိပါလေစ။ ‘ချစ်သေ’ ဆိုတဲ့စကားကို ဝိုင်း ရင်နဲ့အမျှ တန်ဖိုးထားတာ အမှန်ပါပဲကိုကို။

သို့သော်... ချင့်ချိန်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်မှာ ကိုကိုနဲ့အဝေးတစ်နေရာကပဲ ဝိုင်းရှိနေတာ အသင့်တော်ဆုံးဆိုတာကို ဝိုင်း သိနေပါတယ်ကိုကိုရယ်...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၂)

“ပြောစရာရှိလို့ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ... ဟိုတစ်နေ့က
ကို ခွေးကိုက်ခဲ့တာကို ပြောချင်လို့လား”

ကျစ်! အသက်နဲ့စကားပြောနေတာတောင်မှ သူမနာမည်
စကားထဲမှာ ပါနေရတယ်လို့။ စက်ဘီးစီးပြီး လမ်းထွက်လာ
ည့်သူ့ကို ခြံထဲမှအချက်ပြပြီး လှမ်းတားလိုက်မိတာလေ။ ကြည့်
တာ ညနေစောင်း အပြင်းပြေ စက်ဘီးလျှောက်စီးဖို့ ထွက်လာ
ထဲဖြစ်ချေမည်။

“အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အေးအေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆေးဆေးပြောချင်လို့”

“ရတယ်လေ၊ ကိုယ်က စက်ဘီးနဲ့သွားမှာ။ အသက်
က ဘာနဲ့သွားချင်လို့လဲ”

“အသက်မှာလည်း စက်ဘီးပါတယ် သုတရဲ့။ ခဏတော
နော်၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ကဲ၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိုက်သလဲ။ ဝိုင်းမှာ အ
အခွင့်အရေးမျိုး ရှိလို့လား။ စက်ဘီးမစီးတတ်တဲ့ ဝိုင်းအတွက်
သနားစရာလေးပေါ့လေ။ ဂိုထောင်ထဲထည့်ထားသည့် ဘီးအ
လေးကို သော့ဖွင့်ကာ တွန်းထုတ်ခဲ့ပါ၏။ ညနေဆည်းသာ ညီ
ညီအောက်မှာ လေချိုအေးအေးလေးကို ရှူရှိုက်ရင်း စက်ဘီး
ရမှာလောက် Feeling ရှိတာမျိုး ဘာရှိတော့မှာလဲ။

“အသက်နဲ့ဝိုင်း ဘယ်သူက အသက်ပိုကြီးသလဲဟင်
စလာပြန်ပါပြီ မေးခွန်း။ သူနဲ့စကားပြောခွင့်ရဖို့ ဝိုင်း
နာမည်ကို ခုတုံးလုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ပြောရတော့မှာပေါ့။ တကယ်
နင်နဲ့သက်ဆိုင်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ ငါမလိုချင်ဘူး ဝိုင်းရဲ့။ နင့်ထက်
ပိုပြီး ပြည့်စုံကုံလုံတဲ့ဘဝမှာ ငါ လူဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့်မှ

ခွင့်လောက် ကံမကောင်းခဲ့ပါသလဲ။

“ဝိုင်းက အသက်ထက် တစ်လနီးပါး ကြီးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အသက်က ဝိုင်းထက် ပိုနတာမှန်ပေမယ့်
ဒါက ချစ်ဖို့ကိုကောင်းတာနော်”

ရင်ထဲမှာ မျက်ရူမိပါ၏။ လူကိုရှေ့မှာထားပြီး မမြင်ရ
သည့်လူတစ်ယောက်ကို မှန်းဆပြောနေတာ တရားပါရဲ့လားဟင်။
ဘယ်လို အသက်က ဝိုင်းထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်
ချောလွန်းတာကို လူတိုင်းမျက်မြင်ပါလေ။ ဒါနဲ့များတောင် လူ
သိုင်းက ဘာကြောင့် ဝိုင်းကိုချစ်စရာလေးလို့ မကြာခဏပြောကြ
တာပါလိမ့်။

“ရှေ့ကဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ကြတာပေါ့”

အကြံဉာဏ်တောင်းတာမဟုတ်သည့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်
အတိုင်း ခုံပုလေးတွေ စီခင်းထားသည့် အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်
ကြလေ၏။ စက်ဘီးဒေါက်ထောက်ပြီး ထိုင်ကြတော့ အသက်ထိုင်
ရန် ခုံဆွဲပေးတာမျိုးကို သူ လုပ်မပေးပါ။ အင်းပေါ့လေ၊ အသက်
တို့က ချစ်သူတွေမှမဟုတ်သေးတာပဲကိုး။

“ဘာသောက်ချင်လဲ၊ တစ်ခုခုမှာရအောင်”

“အသက် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်၊ မှာမယ်”

“ချွတ်! ချွတ်... ညီလေး၊ ဒီဝိုင်းကို ရေခဲသုပ်တစ်ခွက် နဲ့ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် ချပေးပါ”

တွေ့လား... အကြိုက်ကအစ အသက်နဲ့သီးခြားဖြစ်လာလေ။ ဝိုင်းလည်း ဒီအသီးကိုမုန်းပြီး အအေးဆိုင်ထိုင်ကြတိုင်း ရေခဲသုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဖာလူဒါဖြစ်ဖြစ် မှာလေ့ရှိသည်ကိုး။ စားပွဲထဲလေးက ရေခဲရေနစ်ဖန်ခွက် လာချပေးသွားတာ မော့သောက်တော့ ရင်ထဲအေးမသွားဘဲ ပူသွားသည့်နယ်လေ။

“ဝိုင်းလည်း ဘာကြိုက်တတ်လဲမသိဘူးနော်”

တောက်! လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ခွန်း။ သူ့စိတ်ထဲက နေ ဒီအမည်ကို မည်သို့ဆွဲထုတ်၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ တစ်ဝိုင်းတည်းဝိုင်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို နှမေ့တသ ငေးကြည့်ချင်သည့်စိတ်ကို အမြန်ချိုးနှိမ်လိုက်ရပါ၏။ အသက်အနီးမှာ ကောင်လေးပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါလျက် ဒီလိုရင်ဖိုလိုက်မောမှုမျိုးခံစားချက်ကို သူနဲ့ဆုံမှ ကြုံခဲ့ရတာအမှန်ပါပဲ။

“ယူ၊ ဝိုင်းအကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားလို့လဲ”

“သိအောင်ကြိုးစားရမှာပေါ့ အသက်ရဲ့”

ငါနော်... ကန့်ကွက်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ထောက်ခံချင်နေသည့်သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ထုနှက်ရိုက်ပုတ်ဖန်လိုက်ချင်သည်လေ။

“ဝိုင်းက သိပ်မျက်နှာများတာ သုတရဲ့”

အံ့ဩဟန်မပြဘဲ ပြုံးလိုက်သည့်သူ့ကို အသည်းယားစွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ရေခဲသုပ်ခွက်ကို ဖွန်းဖြင့်မွှေသည့်အလုပ်က အသက်စကားထက် ပိုများအရေးပါနေလေသလား။ ယူ၊ ဘယ်လိုလူလဲ သုတဉာဏ်။

“ဘယ်လိုမျက်နှာများတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ကောင်လေးတွေနဲ့ မရှင်းမရှင်းလုပ်တတ်တာတို့ ပြောတာပေါ့”

“ကိုယ်သိရသလောက်တော့ ဝိုင်းမှာ ချစ်သူရယ်လို့ တိတိပပရှိတာ မကြားဖူးပါဘူး”

ကျစ်!... သိပ်ကိုယ့်စားလွန်းသည်ပဲ။ ဒီလောက် ဝိုင်း

နောက် ကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိတဲ့ကောင်လေးတွေကို မမြင်ရလောက်အောင် ယူ့မျက်လုံးတွေ ကန်းနေလေသလား။ အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ထုတ်ရိုးမှန်ပါက ဝိုင်းနှင့်ဆက်နွယ်သည့်ကိစ္စတိုင်းဟာ ယူ့အတွက် J Virus တွေပဲ ဖြစ်နေမှာပါ သုတရယ်။

“အဲဒီလို ဟိုလူ့ခေါင်းမညီတ်၊ ဒီလူ့ခေါင်းမခါနဲ့ ကြိုးရှည်ရှည်လှန်ထားတတ်လို့ သူ့အတွက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြရတဲ့ ကောင်လေးတွေ မနည်းဘူး သုတရဲ့။ ယူ့ မမြင်လို့ပါ။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဇွဲအရှိဆုံးကတော့ အသက်သူငယ်ချင်း ကျော်ပေါ့”

သူက စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး ရေခဲသုပ်ကို အရသာခံ၍ပင် စားနေချေပြီ။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်၊ တည်ငြိမ်လွန်းလှချည်လား။ နည်းနည်းလေးမှ သဝန်တို စိတ်လှုပ်ရှားတာမျိုး မဖြစ်ဘူးလားဟင်။

“ချောတဲ့လှတဲ့မိန်းကလေးမှန်ရင် အနည်းနဲ့အများတော့ ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာကို ခံရမှာပေါ့ အသက်ရဲ့။ ကိုယ်တောင်မှ ဝိုင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားရသေးတာ။ တခြား

လူတွေလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အဓိကကျတာက ဝိုင်းချစ်မယ့်လူ၊ ဝိုင်းရွေးချယ်မယ့်သူက ကိုယ်ဖြစ်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

စူးခနဲကြည့်လိုက်တာကို ဂရုမမူဘဲ ရေခဲသုပ်ခွက်ကို သူမော့သောက်နေလေ၏။ ဒါပဲလား... နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝိုင်းသော်တာကြည်ဆိုသည့်ကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတာလို့ ကြွေးကြော်တာကို ကြားနာဖို့ အသက် သူနဲ့လိုက်လာတာမှမဟုတ်တာလေ။

“ဝိုင်းနဲ့သုတ မတန်ပါဘူးကွယ်”

ဟက်ခနဲ သူရယ်လိုက်လေ၏။ ရူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဒေါသထွက်မလာတာ တကယ်ပဲ သွေးအေးသည့်လူတစ်ဦးနယ်။ သူ့လောက်စိတ်တို စိတ်ဆတ်သည့်ကောင်လေးမျိုး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့်ဟန်ပန်မျိုးကို ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းမှာသာတွေ့မြင်ဖူးတာလေ။

“မတန်ဘူးဆိုတာ အသက် ဘာနဲ့ချိန်ဆပြီး ပြောရတာလဲ”

“သူ့လိုမျက်နှာများတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ယူကို မတန်ဘူး လို့ပြောတာလေ”

“အဲဒါက... ကိုယ့်သဘောထားနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ် အသက်ရဲ့။ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ဆိုင်လို့ပြောနေတာပေါ့”

သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ အသက်ကိုကြည့်လိုက်ပါလေ၏။ စကားထဲကနေ သံသယဝင်သွားပြီလား။ သူနဲ့အသက်ဆိုင်ဆုံးလူ ဟာ အသက်တစ်ဦးတည်းပဲ ဖြစ်ချင်တာကို သူသိလာအောင် အသက် မည်သို့အရိပ်အယောင်ပြရမည်နည်း။ ခက်ချေပြီကော သုတဉာဏ်။

“ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ၊ အသက်နဲ့ဝိုင်းက သူငယ်ချင်း တွေပဲမဟုတ်လား။ ဒီထက် ဘာများပိုသက်ဆိုင်နေလို့လဲကွ”

“ဆိုင်တာပေါ့ သုတရဲ့၊ သူက ကိုကိုကိုပါ ဖျားယောင်း နေတဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေတာကိုး”

ဆွပေးလိုက်မိလေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ မှိုင်းသွားတာ ကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြိုးလိုက်မိလေသည်။ မဆိုးပါဘူး။

အသက်ပစ်တဲ့မြားက သူ့ရင်ကို သွားပြီးစိုက်သားပါလား။

“စကားကို ပြင်ပြောစေချင်တယ် အသက်။ ဖျားယောင်း တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးက ဝိုင်းအတွက် ရင်သီးလွန်းတယ်လို့ ကိုယ် ယူဆလို့ပါ။ ကိုယ့်မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ အစ်ကိုအပေါ် ဆက်ဆံ တဲ့ ဝိုင်းရဲ့အပြုအမူတိုင်းဟာ အဖြူထည်သန့်သန့်လေးပါပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ဒါက ယူရှေ့မှာမို့ ဖြစ်မှာပါ သုတရဲ့။ သူက လူရှေ့ကျ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို လက်သည်းဝှက်ပြီး ကွယ်ရာကျမှ လက်သည်းထုတ်တတ်တဲ့အမျိုး”

“ကျစ်! တဆိတ်လွန်ပြီထင်တယ် အသက်၊ မင်းရဲ့သူ ငယ်ချင်းကို ဒီလောက်ထိ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မဝေဖန်ချင်ပါနဲ့လား”

မရဘူးလား... ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ နားမဝင်ဘူးတဲ့ လားကွယ်။ ယူ့မျက်စိရှေ့မှာ ဝိုင်းကို ဘေးအသာလေးဖယ်ထား ပြီး အသက်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြင်ကြည့်ပေးပါလား သုတ ဉာဏ်။ ဒီရင်ထဲမှာ ယူ့အပေါ် ပြင်းရှုရှုချစ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို ထုတ်မပြောနိုင်ဘဲ အလိုလိုမြင်ကြား သိနားလည်ပါတော့လား။

“အသက်က ဝေဖန်နေတာ မဟုတ်ရပါဘူး သုတရဲ့”

တကယ့်အစစ်အမှန်ကို ပြောနေတာပါ။ ယူမယုံတော့လည်း ဘယ်
တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဝိုင်းက သူ့အမေရဲ့ဗီအေးလုံး အပြည့်အဝရ
တာ၊ အန်တီဖြူငယ်စဉ်က အသက်ဖေဖေရော၊ သူ့အဖေပါမက၊
အသက်ရဲ့ဘာဘကိုပါ အပိုင်ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့အထိ အစွမ်းထက်တာ
ရာဇဝင်အမှန်ပဲ။ အဲဒီလိုပဲ သူကလည်း ယောက်ျားလေးတွေကို
မလွှဲနိုင်အောင် ချုပ်ထားတာ အသက်မျက်မြင်လေ။”

စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါလိုက်မိလေသည်။ သက်မွန်ခင်ရဲ့
အဓိကဆိုလိုရင်းက ဘာများပါလဲ။ သူငယ်ချင်းရဲ့မကောင်းသတင်း
ကို ဖော်ပြချင်ရင်တောင်မှ မိခင်ဖြစ်တဲ့အန်တီအထိ သိက္ခာချစရာ
အကြောင်းမှမရှိတာလေ။ အတော့်ကို သေးသိမ်လွန်းသည့်စိတ်
ဓာတ်ပါပဲလား။ ‘ဂါရဝေါစ’ ဟူသည့် ပါဠိအနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုများ
အသက်တစ်ယောက် နားလည်ပါလေစ။

“ကိုယ်တို့စကားဝိုင်း ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသင့်ပြီထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ အသက်က ယူအတွက် ပြောနေတာပါ
ယူရဲ့”

“ကိုယ့်ကို ဝိုင်းအကြောင်းမကောင်းပြောလို့ မင်းအတွက်

ဘာများအကျိုးရှိသလဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ သူ့ကို အသက်ကိုကိုနဲ့လည်း သဘောမတူ
ဘူး။ ပြီးတော့ ယူနဲ့လည်း မဖြစ်စေချင်တာအမှန်ပဲ”

“ထားပါတော့၊ အစ်ကိုနဲ့သဘောမတူနိုင်တာကို ကိုယ်
လက်သင့်ခံနိုင်ပါတယ် အသက်။ ဒါကလည်း ဝိုင်းဘက်က ခေါင်း
ညိတ်လိုက်မှ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့မဖြစ်စေ
ချင်တာကတော့ သိပ်သဘာဝမကျဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲ၊ ဖြေရှင်းချက်တော့ ပေးပါ။ မင်းနဲ့ကိုယ်က-တစ်ချိန်
ချိန်မှာ မောင်နှမတော်ကောင်း တော်နိုင်ပါတယ် အသက်”

“ဟင့်အင်း... မတော်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို အသက် လက်
မခံနိုင်ဘူး”

ဘုရားရေ! ဖုံးကွယ်ထားသမျှ အကုန်ဘူးပေါ်သလိုမျိုး
ပေါ်ကုန်ပြီလား။ မိန်းကလေးကဖွင့်ပြီး စပြောရဲတဲ့အဖြစ်မျိုး ဒီ
နိုင်ငံမှာ ဘယ်တုန်းကများ ရှိခဲ့လို့လဲ။ အသက်ကို ချောင်ပိတ်ပြီး
အသက်ရှူရပ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လား ယူရယ်။

“ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပေါ့။ ဒါက အစ်ကိုနဲ့

မမ၊ နှစ်ဦးသဘောတိုက်ဆိုင်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စပါ။ မင်းကြိုပူနေစရာ မလိုပါဘူး အသက်ရဲ့”

“ပူတယ်... အသက်ရင်ထဲ မီးစမျှီချထားရသလို ခံရ ခက်တာ အမှန်ပါ။ ယူနဲ့ ယူနဲ့ ဝိုင်းကို အသက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူဘူး။ ဒါကြောင့် ဝိုင်းကို ယူ မချစ်ပါနဲ့လို့ အသက် ပြောချင်တယ်”

သူ မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ နောက်ဆုံးမှ ပစ်မှတ်က ဒီမှာအဆုံးသတ်သွားရတာကိုး။

Sorry...ပါ အသက်ရယ်၊ မင်းရင်ထဲကို ကိုယ် ကွက် ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်ခွင့်ရလိုက်ပေမယ့် ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝင်ထိုင် ဖို့ မင်းအတွက် နေရာရှိမနေတာလေ။

နုပျော့လိုက်တာ... ဒီလောက်မှူနေအောင် လှပချော့စွာ လွန်းတဲ့ကောင်မလေးကို (မမနဲ့ဆက်နွယ်၍) ညီမအရင်းလေးတို့ သဘောထားမိတာအတွက် ရလဒ်က ဒီလိုတဲ့လား။ လုပ်နေကျ အကျင့်အတိုင်း လှောင်ရယ်ချလိုက်ရင်ဖြင့် အရှက်ရသွားမှာတို သူ စိုးရိမ်ပါသည်လေ။

ခက်တယ် အသက်ရယ်...

မင်းလိုချင်တိုင်း ပေးရအောင် ကိုယ့်မှာ နှလုံးသားက အစ်ခုတည်းပါနေလို့ပါ။ အဲဒီတစ်ခုတည်းသော နှလုံးသားက ချစ် နေတာကလည်း 'ဝိုင်း'ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ပါပဲ။ ဒီလိုစူးစူးနစ်နစ် ချစ်မြတ်နိုးနေမိတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို မင်း အတွက်ပဲ မပေးနိုင်တာ ကိုယ်မှမတတ်နိုင်ဘဲလေ။

“ကိုယ်တို့သွားသင့်ပြီ”

“သုတ...”

“ကိုယ်... မင်း နားလည်အောင် တစ်ခုပြောခဲ့ပါမယ် အသက်”

ဘာပြောမှာလဲ... အသက် ရင်ကွဲစေမယ့်စကားမျိုးကို သာ? ယူ မပြောမိပါစေနဲ့နော်။

ဒီရင်ထဲ ဝင်ကြည့်နိုင်ခွင့်ကိုရရင် ယူအတွက် တံခါးဖွင့် လိုက်ချင်တာအမှန်ပါပဲ သုတရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အသက် ချစ်ခြင်းတွေကို ယူ မြင်တွေ့လှည့်ပါဦး။

“မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို ကိုယ် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်

အသက်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိထားဖို့က ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်
ချစ်တာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်... အဲဒါ ဝိုင်းပဲ။ ဝိုင်း
လွှဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ခွဲဝေမပေးနိုင်
ဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်သစ္စာပဲ အသက်။ ဝိုင်းတစ်ဦးတည်းကိုပဲ ကိုယ့်
ရဲ့မေတ္တာရော၊ သစ္စာပါ အကုန်ပဲပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေတာပဲ။
အဲဒါ ဘယ်သောအခါမျှ မပျက်ပျယ်မယ့်ကတိပါပဲ။ ဘယ်သူ
ဝင်ဖျက်လို့ မရနိုင်တဲ့ကတိသစ္စာပါ။”

“ယူ... ယူ...”

“ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေ အသက်။ ကိုယ့်နေရာ
မှာ တခြားအခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးဖြစ်နေရင် မထီ
လားအပ်တဲ့ပြဿနာနဲ့ မင်းအတွက် နှစ်နာမှုတွေဖြစ်ကောင်းဖြစ်
နိုင်တယ်ဆိုတာကို အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတိပေးခဲ့ပါ
စေ။ မင်းနားလည်ပါတယ်နော်... ကိုယ် အခုပဲ ဝိုင်းနဲ့သွားတွေ
ပါတော့မယ်၊ ဒါပဲ”

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားချေလေပြီ။

နောက်ဆုံးရလဒ်က အသည်းကွဲခြင်းတဲ့လား...

အသက်ရင်ကွဲနာကျရတာကို ဘာကြောင့် သူ ကိုယ်ချင်း
ဘာနာပေးနိုင်တာပါလိမ့်။

လောကကြီး မတရားသဖြင့် စီရင်ပြန်ချေပြီ။

အခန်း (၂၃)

တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေပါ၏။ ညနေဆည်းဆာနေက
ချိတ်ခင်းစိမ်းကို ခပ်စောင်းစောင်းဖြာကျနေတာမို့ မျက်စိပသာဒ
ဖြစ်စေသည်မြင်ကွင်းပါပဲ။ ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေတာ အတော်ကြာ
သည်အထိ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်သေး။ ကိုကိုထံမှ သက်မော
ချိတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“သူ့ကိုများ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီလား၊ ဝိုင်း”

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါပြလိုက်မိ၏။ ခေါင်းညိတ်ရ
အောင် ဝိုင်းကို သူ တိတ်ကျကျဖြင့်ပြော ခွင့်တောင်းတာမျိုး

မရှိသေးတာဘဲ။ မိဘတွေပြောစကားအတိုင်း အလိုက်သင့်နေပြီး သူ နောက်ပြောင်ပြောနေတာ အလေးအနက်မှမရှိတာပေါ့။

“ကိုယ့်အတွက် အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲတော့ ခြေပေးစေချင်ပါတယ်”

ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ... သံယောဇဉ်နဲ့ချစ်ခြင်းကို ဝိုင်းမပိုင်းခြားတတ်တာတော့ အမှန်ပါကိုကို။ မေမေ အတန်တန်သားပေးတဲ့ကြားထဲကနေ ကိုကိုရင်ဖွင့်ပြခဲ့တာ။ အသက် အခါခါထဲကွက်နေတဲ့ကြားကနေ ကိုကိုကို ဝိုင်းခေါင်းညှိတ်လက်ခံရမှာလား။

ဟင့်အင်း... ဝိုင်းက သမီးအလိမ္မာလေးပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ။ မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲစေမယ့် အလုပ်မျိုး အပြုအမူမျိုး ဝိုင်း ဘယ်တုန်းကမှ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့ရိုးမရှိပါဘူး။ အလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။

“ကိုကိုကို ဝိုင်းပြောပြီးသားပါ”

ခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ ပြောဖြစ်၏။ လေသံခပ်တိုးတိုင်းနဲ့ပေမယ့် တစ်ထွာခန့်အကွာအဝေးမှာ ထိုင်လျက်သားရှိနေတာ

မို့ ကိုကို ကြားနိုင်မှာပါပဲ။

“ကိုယ်လိုချင်တာကို ဝိုင်း သိပါတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးစေချင်တယ် ဝိုင်း။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကို ခဏဘေးဖယ်ထားပြီး ဖြေပေးပါလားကွယ်”

နှုတ်မရဲသူကိုမှ ရှေ့ကို စကားဆက်ခိုင်းနေပြီကော။ ကိုကိုကို မချစ်ပါဘူးလို့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောရလောက်အောင် ဝိုင်း မဝံ့ရဲဘူးလေ။ ချစ်ခြင်းမှာ အားနာရှက်ရွံ့မှုမျိုး ပါဝင်ပါသလား။ တိုကိုအပေါ် ရှက်ရွံ့တာမျိုးထက် မဝံ့ရဲ။

ဟိုးငယ်စဉ်တုန်းကလိုမျိုး ပြုမူပြခဲ့သည့် ခေါင်းကိုအသာတိုင်ခဲ့တာမျိုး၊ ရှေ့ဆံနွယ်လေးကို အသာအယာတင်ပေးလေ့ရှိသည့် ကိုကိုရဲ့တယုတယကြင်နာမှုကို နှစ်ခြိုက်ခဲ့တာ ဝန်ခံချင်၏။ ‘ကလေး’လို့ မကြာခဏခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိသည့် နွေးထွေးမှုကို ခက်မောမိလေသည်။

ဒါပင် အချစ်လေလား... ဝိုင်းနားမလည်ပါချေ။ မြင်သည်နှင့် ရင်ဖိုလိုက်မောမှုမျိုး ကိုကိုနှင့်ဆုံတိုင်း မဖြစ်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါဆို ကိုကိုကို ဝိုင်းချစ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့နော်။

ဦးနောက်နှင့်ခေါင်းညိတ်သင့်တာ မှန်ပေမယ့် နှလုံးသားက ဆုံးဖြတ်ရတဲ့အလုပ်မှာ ရူးမိုက်ခြင်းဆိုတဲ့ရလဒ်မျိုး ရှိရိုးမှန်ရင် ဝိုင်း မရူးသေးတာ အသေအချာပါပဲ။ မှန်ပါတယ်၊ ကိုကိုကို ရူးရူးမိုက်မိုက်ချစ်ခဲ့တဲ့အထိ ဝိုင်း မမိုက်မဲဝံ့တာလေ။

“ကိုကိုနဲ့ မမနွေးကို လူကြီးတွေ သဘောတူထားကြတာ ဝိုင်းလည်း သိပါတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ်ခေါင်းညိတ်မှ ဖြစ်လာမယ့်အကျိုးဆက်ပါ ဝိုင်းရဲ့။ မဆိုင်တာ ထည့်မတွေးပါနဲ့”

“ပြီးတော့... အသက်ကလည်း မမနွေးနဲ့ပဲ ကိုကိုကို သဘောတူနေတာ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အစိုးရင်းဆုံးအဖြေကိုပဲ ရှာပါလား ဝိုင်း၊ ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းကိုပဲ-ဦးတည်ပြီး စဉ်းစားပေးပါ။ နောက်ထပ် အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ခဏလောက် မေ့ထားလိုက်ရအောင်နော်”

ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဝိုင်းတို့က အပျော်သဘော ချစ်တမ်းကစားကြမှာမှမဟုတ်တာ။ ချစ်ခြင်းရဲ့စစ်မှန်မှုသာ ရှိမနေရင် ထိန်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ နှစ်ဘဝပေါင်းစည်းမှုမျိုး ဒီလောကမှာ

ဘယ်ရှိနိုင်တော့မှာလဲ။

ချစ်ရုံသက်သက်နဲ့ ဘဝလမ်းကို ဆက်လျှောက်လို့ ရမယ်လို့များ ကိုကိုယူဆထားလေသလော။ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမတူဘဲ ကန့်ကွက်တဲ့ကြားက ကိုကိုနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ဝံ့တဲ့အထိ ဝိုင်း မမိုက်မဲဝံ့ပါလေ။

တစ်သက်လုံးပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ မေမေနှင့်ဖေဖေ ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းအရှက်ရစေတဲ့ သမီးမိုက်ဘဝမျိုးကို ဝိုင်း ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေလိုတာ အသေအချာပါ။

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ရှေ့မဆက်ချင်ပါနဲ့လား ကိုကို”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်နိုင်တာ ဝိုင်းသိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုသာ ဝိုင်းပြန်ချစ်နိုင်ရင် ဒီလောကကြီးကို ကိုယ်အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်နိုင်ပါပြီ ဝိုင်းရဲ့။ အဲဒါအသေအချာပဲ”

ဘယ်လိုအတွေးပါလိမ့်။ ရင့်ကျက်တဲ့အသိဉာဏ်တွေ ကိုကိုခေါင်းထဲကနေ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီကိုများ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်ကုန်ပါလိမ့်နော်။ ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်လို အတွေးမျိုးနဲ့ ပေါ့ပါးစွာပြောထွက်နေတာမို့ အံ့သြရပါ၏။

အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ငစ်ကမ္ဘာ တည်နိုင်တယ်လို့များ
ကိုကိုမြင်နေလေသလား။ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတဲ့တံတိုင်းကြီး အခိုင်
အမာတည်ရှိနေတာကို မမြင်နိုင်လောက်အောင်ကို ကိုကိုအမြင်
အာရုံတွေ အမှောင်ဖုံးနေပြီလားလေ။

“ကိုကိုကို ဝိုင်း၊ မချစ်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဝိုမှန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဝိုင်း... ကိုယ့်မှာ”

“ကိုကိုမှာ ဘာဖြစ်ချက်မျိုးမှ မရှိပါဘူး။ အဲဒါ သေချာ
ပါတယ်ကိုကို။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အမြင်နဲ့ ကိုကို
ဟာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံသင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း
သိသာစေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့...”

ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည့်နှယ်ပင်။ ဒါ
အဖြေတဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ ဝိုင်းရယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း မချစ်
နိုင်ပါဘဲ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ခေါင်းခါရတာပါလိမ့်။ မေးချလိုက်
ချင်ပေမယ့် လည်ချောင်းထဲမှာ စကားတို့က တစ်ဆို့ပျောက်ကွယ်

ကုန်ချေပြီ။

အလိုချင် အတောင့်တဆုံး အရာတစ်ခုကိုမှ ကိုယ့်ကို
ပြန်မပေးနိုင်ရတယ်လို့။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဒက်ဒီတစ်ယောက်လုံး
ရပ်တည်ပေးနေပါလျက် ငဲ့ညှာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ တစ်ချက်လေး
တောင်မှ လှည့်မကြည့်တာပါလား ကလေးရယ်။

စက်ဘီးကို ခြံထဲကွေ့ဝင်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်ရှေ့မှာ ရှိနေသည့်
ခုံတန်းပေါ် ယဉ်လျက်သား ထိုင်နေသည့်ဝိုင်းနှင့်အစ်ကိုကို မြင်
လိုက်ရစဉ် ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲခံစားလိုက်ရလေသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
မဖြစ်ရဘူး... ဝိုင်း လိုလိုလားလား လက်သင့်ခံတဲ့လူဟာ သူက
လွဲပြီး ဘယ်သူမှမဖြစ်ရဘူးလေ။

“ဝိုင်း!...”

စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံနှင့်အတူ အမြဲနိုင်နိုင်နင်းနင်း စီးလေ
ရှိသည့်စက်ဘီးက ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာ ပစ်လဲလေ၏။ အသံ

၃၁၆ □ မမသဒ္ဓါစောင့်

ဦးတံသံနှင့်အတူ သူမ ထရပ်လိုက်တာကိုမြင်တော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာရလေသည်။ သူ့အတွက် သူမ စိုးရိမ်ရှာသားပါလား။

“ဖြည်းဖြည်းလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ကရုဏာသံက ရင်ထဲကို နွေးထွေးသွားစေလေသည်။ အနီးသို့လျှောက်လာသည့် လုံခြည်ခတ်သံကပင် သူ့နှလုံးသားကို တဒိတ်ဒိတ်လှိုက်ခုန်စေသည်ပဲ။

“ထလေ... ထလိုရဲ့လား”

“ကိုယ်... ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟင်!”

မျက်ဝန်းမှာ စိုးရိမ်မှုတို့က ထင်းခနဲ။ ကျေးဇူးပါပဲ ဝိုင်းရယ်၊ ဒီအမူအရာလေးကပဲ ကိုယ့်ရင်ကို ငြိမ်းအေးစေနိုင်တာ အမှန်ပါ။ စိုးရိမ်ဖော်ရရုံလေးနဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်လေ။

“တကယ်လားဟင်၊ မနောက်နဲ့နော်၊ ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူးရှင့်... ထကြည့်ပါဦး”

“တကယ်ပြောနေတာ ဝိုင်းရဲ့၊ ဝိုင်းနဲ့အစ်ကိုကို တွဲထိုင်နတာ မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့

ပါဘူး။ အခု... အခုလေးတင် အသက်က ဝိုင်းနဲ့အစ်ကိုကို တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောလိုက်လို့လေ။ ကိုယ်... ကိုယ် နောက်ကျသွားပြီလား။ ဝိုင်းသာ ကိုယ့်ကိုတစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့ရင် ကိုယ် သွက်သွက်ခါ ရူးသွားမှာ ဝိုင်းရဲ့။ သိရဲ့လား”

ဒုက္ခပါပဲ... လက်ရှိအခြေအနေထက် အဲဒီအချစ်ကိစ္စက ပိုများအရေးပါနေသလား။ ထိုင်လျက်သားရှိနေသည့်အနေအထားကနေ တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲဖြစ်နေသည့်သူ့ကို စိုးရိမ်သွားမိတာအမှန်ပါလေ။

“အို!... ဘာတွေ ပေါက်ကရလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“တကယ်ပြောတာ ဝိုင်းရဲ့”

“ကဲပါ၊ ကြိုးစားရပ်ကြည့်ပါဦး”

“မရဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ဝိုင်းက ဘာလဲ... ဘယ်လိုလဲဆိုတာ အတိအကျသိရမှာဖြစ်မှာ”

ကဲ၊ ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ခုမှ ‘ပပထုံမှ ထမယ်’ ဆိုတဲ့ခေတ်သစ် ‘ကုသ’နဲ့ လာကြုံနေရတယ်လို့နော်။

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

ကိုကိုပါ လိုက်လာပြီမို့ သူ့ကိုထူဖို့ကို ဝိုင်း လုပ်ရတော့
မှာလေ။

“ရိုးရိုးသားသားစကားလေးတောင် ပြောလို့မရဘူးလား”

“တကယ်လား”

“ဘာ၊ တကယ်လားလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ ရိုးရိုးသားသားဆိုတာလေ”

“ကိုကိုနဲ့ ရှင့်အစ်မကို သဘောတူထားကြတာ မသိဘူး
လား။ လူကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“ဟာ! . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝိုင်းရယ်၊ အဲဒါလေးတွေ
ကြောင့် ဝိုင်းကိုချစ်ရတာ . . . ကဲ”

ခြေမြန်လက်မြန်အကျင့်အတိုင်း ဆောင့်ကြောင့်လေး
ထိုင်နေမိသည့်ဝိုင်းကို သူက ဖျတ်ခနဲကြိုးဖက်လျက် ပါးပြင်ကို
မွှေးလိုက်လေသည်။ အိမ်ရှေ့လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ၊ ကိုကိုမျက်စိ
ရှေ့မှာ လက်ရဲဇက်ရဲလုပ်ရတယ်လို့။

“အို! ဘာလုပ်တာလဲ”

“ချစ်လို့ တံဆိပ်နှိပ်လိုက်တာလေ။ ဒါဆို စိတ်ချသွား

ပြီ။ ကဲ၊ ကိုယ့်ကိုထူပေတော့”

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုကိုကို ဘယ်လိုမျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ပြီး ရှင်းပြရတော့မှာလဲ။ စိတ်တိုစွာဖြင့် သူ့ကိုမျက်စောင်း
ခဲတော့ သူက ဝိုင်းပခုံးကို အားယူလျက် မတ်မတ်ရပ်ချေပြီ။

လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူဆိုး၊ ခြေထောက်အကောင်းကြီး
ရှိပါလျက် ဝိုင်းကို စိတ်ပူအောင် ပြောရတယ်လို့။ မုန်းလိုက်တာ
နော်။

“ဟဲ့၊ ဟိုကလေးတွေ အပြင်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။
အိမ်ထဲဝင်ပြီး ပြောမှပေါ့”

“ဟော၊ ဟိုမှာ ယောက္ခမကြီး ထွက်အော်နေပြီ။ သူ
သမီးကို မ၊ပြီး လစ်ပြေးမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့”

“ရှင်နော်၊ ပြောပြန်ပြီလား ပေါက်ကရ”

သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ချလိုက်မိပေမယ့် စိတ်
ဆိုးဟန်မပေါ်ပါလေ။ ဘယ်လိုလူလဲ . . . အမြင်ကပ်စွာဖြင့် မျက်
စောင်းထပ်ထိုးမိစဉ် သူက ဝိုင်းပါးအနီး မျက်နှာငုံလိုက်ပြန်တာမို့
သူ့လက်ထဲမှ အမြန်ရုန်းထွက်လိုက်မိတော့၏။ လူကို မပိုင်နိုင်

ကတည်းက စိတ်ရှိလက်ရှိပြုနေတော့တာပါပဲလားနော်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည့်မြင်ကွင်းလေးကို ငေးလျက် သား ကြည့်နေမိပါ၏။ လောကမှာ ‘ပေးတိုင်းမရ’ဆိုတာ အချစ် ဆိုတဲ့နှလုံးသားရဲ့သွေးစက်တွေကိုပဲ ရည်ညွှန်းပြောဆိုတာပဲ ဖြစ် မည်ထင်ပါရဲ့။

ကိုယ်သိလိုက်ပါပြီလေ။ ‘ချစ်တယ်’ဆိုတာကို နှုတ်ဖျား က ပေါ့ပေါ့လေး ပြောဖြစ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ ရင်တွင်းက နင့်နင့်သည်းသည်း ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းပါ။ ဒါကို မင်းသိ အောင် ပြောချင်ပေမယ့် ဒီဘဝမှာတော့ ကိုယ်ပြောခွင့်မရှိတော့ ပါလား။

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ သည်းထန် စွာ ငိုကျွေးအော်ဟစ်နေတာကို ဒီလောကကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူ က သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

မင်းချစ်တဲ့ ညီနဲ့ ဒီဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး ဘဝလမ်းကို လျှောက်လှမ်းကျော်ဖြတ်နိုင်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ ညီမလေးရယ်။ ။

အဆုံးမဲ့မျှော်လင့်ချက်

မင်းအငွေ့အသက်နဲ့အတူ
 ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ကြွေကွဲခြင်းတွေက
 ငါ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ
 ရစ်ဝဲနေလျက်ပေါ့...

နှုတ်ဆက်ခွင့်မရခဲ့တဲ့
 ငါ့ချစ်ခြင်းတွေကို
 ဘယ်လိုဥပေက္ခာမျိုးနဲ့
 ထားရစ်ခဲ့ရမှာလဲ...

မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့
 စောင့်မျှော်နေခဲ့ရတဲ့
 ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ
 အဆမတန်လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ရပြီ...

နှိုပါစေတော့
 ကောင်မလေးရယ်...

ငါ့ကလည်း
 မဝံ့မရဲမျှော်လင့်ချက်တွေကို
 မရေရာတဲ့ခံစားချက်တွေနဲ့
 ထုပ်ပိုးခဲ့မိတာကိုး...

အခုတော့

တစ်စစ်ပြန်ကွဲခဲ့ရပြီ...

ယုံကြည်ချက်အတိုင်း

နာကျင်မှုတွေနဲ့

ပြည်နက်နေတဲ့နည်းသားကို

အလွမ်းတွေနဲ့အတူ သယ်ဆောင်ရင်း

မင်းနဲ့ဝေးရာကို

ထွက်သွားခဲ့ရပြီလေ...။

[ဤဝတ္ထုဖြစ်ခြောက်ရေးအတွက် ကုန်ကြမ်းပေးသည့်
ချစ်သမီးမိ'အားလည်းကောင်း...

'နလုံးသားရဲ့ပဲကိုင့်ရှင်'ကဗျာအား ပေးပို့ခဲ့သည့် ရှမ်း
ပြည်နယ်၊ မိုးမိတ်မြို့မှ 'မင်းအက္ခရာ'အားလည်းကောင်း...

'ဆန' 'သစ္စာ'နှင့် 'အဆုံးမဲ့မျှော်ချက်' ကဗျာတို့အား
ပေးပို့ခဲ့သည့် ဇွန်ပြည်နယ်၊ မုဒုံမြို့မှ 'နေန (ဧတ္တလူ့ပြည်)
တို့အားလည်းကောင်း...

အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။]

ဆရာမရဲ့ . .

လေးစားအားကျစွာနဲ့ စာရေးမိတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာမစာအုပ်တွေကို မဖတ်ခင်ကတည်းက နာမည်လေးကို နှစ်သက်မိတာပါ။ သူများတွေက ဆရာမနာမည်ကို အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတယ်နော်။ ‘ဇော်’က ချစ်ခင်လေးစားစွာနဲ့ ‘ဆရာမ’လို့ပဲခေါ်မယ်နော်...

ဆရာမစာအုပ်တွေကို 'ရွှေရင်ခုန် တအံ့နွေးနွေး' က စ၊
ဖတ်မိတာပါ။ တစ်အုပ်တည်းနဲ့ စွဲသွားတာပေါ့။ ဆရာမစာအုပ်
တွေကို အောက်တိုဘာလအထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အားလုံးကောင်းပါ
တယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ... စာအုပ်တွေထဲမှာ မင်းသား
နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်နော်။ မင်းသားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ
ရေးစေချင်ပါတယ်...

ဆရာမရေ...နည်းနည်းတော့ စပ်စုခွင့်ပြုပါ။ ဆရာမ
ရဲ့ဇာတိ၊ ဆရာမအကြိုက်ဆုံးအဆိုတော်၊ အဲဒါလေးနှစ်ခု ပြော
ပြစေချင်ပါတယ်ရှင်။ ဆရာမက မာနကြီးတတ်သလားဟင်။ ခန့်
မှန်းရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာမက နူးညံ့အေးချမ်းစွာ နေရမယ်လို့

ထင်ပါတယ်။ နာမည်လေးက ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းမိတာပါ။

‘ဇော် လက်ရေးမ နဲ့ ဂျာနယ်အတွက် အားငယ်မိပါတယ်။
ဆရာမဆီ စာရေးကြတဲ့သူနဲ့ ကွဲအထဲမှာ လက်ရေးလှတဲ့သူတွေ
အများကြီးရှိမှာပဲလေ။ ‘ဇော်’ စာ က လက်ရေးမလှလို့ဆိုပြီး မဖတ်
ဘဲ မနေ့ပါနဲ့နော်...’

‘အချိန်တိုင်းဟာ ရွှေခြုံနေသူတွေအတွက် ‘ဇော်’ စာလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အားငယ်နေသူအတွက် အားဆေးအဖြုတ် ပြန်စာလေးနဲ့ စာတိုပုံလေး ပြန်ပေးစေချင်ပါတယ်...’

‘လမင်း’ဟာ ကောင်းကင်မှာ အမြင့်ဆုံးလင်းတောက်ပနေသလို ဆရာမလည်း... စာပေလောကမှာ အမြဲထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်ပါစေ...

ထာဝစဉ် အမြဲအားပေးနေမယ့်

တင်တင်ဇော်

(၁)လမ်း၊ ပြည်သာယာမြောက်၊

မိမိတို့လည်း

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

နှင်းဇာတ်မြို့မွန်

သို့

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်... 'မမသဒ္ဓါမောင်'

ပထမဦးဆုံးစာမို့ အမှားပါလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ နှင်းက 'မမ' ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'မမ' ရဲ့ 'ရင်ထဲမှာ ထာဝရ' စာအုပ်ကို စဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အရေးအသားရော ဇာတ်လမ်းစီကောင်းတာမို့ လက်က မချချင်လောက်အောင်ပါဘဲ...

အခုဆိုရင် 'မမ' စာအုပ် (၉)အုပ်လောက်ကို ဖတ်ပြီးပြီ။ နောက်ဆုံးဖတ်တဲ့စာအုပ်က 'အတ္တအက်ကြောင်းတစ်နေရာ' ပါ။ ဒီစာအုပ်ကလည်း အရမ်းကောင်းတယ်...

နောက်ထွက်မယ့်စာအုပ်တွေကိုလည်း မျှော်လင့်နေပါတယ်။ 'နှင်း' ကို 'မမ' ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးအနေဖြင့် လက်ခံတယ်ဆိုရင် 'မမ' ရဲ့ ဇာတ်ပုံကိုပိုးပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ 'မမ' ထက် ယောက် စာပေလောကမှာ လင်းလက် တောက်ပသော ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်

'မမ' ကိုအမြဲအားပေးနေမယ့် ညီမလေး နှင်းဇာတ်မြို့မွန်၊ ပထမနှစ် (စီးပွားရေး

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊ ရွာသာကြီး

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး

ချိုလင်းအောင်

သို့

လေးစားရပါသော ဆရာမ 'မမသဒ္ဓါမောင်'

ကျွန်တော် ရှိသေးစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာကိုဖတ်လိုက်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ဆရာမတစ်ယောက် တဝရဲ့လမ်းပေါ်မှာ အောင်မြင်မှုများစွာ ရင်မှာပိုက်ပြီး ချစ်တဲ့မိသားစုနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်...

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တော်တော်များများကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အရမ်းကောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက်ဖတ်ဖတ် ရိုးမသွားနိုင်အောင် စွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်စေတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဆရာမ ရေးတတ်တယ်နော်။ ကျွန်တော် အားကျတယ်ဗျာ...

ကျွန်တော်လည်း ဆရာမလို စာအုပ်ကောင်းကောင်းတွေ အများကြီးရေးချင်တယ်။ စာရေးတဲ့ဝါသနာက ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရူးသွပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့... ဆရာမရယ်၊ စာကယ်တမ်းကျတော့ စာရေးဖို့ဆိုတာ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး။ ပညာလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် လေ့လာရသလောက်

ကတော့ စာရေးသူတိုင်းဟာ ပညာတတ်တွေချည်းပဲလေ။ ကျွန်တော်က လေးတန်းပဲ အောင်ခဲ့တာမို့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ အချိန်လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ သူများအလုပ်ကို လုပ်နေရတဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာ နည်းလွန်းပါတယ် ဆရာမရယ်...

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်း ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော် အရမ်းအားကျတယ် ဆရာမရယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူတယ်၊ အခု ကျွန်တော့်အသက်က (၁၉)နှစ်ရှိပြီ။ ဆရာမအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ကျွန်တော့်ထက်တော့ ကြီးမှာပါ။ ဆရာမရဲ့မောင်လေးအရင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ခင်မင်မှုကို လက်ခံပေးပါနော်...

ဆရာမတို့မိသားစု ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်...

ဖြူစင်စွာဖြင့်...

ချိုလင်းအောင်

အသားတိုးကြက်ခြံနှင့် ငါးမွေးမြူရေး

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံလမ်းမကြီး

သုံးခွံပြကျေးရွာ၊ သပြေမြစ်ဝ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး

ဆုသန္တာမြင့်

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမသဒ္ဓါမောင်'

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် 'ဆုလေး'က 'မမောင်'လို့ခေါ်မယ်နော်။ 'ဆုလေး'က 'မမောင်'ရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'မမောင်'ရဲ့ ပထမဦးဆုံးဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်က 'ညီမလေးတဲ့လားကွယ်'ပါပဲ။ အဲဒီစာအုပ်ကို အရမ်းနှစ်ခြိုက်ပြီး 'မမောင်'ဝတ္ထုတွေကို အခုအချိန်ထိ ဖတ်နေဆဲပါ။ ဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်းတယ်လေ။

'မမောင်'ဝတ္ထုတွေမှာ ဇာတ်ကောင်နာမည်ပေးတာတွေ အရမ်းလှတယ်။ 'ဆုလေး'က 'မမောင်'လို စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်တာပါ။ 'မမောင်'ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်တာ (၁၄)အုပ်ရှိသွားပြီ။ 'နှလုံးသားရဲ့ထောင့်တစ်နေရာ'စာအုပ်လေးကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ 'ဆုလေး'က 'ပန်ပန်'နေရာမှာ စိတ်ကူးပြီး ဖတ်တာပါ။ စာအရေးအသား အရမ်းကောင်းတယ်နော်...

'မမောင်'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်ရင် အတော်လေးကို အောင်မြင်မှာ။ 'မမောင်'ရဲ့နာမည်၊ ဖုန်းနံပါတ်၊ ဓာတ်ပုံ၊ လက်မှတ်၊ G talk လိပ်စာရယ် ပို့ပေးလိုက်ပါ။ အများကြီး တောင်းလို့ စိတ်မညစ်နဲ့နော်။ 'မမောင်'ကို 'ဆုလေး'က အရမ်း ချစ်လို့ပါ...

‘မမောင်’ တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အခက်အခဲ
မရှိ အောင်မြင်စွာနဲ့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ၊ ‘မမောင်’ စာပြန်ပေး
ပါနော်။ ‘ဆုလေး’ စာထဲမှာ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ

ဆုသန္တာမြင့်

‘ထွန်း’ ပရိဘောဂဆိုင်၊

ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဆံတော်ရပ်၊

ပြည်မြို့၊

မဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

သန္တာရွှေစင်ဘီနို:

‘မမသဒ္ဓါမောင်’

‘ရွှေစင်’ က ‘မမ’ ရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ ‘မမ’ ရဲ့ ထွက်သမျှ စာ
အုပ်အားလုံးလိုလို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ စာအုပ်လေးတွေက အရမ်း
ကောင်းလွန်းပါတယ် ‘မမ’။ ‘ရွှေစင်’ အရမ်းသဘောကျတယ်။

စာရေးဆရာဆို ‘ရွှေစင်’ အရမ်းလေးစားတတ်သူပါ ‘မမ’။
‘ရွှေစင်’ စာရေးရတာကို ဝါသနာပါတယ်၊ စာရေးဆရာမလည်း
အရမ်းဖြစ်ချင်တာပဲ။ အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်
ဖို့ ဘာတွေလိုအပ်လဲဟင် ‘မမ’။ ‘ရွှေစင်’ သိချင်မိသွားတာ လွန်
သွားလားဟင်။ ဒါဆိုရင်တော့ တောင်းပန်ပါတယ် ‘မမ’ ရယ်။

‘ရွှေစင်’၊ ‘မမ’ ရဲ့ အကြောင်းလေးတွေကိုလည်း သိချင်
သေးတယ်။ သိခွင့်ရှိရင် ပြောပြပါလားဟင်။ အများကြီးမဟုတ်
ပါဘူး၊ ‘မမ’ ဘာကျောင်းပြီးတာလဲ? ‘မမ’ မှာ မောင်နှမ ဘယ်
နှယောက်ရှိသလဲ? ‘မမ’ ဘယ်အချိန်က စာ စရေးခဲ့တာလဲ?
‘မမ’ ရဲ့ အသက်နဲ့မွေးနေ့၊ အဲဒါလေးတွေပါပဲ ‘မမ’ ရယ်။ သိချင်
တာတွေ အရမ်းများသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်...

‘မမ’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ ပြန်စာကိုလည်း လိုချင်ပါသေးတယ်။
နောက်ပြီး ‘မမ’ ကိုင်တဲ့ Hand Phone No လေးကို နေရာပေါ့။

‘မမ’ရေးတဲ့ဝတ္ထု ‘ကြည်ဖြူပါရစေ’ထဲက ကောင်မလေး
ကို အရမ်းသနားတာပဲ။ ပြီးတော့ သူ့အတွက်လည်း မတရား
ဘူးလို့ ထင်ပြီး ‘ရွှေစင်’မျက်ရည်တောင် ကျမိတယ်...

‘မမ’ရဲ့အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုစာအုပ်လေးတစ်အုပ်လောက်
လည်း လိုချင်ပါသေးတယ် ‘မမ’ရယ်...

ပထမဆုံးရေးတဲ့စာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်...

‘မမ’ကို ထာဝရအားပေးနေမယ့် ‘မမ’ရဲ့ပရိသတ်
သန္တာရွှေစင်သိန်း

ကြယ်မင်းတွန်ရပ်၊ ကျောက်ဆည်မြို့နယ်၊

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

မင်္ဂလာပါ ‘မမသဒ္ဒါမောင်’၊ ‘မမ’လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်...

ညီမတို့က ‘မမ’ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေပါ။ ‘မမသဒ္ဒါ
မောင်’ ဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းလေးကိုတွေ့လို့ ယူဖတ်ရင်း အရေး
သားတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့ ညီမတို့ကြိုက်ကြပါတယ်။ ‘မမ’
ရဲ့ဝတ္ထုတွေ ထွက်သမျှအားလုံး မလွတ်တမ်း ငှားဖတ်ကြတယ်။

‘ငှာလျှပ်ကိုမှ ရေထင်’ ‘အတ္တအက်ကြောင်း တစ်နေ
ရာ’ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ငါ့ကြိုက်တယ်။ ‘ညီမလေးတဲ့လားကွယ်’
ကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ ‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တွေက အားလုံးကောင်း
လွန်းလို့ အကြိုက်ဆုံးဆိုင်ကကို ပြောရခက်တယ်...

‘မမ’အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ‘မမ’ရဲ့ဓာတ်ပုံကို
လည်း ညီမတို့ရချင်တယ်။ ‘မမ’ရဲ့ပြန်စာနဲ့အတူ ဓာတ်ပုံကို ညီမ
တို့ မျှော်နေမယ်... ‘မမ’ဟစ်ယောက် ဒီထက်မက အောင်မြင်
ကျော်ကြားတဲ့ ‘Best Seller’ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆု
တောင်းပေးပါတယ်။ ညီမတို့ရေးတဲ့စာထဲမှာ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်
ပါလို့...

အစဉ်အားပေးလျက်

ဂျိုးဂျိုး၊ ပိုင်းချစ်၊

ကာဘိုးကျေးရွာ၊ ကန်ဘွလူမြို့နယ်၊

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး။

www.burmeseclassic.com